bạn, nhiên-hậu các bạn mới chiếu cho gia cang cửu huyền thất tổ, rồi ảnh hưởng cho chúng sinh ở chung quanh chúng ta. Một kỳ công các bạn phải làm. Nếu các bạn không thực hiện cái kỳ công này, thì chẳng ai làm cho bạn được. Thấy bạn ngồi tu, con bạn được phước, chồng các bạn được phước, gia cang các bạn được phước, cửu huyền thất tổ được phước. Cho nên chúng ta phải có một hành động cương quyết và sáng-suốt. Chúng ta có những sự ảnh hưởng rất tốt đẹp Ở người truyền pháp chẳng hạn, Đức Thích Ca chẳng hạn, Jesus Christ chẳng hạn, những người đó chỉ trụ tâm trong thanh điển và tự-tu tự-giải, nhiên-hậu mới cứu được bao nhiêu triệu triệu tâm-linh. Thì con đường tốt, con đường hay, con đường phải làm chúng ta nên làm hay là không? Chúng ta còn trì hoãn chi nữa để sống trong định-luật luân-hồi, rồi tiếp tục vun bồi cái khổ, rồi các bạn than ván với ai? Khi các bạn đau-khổ các bạn than với ai? Thắp nhang, cầu nguyện, than ván, rồi ai giúp bạn? Rốt cuộc rồi bạn cũng phải làm cho bạn mà thôi, chẳng ai giúp bạn hết. Cho nên cái cảnh đau-khổ đó chúng ta không nên tái tục, mà chúng ta nên học dũng để đi tới. Chúng ta đã có ánh-sáng rồi, có người chỉ điểm rồi, chúng ta phải biết bước tới mà đi. Chúng ta là vô-tận, phải đi! Đi tới vô-tận. Cương quyết! Các bạn đừng nôn nóng — tôi phải thấy ánh-sáng, tôi phải thấy ông Tiên, tôi phải thấy ông Phật. Chính tôi là Tiên là Phật đây, tôi chưa thấy, tôi còn thấy gì đâu đâu nữa. Chính tôi là Tiên Phật mà tôi chưa thấy, tôi phải trở về hồi tâm, hiểu tôi là ai. Tôi phải tìm rõ tôi là ai? Thì các bạn là người thành đạo. Cho nên đừng có nhầm lẫn nữa, cương quyết thương yêu, thương yêu cái thể xác này, thương yêu cái của quý của Thượng-Đế đã xây dựng. Nó quá tinh-vi, nó chạy đều cả toàn thân, động đầu biết đuôi, động đuôi biết đầu, chuyển cả châu thân, một bộ phận nào bất an, thì tất cả đều hướng về đó. Cái tinh-thần xây dựng dạy cho chúng ta sống trong tinh-thần đoàn kết.

Rõ ràng ngay thể xác của các bạn, trong một cơn đau hành hạ thì các bạn thấy các bạn bận rộn biết là bao nhiêu. Tất cả cơ năng bản thể của các bạn, nó quy một để thành một cái lực lượng mà tìm cách hóa giải cái chỗ đau thương đó. Thì cái quốc gia cũng vậy, cái gia đình ở ngoại cảnh cũng vậy. Một đứa con của chúng ta không yên, thì tất cả phải tụ hết tinh-thần để cứu nó. Thì cái khẩu hiệu đoàn kết của Thượng-Đế đâu có bao giờ xóa bỏ trong tâm tư của những người ở thế-gian. Mà người thế-gian quên thực hiện cái khẩu hiệu đoàn kết đó, cho nên rời rạc ngay trong gia cang, giữa tình cha con, anh em, mẹ con cũng đều chia rẽ là vì không biết thực hiện tình thương và đạo-đức, và không biết cái khẩu hiệu đoàn kết của Thượng-Đế đã ban cho chúng ta. Cho nên chúng ta học rất nhiều, chúng ta đã qua được nhiều buổi họp giữa con người và con người, nhưng mà không có ăn ý với nhau là tại vì mình chưa hiểu mình mà thôi. Nêu

các bạn hiểu các bạn thì các bạn dòm rõ những người bạn kia cũng vậy đó thôi. Rồi rồi họ cũng xong, rồi rồi họ cũng giải quyết, ồn ồn ào ào rồi kết-quả rồi cũng yên. Không nên vun bồi sự thắc mắc quá nhiều, đâm ra tạo sự nhầm lẫn cho chính mình, rồi tự buộc mình mà không tiến được. Cho nên ở đây tôi làm cái gì cũng do sự phát tâm của bạn. Các bạn phát tâm muốn làm một điều gì, tôi rất hoan nghênh. Mà chưa có được sự phát tâm đó, thì việc đó không thành. Bởi vì chúng ta là dân là con của Thượng-Đế, nếu chúng ta bằng lòng làm cái đường lối của Ngài, thì chúng ta phải đồng thanh tương-ứng, phát tâm để làm một điều tốt đẹp cho mọi người ở tương-lai.

Cái phút xây dựng đầu tiên nó khó khăn. Mà xây dựng rồi thì rốt cuộc cái gì nó cũng sẽ tốt đẹp và quý báu ở tương-lai. Cho nên tôi để tất cả những cái gì tự-nhiên phát khởi, rồi các bạn đồng tâm hiệp lực phát ra mọi chí nguyện, mình làm cho mọi người mà không vụ lợi, thì lúc đó cái thành quả của chúng ta sẽ lấy điểm cao nhất ở nơi Thượng-Đế, và chúng sanh dòm vô thấy chuyện làm của chúng ta cũng khéo léo và lại dễ cảm mến lòng người. Vừa đời vừa đạo, thức giác nội-tâm của mọi người và khêu gợi linh căn sáng-suốt phải chiếu hóa hợp tác với chúng ta trong lúc hữu sự cần dùng.

...Cho nên rồi sau này các bạn sẽ thấy có nhiều cái kỳ diệu mà các bạn luôn luôn phát tâm để tự-nhiên, cũng nói vậy, rồi việc sẽ thành-tựu có tuần-tự. Lúc đó các bạn mới thấy có Bề Trên và có bạn đang cộng tác làm việc. Lúc đó các bạn sẽ phấn khởi và vui tươi chấp-nhận làm những cái điều mà Thượng-Đế muốn làm. Thì lúc đó các bạn thấy con người của các bạn sẽ bắt đầu trẻ lại và bịnh hoạn nó sẽ bớt. Nếu các bạn chịu làm việc của Thượng-Đế, thì Lưu Ly Quang Phật sẽ chiếu hóa cho các bạn.

Cái chuyện vô-cùng mà tôi nói đây chưa có ai tin được, nhưng mà sau này các bạn lại làm việc đó các bạn thấy trẻ và vui. Lúc đó các bạn mới tin rằng lời nói của tôi đúng. Cám ơn các bạn.

TRỤ TRONG THANH ĐIỂN

Montréal, ngày 15 tháng 3 năm 1981.

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại được cơ hội tề tựu nơi đây để tiếp tục nghiên cứu cuộc hành-trình tu luyện của Phương Pháp Khoa-Học Huyền-Bí Phật-Pháp Vô-Vi.

Từ cả năm nay có nhiều bạn đã tu và được những lời khuyến tu, khuyến khích, thúc đẩy các bạn và cho các bạn hiểu rõ rằng chính các bạn phải tự-tu, tự-tiến, tự-giải quyết nội-tâm nội-tạng bằng một cái phương pháp rất đỗi văn-minh, thực tế — chính mình phải thực-hành để tiến tới, để tìm hiểu chính bản thân của mỗi người. Chúng ta bao nhiêu người ngồi đây trong giờ phút này, mỗi người một tánh ý khác nhau, mỗi người đều có một hoàn cảnh khác nhau, tâm ý khác nhau, trình-độ khác nhau, cho nên không có thể rằng lập một cái tôn giáo để đè đầu thiên hạ. Cái đó chúng ta không có làm được, mà chúng ta chỉ có một cái đường lối để cho mọi người tự khai triển trong cái đường hướng khứ trược lưu thanh và bạn tự-giải lấy bạn, bạn sẽ thấy bạn. Đó là con đường chánh đáng. Mỗi hoàn cảnh tự sửa tự-tiến mới là thích-hợp. Bởi vì một phương pháp của Trời Đất sắp ra không phải là để riêng một tôn giáo nào, một ngành, một nhóm người nào, nhưng mà cho tất cả mọi người cũng có thể được quyền nghiên cứu trong chu-trình tiến-hóa sẵn có của chính mình. Tự khai thác, soi sáng để tiến-hoá, chứ không phải rằng để dành riêng cho một nhóm người đó. Cho nên không có tính cách lợi-dụng và lấy đạo tạo đời, dụng thuyết Vô-Vi làm tiền làm bạc. Cái đó không có được. Phương pháp này chỉ do sự phát tâm của mọi người, ý thức rõ ràng, thấy rằng ngoài vật chất chúng ta có tâm-linh vô-cùng. Rồi khi mà các bạn đạt được vô-cùng thì vật chất đối với bạn không có nghĩa lý gì và thế-gian thì chúng ta tương trợ về mặt tinh-thần sáng-suốt, xây dựng thương yêu thật sự. Chứ không phải nói rằng, tôi đem đồng bạc ra là tôi so đo, tính đi tính lại, rồi nói xấu người này, người kia, người nọ. Đó là cái tâm bất chánh, đối với phàm tâm, tưởng rằng mình sống đời đời tại thế-gian, tưởng vật chất đó là của mình, thành ra đi trong sự sai lầm. Còn cái đàng này không, chúng ta tu, chúng ta tiến, chúng ta giải. Ta thấy ta còn có những sự sáng-suốt vô-cùng, chúng ta có của cải vô-cùng, đời đời bất diệt. Cho nên vật chất đối với chúng ta không có nghiã lý gì. Chúng ta xây dựng về tình thương và đạo-đức, thương

yêu giúp đỡ lẫn nhau, cái phần đó kêu là không nghĩa lý gì đối với Thượng-Đế. Những người tu về Vô-Vi luôn luôn sáng-suốt vì nó ở trong hoàn cảnh đau-khổ và nó tự-giải, tự thuyết ghi, nó cũng ở trong hoàn cảnh gian xảo của chính nó, rồi nó đã rời bỏ bản tánh xấu xa đó, nó thấy rõ bản chất người nào muốn mưu mô để hại nó, nó thấy rõ. Nhưng tại sao nó không chấp? Vì nó thấy rằng đương nhiên những phần tử đó sẽ đến đó rồi phải sửa tiến, bắt buộc phải tự ăn-năn, hối-cải, sám-hối nên luôn luôn nó ở trong chu-trình tha thứ. Mỗi đêm các bạn tu để làm gì? Để điều chỉnh các bạn từ quanh quẹo đi tới ngay thẳng, từ tăm tối các bạn đi tới sáng-suốt, từ ngu muội các bạn đi tới sự thông minh. Nên các bạn không có lý do gì chun vào trong chỗ eo hẹp, sân si đó nữa.

Cho nên các bạn đứng vào trong cái tình cảnh sáng-suốt chiếu rọi cho mọi nơi mọi giới. Cũng như bây giờ thế-gian đã lạm dụng mặt trời, sự sáng-suốt chiếu rọi xuống cho muôn loài vạn vật. Mặt trời đâu có chiếu cho ông nào đâu, nhưng mà ông nào nghiên cứu ra được thì nói cái này là của tôi, cái chuyện đó sai, không đúng, cho tất cả mọi người đồng hưởng, đồng tiến, nhưng mà trình-độ họ chưa tới mà thôi. Khi mà tới rồi, khi các bạn tới một trình-độ cao siêu ở Bên Trên rồi thì các bạn luôn luôn thấy các bạn vẫn còn thấp. Bây giờ các bạn tu cho tới một trăm tuổi, một ngàn tuổi đi nữa, các bạn vẫn thấy các bạn còn thấp, còn phải học, còn phải tiến-hoá, thì các bạn thấy rằng phần hồn của các bạn là vô-cùng-tận, phải học mãi, phải tiến mãi. Cho nên chúng ta đã ý thức được rõ rồi. Khi các bạn thanh-tịnh rồi, các bạn thấy rồi, chỉ có xây dựng tâm-linh thôi. Còn cái vật chất là cái cộng đồng của nhân-loại, tạm sinh, tạm tiến, là cái phương tiện tạm mà thôi. Nếu mà chúng ta phát tâm thì cái cơ-cấu đó nó tốt, chúng ta không phát tâm thì cái cơ-cấu đó tự-nhiên phải tan rã mà thôi, vì không có sự hợp tác ở xung quanh thì việc đó không bao giờ thành. Thì bấy nhiêu đó các bạn lo tu, các bạn thấy là xây dựng về phần hồn sáng-suốt, tâm-linh cởi mở, lục căn lục trần phải tương-ứng, đồng thanh tương-ứng, đồng khí tương cầu, thì trong cơ thể các bạn nó phân ra tam giới, thượng, trung, hạ đều thống nhất. Lúc đó các bạn mới thấy rằng hạnh-phúc và sung sướng vô-cùng. Bây giờ một nhóm anh em chúng ta dây tu, mọi người phải trở về cái vị trí chánh của nó, với trình-độ của nó cho hợp nhất đi, thì nhiên-hậu mới hoà cảm trong đàm luận trao đổi để hiểu biết. Người này nói rằng người này xuất hồn đi được chỗ này, người kia xuất hồn xuất viá đi được chỗ nọ, thì cái hay của người đó không phải là hay, cái đó là trình-độ tiến-hoá. Người ta đã tu nhiều kiếp, ngày nay người ta mới được, người ta mới thấy, người ta mới ngộ. Còn chúng ta còn chậm trễ thì chúng ta phải cương quyết tu để trở về với căn bản chính mình. Nhiên-hậu rồi mình cũng đi tới đó. Tất cả sẽ qui nguyên về nguồn cội.

Các bạn đã thấy rõ rồi, định-luật sinh lão bệnh tử đã cho các bạn thấy rồi. Những vị bô lão đối diện các bạn hiện-tại, một ngày kia cũng phải bỏ ra đi. Đi với cái gì? Đi với hai bàn tay không, chẳng có gì. Dầu lý luận của Ngài luôn luôn tranh-đấu thủ tiến, nhưng mà tiến đó là tiến về cái gì? Tiến về tâm-linh thì mới giữ được, còn tiến về vật chất thì đâu có giữ được. Giữ trong cơ giới tạm thời mà thôi, hãnh diện bề ngoài, nhưng mà thực-chất không có. Những người tỉ phú ở thế-gian đây rồi mà không tu, không hưởng về tâm-linh thì rốt cuộc cũng không đạt được cái gì. Tuy thật anh em chúng ta nghèo, chúng ta không có tiền, giàu của cải như mọi người, nhưng mà tâm-linh chúng ta dồi dào. Chúng ta biết ăn-năn, chúng ta biết hối-cải, chúng ta biết sửa mình để tiến-hoá, dùng thanh điển của chúng ta để hoà hợp với cả càn khôn vũ-trụ; và biết chia sớt sự sáng-suốt sẵn có của chúng ta cho mọi người đang thiếu thốn. Đó là hạnh bố thí. Đó là một vị bồ tát biết thương yêu muôn loài vạn vật. Cho nên các bạn hành cái pháp này, không bao giờ các bạn bị tổn thất. Vì mọi trình-độ khác nhau, có ai cướp giựt được trình-độ của các bạn đâu. Nếu mà các bạn biết nung nấu, xây dựng các bạn rồi thì cái trình-độ đó đời đời là của các bạn, không có ma quỉ nào có thể khống chế các bạn được. nếu các bạn còn suy yếu, dựa nương, cầu nguyện, cầu xin mãi mãi hỗ-trợ và muốn đem cái phần trược nhập thân, thì cái đó bên Vô-Vi không thể cứu được. Cho nên Vô-Vi là chỉ cho các bạn một con đường sáng và để cho các bạn tự đốt đèn lên để đi, tạo một cái hương đăng của nội-tâm để các bạn tiến tới, càng ngày càng sáng-suốt hơn, càng thấy rõ con đường đi hơn, thì tự đi chứ không nhờ ai dẫn mình đi. Nó khác hẳn bất cứ một tôn giáo nào mà ỷ lại tại thế. Cho nên chúng ta tiến về Vô-Vi là đi về không động, hư không đại định, thì tất cả không có một người nào được ỷ lại, nhưng các bạn phải tự-giác, tự hành, tự-tiến. Các bạn đừng có chê các bạn yếu hèn, và các bạn đừng có tưởng là một vị Phật cao hơn các bạn. Rõ ràng một vị Phật cũng sinh ra làm con người rồi gặp những cái khổ cảnh hay là chứng minh sự đau đớn của nhân sinh, bất nhẫn và trở về học hỏi, trở về với phần hồn chính thức của Ngài để tiến-hoá đi tới giới thanh, để học hỏi sự sáng-suốt ở Bên Trên, để thực hiện từ-bi, nhiên-hậu mới rõ càn khôn vũ-trụ, mới rõ tất cả những gì nguyên năng cấu tạo của Trời Đất, để dày công thành lập những trình-độ và phân giải trật-tự của càn khôn vũ-trụ.

Thì chúng ta tu ở đây để làm gì? Tu để lập lại trật-tự cho chúng ta. Và phần hồn chúng ta là chủ trị của Tiểu Thiên Địa này, nhưng Vì chúng ta không hiểu rõ trật-tự thành ra chúng ta đâm ra hoang mang. Chúng ta sống ở thế-gian dành đất đai, dành xứ sở, dành tiếng nói, dành dân-tộc. Rốt cuộc rồi các bạn đi về đâu? Rốt cuộc rồi chúng ta phải buông bỏ ra đi, trở về phần hồn căn bản.

Chúng ta ngước lên Trời xem thấy càn khôn vũ-trụ lớn rộng, một căn nhà cao đẹp, tinh-vi đang chờ đợi phần hồn, để cho nó qui tụ nó về căn bản quê hương chốn cũ của nó. Nhưng mà nó không chịu về, nó sống trong mưu lược tánh ý tạm thời tại thế, rồi tranh đua, hờn giận, ganh ghét. Ngay trong gia đình vợ chồng xa cách, nói chuyện thương yêu, nhớ mến; gần nhau gây gỗ. Tại sao? Tại vì giữ trong bản tánh tham-dục. Sự đòi hỏi bất chánh gây cấn cho hai bên, không được ổn định. Tại sao? Tại hai bên không ý thức được, không ý thức được chính mình xuống đây để làm gì, học hỏi rồi để làm gì? Để tiến-hoá tới vô-cùng, vô biên. Tưởng rằng bao nhiêu đó là đủ rồi, thì mỗi người đều có một cái lý rất vững, một lời lẽ rất vững để chống trả lẫn nhau. Kẻ thích tu, người không thích tu. Kẻ không thích tu chống trả người thích tu, nhưng mà không biết tu là cái gì? Tu là người học viên tu bổ, sửa chữa, tiến-hoá, là người đó còn phải siêng năng hơn người không tu, phải sửa sang chỉnh đốn lấy mình. Còn người không tu thì có quyền lười biếng chậm trễ. Vì lý đo đó mà hai bên không có hoà hợp được, chống trả lẫn nhau, ghét người tu, ghét người lập hạnh cao siêu, ghét người giỏi hơn mình. Cái đó là tâm-linh của người ấy bị giam hãm trong một xó hẻm, trong một góc tối tăm, không có tiến-hóa nổi. Dù học đến đâu đi nữa ở thế-gian nhưng mà tâm-linh không có, rồi một ngày sau hát hết cái tuồng rồi hạ màn xuống, đạo-đức không có, sự sáng-suốt không có, phần hồn không có vị trí, lúc đó mới thê thảm. Cho nên thế-gian có nêu rõ cho các bạn thấy rằng có địa ngục, có Thiên Đàng, có chỗ giam hãm hành hạ con người. Ngay trong gia đình các bạn, các bạn cũng thấy rõ rồi, các bạn đã tạo nghiệp, có vợ có chồng, sanh con, lập gia cang. Đó là cái cảnh hành hạ phần tâm-linh của bạn, các bạn thấy chưa? Nhiều khi các bạn có thể sống trong địa ngục, mọi sự thiếu thốn của gia cang là làm cho các bạn buồn bực thâu đêm không ngủ được, rơi lụy, rồi không biết than ván với ai. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, không biết được mình là ai, ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu. Đau-khổ vô-cùng! Dù các bạn học hết sách tại thế, nhưng mà rốt cuộc rồi các bạn cũng thấy rằng đang ở trong điểm sai lầm, chưa biết mình là ai. Tại sao tôi phải lãnh cái cảnh này? Tõi sao tôi phải đau-khổ như thế nầy ? Tại sao tôi phải bị vày xéo bởi một chuyện nhỏ nhen như thế đó?

Cho nên đó, đàng này chúng tôi tu cho tâm-linh. Tâm-linh các bạn eo hẹp, thiếu sáng-suốt, làm sao dẫn tiến khả-năng tiến-hoá tới vô-cùng. Nên sống trong động loạn thì càng động loạn thêm. Còn cái phương pháp tu là tu bổ sửa chữa, càng ngày càng giảm bớt sự động loạn. Và cái chấn-động-lực của nó càng ngày càng sáng-suốt, hoà hợp với hư không, hoà hợp với mọi nơi, mọi giới. Nó thấy nó phải sống trong sự sáng-suốt hơn, nó thấy phải cần vun bồi cái

thanh-tịnh hơn, để đạt tới sự thanh-tịnh vô-cùng, thì con người nó mới kêu là bình tâm để hiểu rõ tình thương và đạo-đức hơn. Còn nó học ở trong trường ra, miệng nó nói tình thương đạo-đức — học hết sách đi vô làm việc cho dân cũng còn tham lam, ngay những siêu cường quốc cũng còn tham lam, , huống hồ gì những cái tiểu nhược quốc lại càng tham lam. Chính chúng ta đã đụng rồi, đã sống trong cảnh đó. Tưởng là nó học về để cứu dân, nhưng mà ngược lại gạt dân, cướp của dân. Ở trong phần trí thức sáng-suốt của nó, nó cũng dám đem ra sử dụng để cướp bóc, gạt dân lành, đem lại sự phì gia tạm thời thôi, nhưng mà tâm-linh không có. Thì Bề Trên cũng nhìn thấy sự đau-khổ của nó, nhưng mà không cứu được, rồi tự-nhiên nó phải tan rã. Chúng ta đã sống trong cảnh đó rồi, chúng ta đã chán rồi.

Cho nên phương pháp tu về Vô-Vi này thường thường cho các bạn thấy rõ rằng, ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, người nào tu thì người đó được. Chứ không có việc tổ-chức và kết-hợp để làm chính trị và làm này làm kia làm nọ, để hại dân lành. Đằng này chúng ta không có. Tùy theo trình-độ các bạn, sự sáng-suốt của các bạn đóng góp cho sự chân thật mới cứu những người lâm nạn. Đó là cái quyền sống của con người, quyền sống của các bạn. Bạn có quyền làm điều đó, làm sự chân thật, thật thà để đối với tất cả những chuyện gì mà các bạn thấy rằng cần phải dẫn tiến thiên hạ trong tâm-linh. Thì chúng ta học cái khoá này là để cứu vớt những tình trạng đau-khổ của nhân-loại nhân sinh trong quả địa-cầu đang bị gò bó và chôn sâu tâm-linh của họ. Chứ không phải chúng ta dùng vật chất để hưởng thụ. Chúng ta không làm điều đó. Nhiều người đã sa ngã vì sự lôi cuốn của ngoại cảnh, sau một thời gian ăn học, rồi đâm ra tham lam, hại lẫn nhau. Tới giờ phút lâm chung mới biết. Bị đầy đọa ở dưới địa ngục mới biết. Xuống a tì địa ngục rồi mới biết khổ thân, đời đời kiếp kiếp không có tiến-hóa, không có dự vào luật luân-hồi nữa thì càng khổ, không có cơ tiến-hóa. Cho nên chúng ta đã tự hành, tự-tu, tự-tiến thì phải tự minh. Rõ ràng, chúng ta đang ngự trị trong cái Tiểu Thiên Địa, trong cái thể xác này, thì chúng ta phải dốc hết sự sáng-suốt của chúng ta để cứu độ cái thể xác này. Khi mà các bạn biết cứu độ thể xác này, khai triển sự sáng-suốt của nội-tâm nội-tạng của các bạn rồi thì các bạn mới có được cái hạnh hy sinh để ảnh hưởng những người ở xung quanh các bạn. Còn nếu mà các bạn không biết chỉnh đốn nội-tâm nội-tạng của các bạn, thì các bạn không bao giờ lập được hạnh hy sinh để độ cho chúng sanh và những vị thiêng liêng. Hiện-tại cả càn khôn vũ-trụ cũng có một số ô-trược đang đắm chìm, cũng được tâm-linh sáng-suốt hướng dẫn.

Chúng ta tu về Vô-Vi phải làm về đời lẫn đạo. Đời thì các bạn ngày

càng sửa để ảnh hưởng người khác. Đạo là phần việc mỗi đêm các bạn phải làm. Phải xây dựng trong thương yêu và phải giúp đỡ mọi người, mọi tâm-linh đang đắm chìm, được cơ hội tiến-hóa theo chiều hướng sáng-suốt thanh điển của bạn. Đó là một cơ hội cho vạn linh được hồi sinh. Cho nên việc làm của các bạn, cố gắng tu-sửa mình, sau này các bạn đâu có phải làm việc nhỏ, không có làm việc nhỏ. Các bạn bắt buộc phải làm việc đời đạo song tu, đời lẫn đạo. Chớ đừng nói, tôi tu rồi để tôi được hưởng sau này, hạnh-phúc đời đời rồi một mình tôi hưởng, không cần biết người khác. Không được. Vô-Vi này không cho phép các bạn làm như thế đó. Các bạn dòm rõ không, thấy chưa, một bóng đèn trên trần đó, nó rọi đâu có phải rọi cho một người. Khi các bạn được sáng rồi, các bạn rọi cho tất cả mọi người chứ không phải là các bạn rọi cho một người mà thôi. Cho nên cái phương pháp công phu này nó không phải là ở trong chỗ eo hẹp. Nhiều người hiểu lầm và trách những có người gia đình đi tu cái pháp này là ngạo mạn, không biết ông bà, không biết tổ tiên, không biết Trời Phật. Hỏi chứ các bạn bày những cái hoàn cảnh trước mắt đó là các bạn là người biết tổ tiên ư ? Không! Tâm-linh các bạn biết hướng về tổ tiên, tâm-linh các bạn được trở về với căn bản thì các bạn mới thấy giá trị của tổ tiên, của Trời Phật. Nguyên năng tâm-linh thì các bạn mới thấy giá trị. Các bạn ngày nay làm cha mẹ, các bạn mới thấy cha mẹ các bạn đau-khổ vô-cùng, đã vì bạn, lo cho bạn, túng thiếu hết sức, nhưng mà lúc các bạn xin thì bố mẹ phải bóp bụng nhịn ăn góp phần cho bạn, để bạn được tạm thời tạm vui trong lúc tuổi trẻ. Nhưng đến ngày nay mình làm cha mẹ rồi thì mình mới biết rằng cha mẹ là quý báu. Khi mà chúng ta hiểu rõ cha mẹ là quý báu, cha mẹ là một đấng cao cả đã xây dựng cho chúng ta có ngày nay, có phương tiện làm người mà chính chúng ta chưa biết chữ hiếu là gì, chưa biết hoàn trả và chưa biết trở lại vị trí của chính mình thì làm sao mà chúng ta biết cái đạo nào. Rồi đi tu, biết Ông Trời mà không biết Cha Mẹ cũng vẫn còn có lỗi. Thấy không? Trước kia Đức Thích Ca cũng vậy, Ngài thành đạo còn phải trở về để thưa Cha và để gánh vác trong giờ phút lâm chung, để hoàn trả lại cái chơn hiếu thanh điển của Ngài hoà hợp với vua Cha. Thì bây giờ chúng ta cũng vậy, khi mà chúng ta thấy được, chúng ta thấy trở nên người tu, anh hùng như Thích Ca, như Jesus Christ thì chúng ta không có một phần nào hết, không có một tí gì hết.

Cho nên chúng ta phải cố gắng tu trong thầm lặng, thầm tu thầm tiến để hiểu sâu cái chiều hướng tiến-hoá của những vị đại giác. Cho nên các bạn cần phải tu nhiều hơn, cần phải luyện tâm luyện tánh nhiều hơn để thấy rõ nguyên căn của chính mình và hoà hợp với tâm-linh của quí Ngài để hỗ-trợ cho chúng sinh trong cái cơn đau-khổ sắp đến và hiện-tại. Tôi đã nói, mỗi người đều có

một hoàn cảnh đau-khổ khác nhau, không có giống nhau, rồi rốt cuộc phải tự sửa, tự-tu chỉnh, mới tiến-hoá được, mới giải toả được; mới giải toả được cái phần nghiệp chướng nó đang bao vây. Các bạn có vợ có con, các bạn thấy rùng mình. Trước kia các bạn đi học ra trường, đâu có nghĩ cái cảnh bị bao vây như ngày nay. Một người đang trách-nhiệm bao nhiêu người, lo lắng cho người này, người kia, người nọ. Đó là cái nghiệp quả để cho các bạn học hỏi và tiến-hóa. Mà các bạn biết tu bổ sửa chữa tâm-linh rồi các bạn hướng về phần tâm-linh đó, phần hồn của chính bạn, các bạn mới đủ khả-năng dìu tiến những gì ở xung quanh các bạn. Đó là món nợ tiền kiếp bây giờ chúng ta phải trả, chấp-nhận trả. Học nhẫn, học từ-bi để dẫn tiến, thì các bạn tu mau hơn là các bạn bỏ nhà, bỏ cửa đi tu, mà tâm-linh các bạn không được vun bồi thì các bạn sống trong ỷ lại và chậm tiến. Còn hiện-tại chúng ta bị vày xéo ở trong gia cang, bị mọi sự trở ngại, nhưng mà tâm-linh chúng ta vẫn giữ kín, thầm lặng, tiến-hoá, hướng-thượng hóa giải, thương yêu, xây dựng. Cái đó mới quí giá, rất quí giá. Đó mới là chính thức tiến bộ để ảnh hưởng người khác. Trong cả càn khôn vũ-trụ, tất cả những sự văn-minh tại thế-gian này, mọi người đều ý thức rõ và đem ra cống-hiến cho mọi người thì Thiên Đàng tại thế chớ đâu. Chúng ta chịu tu, chúng ta chịu tiến, chịu sửa và chịu minh. Khi chúng ta minh rồi thì chúng ta phải chia sớt, chia xẻ cho người khác. Cho nên các bạn đến đây, có cơ hội để nghiên cứu và tôi, chính bản thân tôi tôi cũng có cơ hội học hỏi nơi các bạn. Mỗi người một tánh ý, mỗi người một sự duyên dáng riêng biệt và nó đang tìm tòi mức tiến cho chính nó. Nó đang dự định tiến-hoá trong chu-trình của nó, rồi nó mới thấy sự chậm trễ của chính nó. Cho nên người đi trước chỉ biết tội nghiệp cho nó và mong nó sẽ tiến mau hơn và hòa-hợp với đấng vô-cùng càng sớm càng tốt.

Chúng ta hàng tuần có cơ hội được gặp nhau và được trao đổi bằng âm thinh tạm thời tại thế, bằng ngôn ngữ giới-hạn tại thế. Chứ còn thật sự sự hiểu biết của chúng ta ở trong tâm-linh chúng ta, nói một chúng ta hiểu mười. Nếu các bạn thanh nhẹ, rồi các bạn mới thấy rằng không có lấy cái gì mà tả cho hết. Âm thinh thì giới-hạn, văn chương cũng giới-hạn, nói không hết lời. Còn khi mà các bạn đạt được thanh điển rồi, tâm tâm tương-ứng, các bạn mới thấy giá-trị vô-cùng. Bạn muốn cái gì thì nó phải xuất hiện cái đó. Lúc đó các bạn mới thấy rằng siêu văn-minh của Thượng-Đế đã có rồi, không cần phải di chuyển nhiều, không cần phải hao phí nhiều. Nhưng mà mỗi việc đều tiến triển. Chúng ta hướng về tâm-linh rồi thì các bạn ngồi ở nhà cũng làm được việc, chớ không phải ồn ồn ào ào cho thiên hạ biết. Bao nhiêu chuyện động loạn nhưng mà rốt cuộc cũng tóm thâu có một chút. Chỉ có thanh-tịnh mà thôi, kết-quả chỉ có

thanh-tịnh mà thôi. Cho nên các bạn đến đây nghiên cứu cũng còn là chậm trễ. Phải từ ở nhà sửa soạn đến đây, rồi tới đây rốt cuộc rồi các bạn phải qui về với sự thanh-tịnh của bạn mà thôi. Thì một ngày nào đó các bạn đã thấy rõ rồi, tất cả càn khôn vũ-trụ, các bạn đâu có cần dời gót đến đây để làm gì. Ở nhà các bạn thanh-tịnh tu cũng được, nhưng mà vì cái định-luật vay trả tại thế, kẻ biết không nói cho người không biết, thì như là mình thiếu nợ người đó. Cho nên các bạn dời gót đến đây để nghiên cứu với nhau, người phàm nói chuyện người phàm để nhắc về phần thiêng liêng sẵn có của chúng ta để hỗ-trợ cho những phần tối tăm, để cho nó ý thức, và những chuyện buồn rầu sân si của nó để nó minh giải, để nó tự-giải toả. Thì thấy cái sự sáng-suốt là quí gía vô-cùng. Rốt cuộc rồi chúng ta phải trở về với sự sáng-suốt. Cho nên cái cộng đồng Vô-Vi không phải là ở trong căn nhà này, trong cái chỗ thiền đường này, nhưng mà nơi nào cũng đều có, nhưng mà mau hay là chậm đó thôi. Rốt cuộc rồi mọi người cũng sẽ hiểu nguyên lai của chính mình do đâu đến đây rồi sẽ về đâu, nhưng mà có người phải nhiều kiếp. Bây giờ chúng ta có cơ hội của Thượng-Đế đã ban cho chúng ta là sự sáng-suốt để hiểu rõ phần nào trong kiếp này, thì thấy chúng ta cũng được nhẹ nhàng và chấp-nhận mọi hoàn cảnh để học hỏi tiến tới và để thực hiện được giờ phút nào, giây phút nào hoà hợp với tâm-linh của đấng từ-bi, thì chúng ta nên làm để tiến tới.

Các bạn càng tu càng nhớ nhau, thương yêu về phần thanh điển, muốn hội ngộ để bàn cãi mọi việc thắc mắc trong nội-tâm mà thôi, nhưng khi trở về vị trí mỗi người chỉ lo tự-tu, tự-tiến mà thôi. Nên rốt cuộc rồi chúng ta không có đem ra làm hại một ai về cái phương pháp này. Nhưng cái phương pháp này qui tụ về. Điều thứ nhất là các bạn đạt được sức khoẻ. Điều thứ hai, lần lượt các bạn sẽ đạt được tới sự thanh-tịnh. Đó là cái của quý để phù hợp với hoàn cảnh hiện-tại — sự mưu sinh, sự đòi hỏi, sự vày xéo. Nhưng mà các bạn hướng về tâm-linh rồi thì sự đòi hỏi cũng không có cơ hội về với bạn được nữa, và cái sự vày xéo các bạn thấy nó đương nhiên phải có. Để chi? Để hỗ-trợ cho tâm-linh tiến-hoá mà thôi. Các bạn thấy càng ngày càng rõ hơn. Rồi các bạn mới khám phá ra cõi vô-hình. Muốn biết được cõi vô-hình thì phải biết cái hồn của mình trước. Mình là vô-hình đây, sự sáng-suốt của các bạn là vô-hình, vô-cùng. Nói đến đâu các bạn biết đến đó, có phải vô-hình không? Hỏi đem ra cho người ta thấy kiến thức của các bạn có thể để trên mặt bàn được không? Không có thể được. Các bạn đã rõ rồi. Thì cái phần hồn các bạn sẽ qui tụ, chấn-động-lực nó hoà hợp và nó mạnh, nó nhanh hơn hồi xưa, thì mắt phàm đâu có thấy được sự xuất nhập của cơ thể. Cho nên càng tu càng thanh nhe, càng tu càng sáng-suốt, càng tu càng lanh lẹ, càng minh bạch, càng chê mình chả làm được việc gì.

Hàng ngày bận rộn nhưng mà không làm được gì, không làm được việc gì hoà hợp với Thượng-Đế. Thượng-Đế làm có một chút thôi, dùng ý chí của Ngài mà xoay chuyển cả càn khôn vũ-trụ. Còn chúng ta làm ồn ồn ào ào chẳng có chi. Cho nên chúng ta phải trở về thanh-tịnh mới minh giải được, trở về thanh-tịnh mới thực hiện về sáng-suốt được. Một vị kỹ sư, một vị khoa học gia, bác học cũng vậy, nếu thiếu thanh-tịnh thì người đó cũng không giải quyết được việc gì cho nhân sinh. Có thanh-tịnh, có một tâm-linh sáng-suốt, người mới làm được, người mới hỗ-trợ được, người mới giúp đỡ được. Còn con người mà còn sợ sệt, còn tự ái, cho ta là hay, cho ta là giỏi, thì giới-hạn bước tiến của chính mình. Tội nghiệp cho những phần tử đó. Nó không biết rõ nó là đấng vô-cùng và nó là vật báu của cả càn khôn vũ-trụ. Nó không hiểu, nó không chịu hoà hợp với nhân sinh để nó học hỏi, thì nó thu hẹp phạm vi của chính nó. Dù cho nó giỏi cách mấy đi nữa cũng không có thực hiện được từ-bi cứu độ chúng sinh. Cho nên nó bị giới-hạn, nó còn yếu hèn, còn chậm trễ.

Cho nên chúng ta càng ngày càng tu, càng thích tu, càng hướng về thanh-tịnh, thì càng thấy rõ cái bản chất tự ái yếu hèn, ghen ghét của chính mình rồi lần lần chúng ta từ bỏ nó. Ta từ bỏ nó là chúng ta hướng về gì? Về thật thà. Thật thà là tự-nhiên rồi, thật thà là thắng trận rồi, thật thà là hoà hợp rồi, không bao giờ các bạn bị người ta lợi-dụng nữa, hết rồi. Người ta có thể lợi-dụng trên bản chất của các bạn nếu bạn còn yếu hèn, bạn còn sợ sệt, còn có cái tính chất khinh bỉ người khác, và không biết sửa mình, thì người ta khai thác cái yếu điểm đó và người ta sẽ lợi-dụng các bạn. Ở tương-lai, tôi nói tương-lai các bạn bị sụp đổ, nếu các bạn nuôi-dưỡng cái bản tánh đó, thì các bạn sẽ bị sụp đổ. Một ngày nào đó người ta sẽ khai thác cái yếu hèn của các bạn và người ta lợi-dụng để lật đổ tâm-linh của các bạn, không bao giờ tiến-hóa nổi, đau-khổ vô-cùng. Cho nên chúng ta hiểu được rồi, chúng ta tu rồi, chúng ta phải chịu giáo hóa và sửa chữa nội-tâm nội-tạng của chúng ta, hướng-thượng để hóa giải, khai-thông mãi mãi, học hỏi hoài hoài, không ngưng, mới là người chánh giác. Còn cho ta là đủ là người yếu hèn mà thôi, bị giới-hạn. Không đủ đâu bạn. Học hoài không đủ, càng học thì càng dốt. Ở thế-gian học tới một vị bác sĩ cũng đã khổ lắm rồi, nhưng mà không biết cách nào trị bịnh được mình trong giờ phút lâm chung. Giờ phút lâm chung bạn không có cách nào cứu sinh bạn được. Bấy nhiêu đó bạn vẫn thấy bạn là dốt nát rồi, sự rên la của bạn chứng minh cho bạn thấy rõ ràng sự yếu hèn. Thấy rõ chưa? Cho nên những gì của Thượng-Đế làm đều tinh-vi, hạn chế, dẫn tiến rõ ràng. Cho bạn sống trong cái Tiểu Thiên Địa này, nhưng mà để ở trong trật-tự. Nếu bạn đi sai thì bạn sẽ bị bài học cay cú hơn, cay đắng hơn, khổ hơn, đau đớn hơn. Và nếu bạn biết hoà đồng và tiến-

hoá thì sẽ được nhẹ nhàng hơn, sáng-suốt hơn. Cho nên ngành nào ở thế-gian, giáo-dục chúng sanh cũng hướng về đạo-đức. Đạo-đức là gì? Là sự quân-bình và hoà đồng với tất cả để dẫn dắt tất cả. Chớ đâu có phải mà kêu các bạn chun vô một góc mà ngồi chơi một mình. Không có cái chuyện đó. Làm sao các bạn thực hiện được đạo-đức. Ở trong góc nào, trong trình-độ nào các bạn cũng có quyền hòa-hợp và để dẫn tiến thiên hạ mới là đúng đạo-đức. Nhưng mà nhiều người còn yếu hèn, còn tự ái, không biết xây dựng về tâm-linh để tiến-hoá cho nên phải kẹt. Cho nên vì đó mới có tôn giáo hướng dẫn họ, lần lần họ ý thức sự sai lầm của chính họ, họ mới trở về thật thà. Khi mà trở về với thật thà rồi, thì họ biết thương yêu muôn loài vạn vật. Họ không còn kiêu căng nữa, không còn tự ái nữa, không còn xê sụp nữa, không còn chậm trễ nữa. Cho nên chúng ta tu về Vô-Vi đây rồi mỗi mỗi các bạn đều sẽ tự cường về tâm thức của phần hồn. Các bạn không còn sợ sệt ma quỉ nữa. Các bạn không còn sợ sệt lời trách móc của người thế-gian nữa, nhưng mà các bạn biết lập lại trật-tự để tiến-hoá là đủ rồi, thì tự-nhiên không đâu còn tự ái nữa. Các bạn tự-nhiên phải trở về với thuyết hoà đồng thương yêu tất cả mọi người, thực hiện tình thương và đạo-đức.

Cho nên hôm nay chúng ta lại có cơ hội tái hợp để nghiên cứu thêm, càng nghiên cứu chúng ta thấy chính bản thân của mỗi chúng ta đang chậm trễ. Trở về rồi nên cố gắng thực hiện nhiều hơn, xây dựng nhiều hơn, lập lại trật-tự đàng hoàng hơn và sáng-suốt hơn. Cám ơn các bạn.

PHÁP-LÝ VÔ-VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP

Montréal, ngày 22 tháng 3 năm 1981.

Thưa các bạn,

Chúng ta hôm nay đến đây tiếp tục tìm hiểu mọi sự sáng-suốt sau khi đã thiền tịnh, để rõ thêm cái đường lối khai triển của nội-tâm mà các bạn đã thực hiện Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí Phật Pháp. Tại sao danh từ Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí Phật-Pháp dài như vậy? Nếu các bạn bình tâm suy nghĩ để xét rõ một việc gì chúng ta muốn làm, thì chúng ta phải xét rất kỹ trước khi làm. Đó cũng từ trong cái lý luận nghi nan, tìm hiểu cái phương thức này có hữu ích hay không, và có hại ở chỗ nào, và lý luận đi tới sự cao siêu tột cùng của phương pháp này đi đến đâu?

Đó là phải đưa ra những Pháp-Lý cho vững, để cho chúng ta tự tin, tự hành, tự-tiến.

Vô-Vi là đi trong hư không, không động, không có một chút trần bất nhiễm. Khi Pháp-Lý của bạn vững rồi, bước vào, bước vào trong sự thanh-tịnh để thực hiện thanh-tịnh.

Khoa-Học là tùy theo sự tiến triển của nhân sinh mà các bạn đã thấy đây, trước mắt. Trước khi các bạn chưa tu, các bạn thấy khoa-học nó biến hóa, việc này tới việc kia thay đổi và chuyển tiếp, trở về cũng là hư không. Mà chúng ta khi đã thực-hành rồi, thì chúng ta thấy cái khoa học ở bên trong chúng ta có rõ ràng. Bản chất của chúng ta nặng nề, chúng ta buồn phiền, chúng ta giận hờn, chúng ta khi dễ người khác, cho ta là giỏi, cho ta hay, cho ta là thông minh hơn mọi người. Đó, thì các bạn phải làm sao mà thực hiện cho đến lúc các bạn thấy rõ ràng, chính ta sai chẳng có ai sai. Thì lúc đó sự sáng-suốt nó mới đem về trở lại. Ngay ở trong gia đình các bạn, các bạn đã thực hiện về cái pháp này, các bạn thấy trong gia đình giữa hai vợ chồng cãi nhau, chẳng có ai nhường với ai hết, chẳng có ai nhường, rồi hỏi chứ người nào quấy? Nhưng mà rốt cuộc, sau cái sự thanh-tịnh đó, các bạn thấy không? Hai người đều quấy! Nên nắm tay xây dựng và tiến lên một bước nữa mới là đúng, mới thấy rõ sự thành thật sẽ khai triển bằng cách nào, rồi mới tìm ra cái nguyên-lý của Trời Đất đã sắp đặt cho chúng ta. Sự thúc đẩy đó do đâu có? Do bạn muốn ư? Do bản tánh của bạn! Cho nên nhiều khi mọi người làm sai rồi mới ý thức, mới thấy rõ sự sai lầm

và ăn-năn hối-cải. Đó là khoa-học biến chuyển trong nội-tâm. Nhiều người mẹ trong gia đình, vì một số con, vì sự lo âu, hợp tác với người chồng, thì nó cũng có sự quá ư mệt mỏi, quá ư đau-khổ, quá ư lo lắng, thì cái nóng tánh nó phải bộc phát. Mà người hiểu người thì càng thương người, người không hiểu người thì trở nên ghét, oán thù người.

Cho nên cái bản chất thiên nhiên đương nhiên nó phải có, tùy theo trường hợp mà sử dụng, mà tiến-hóa, kêu là Khoa-Học Huyền-Bí, là bên trong của các bạn. Từ hồi nào giờ các bạn đã bỏ quên, rồi bây giờ lần lượt, lần lượt các bạn tìm ra thực-chất của chính bạn. Mà thực-chất đó tại sao các bạn không thấy trước kia? Các bạn đã ôm ấp nó trong lúc ra đời làm người và đã chuyển luân nhiều kiếp mà không biết chuyện của mình. Ngày nay mình biết rõ chuyện của mình, thấy rõ tánh chất sai lầm của chính mình. Rồi ai đã tạo ra sự đau-khổ hiện-tại? Chính mình đã tạo, mình rước nó về với mình, mà mình không chịu lo, không giải thì nó ứ đọng, nó làm cho mình kẹt. Ở trong kẹt nó càng ngày càng kẹt thêm, bộc ra cái bản tánh sân si la lô, gây cho bạn bè bất ổn, gây cho gia cang bất ổn. Hỏi chứ phần hồn bạn muốn ư? Không! Phần hồn bạn muốn hòa nhã. Bạn gặp người, biết chào người, biết vui với người. Bạn đối với con, vắng con không được. Bạn biết thương con và bạn sẵn có tình thương và đạo-đức, nhưng vì hoàn cảnh ở xung quanh nó che lấp, nó làm cho bạn trở nên cũng như miếng sắt sét mà thôi.

Thì tại sao chúng ta phải tu? Chúng ta tu để tìm gì? Tìm sự huyền-bí. Mà sự huyền-bí đó ở đâu? Sẵn có của chúng ta. Miếng sắt kia sét mà chúng ta chịu chùi thì một ngày kia nó sẽ sáng lại. Nó đã có sự sáng từ lâu, thì sự sáng của bạn cũng đã có từ lâu chớ không phải mới xin xỏ của ai đâu. Cho nên chúng ta đừng có sai lầm trong điểm không hành mà chỉ nói, thì nó vẫn sai. Người đời cái nhân sinh quan nó luôn luôn nó thực tế: "Tôi phải làm như vầy tôi mới có tiền. Tôi phải làm như vầy tôi mới được. Còn người kia tu, không làm, làm sao được." Thưa các bạn, con người có trật-tự. Làm một việc gì đem ra cống-hiến cho nhân quần, cho gia đình, cho bạn bè và cho chính mình, cũng cảm thấy thích-hợp và vui sướng. Còn người mất trật-tự, cứ la lô cả ngày, rốt cuộc chuốt lấy bệnh hoạn của nội-tâm mà thôi, cho nên đau-khổ vô-cùng. Vì cái Huyền-Bí ở bên trong mà bạn không thấy, nó đã ẩn tàng ở bên trong bạn, nhiều khi nó giúp bạn tiến-hóa, thăng hoa đi tới vô-cùng. Nếu các bạn hướng-thượng và nhìn nó và hiểu nó và lo cho nó, sửa nó, vun bồi nó đi tới sự sáng-suốt, tới vô-cùng-tận, thì lúc đó các bạn thấy, bạn là con người rất hữu ích cho cả càn khôn vũ-trụ. Bạn có thể hòa từ nhỏ tới lớn, côn trùng vạn vật, bạn biết thương yêu. Vì sao? Vì mỗi mỗi đang sống trong nhịp thở của Thượng-Đế, trong sự kích động và phản động hiện-tại của mọi hoàn cảnh đều có, chứ không phải nói riêng gia đình bạn có sự thắc mắc nhưng mà gia đình khác không có. Không có,

vẫn có lo âu, vẫn có buồn tủi, vẫn có những sự bất mãn của nội-tâm. Đó, nó ẩn tàng ở bên trong. Còn nói Bề Trên, nói về cõi thanh-tịnh vô cực hơn cái cõi trong cơ-tạng và hoàn cảnh chúng ta đây, nó lại càng có một cõi vô-cùng biến chuyển. Biến chuyển đem lên tới sáng-suốt, biến chuyển tâm-linh chúng ta tiến-hóa và đem chúng ta tới chỗ ổn định, hạnh-phúc, đời đời bất diệt.

Cho nên các bạn tu rồi các bạn hỏi lại những người tu. Họ đã đơn giản hóa cuộc đời. Họ không rước những sự phức tạp nữa. Thì họ trở nên sự gì? Sự yên ổn. Bản tánh của họ, cái phàm ngã của họ cùng đã được khắc phục lấy họ. Thì mỗi mỗi lấy sự thanh-tịnh để hòa nhã gia cang, hòa nhã nhân quần, rồi mới thực hiện những điều hữu ích đúng theo lời mong muốn trong bản chất của phần hồn của nó trong lúc nó ly khai xuống thế cho đến nay. Cho nên các bạn càng tu rồi càng thấy chuyện sẵn có ở trong nội-tâm của các bạn, chuyện sẵn có của cả càn khôn vũ-trụ. Rồi các bạn từ từ lập lại trật-tự, các bạn thấy đó là quí giá. Nếu không làm, ai làm cho mình; không lo, ai lo cho mình. Nhưng mà cứ bo bo giữ lấy cái tánh tự ái, gạt bỏ đầu này, gạt bỏ đầu kia, gạt bỏ đầu nọ, cho mình là hay, là tốt, tột đỉnh, chuốc lấy sự sai và hận đấy thôi bạn.

Còn cái Phật-Pháp là gì? Phải qua những cái sự thử thách đó ở bên trên rồi, nhiên-hậu mới tới thanh-tịnh. Tới giờ phút thương yêu, giữa hai bên vợ chồng cũng phải xóa bỏ tất cả những gì trong ngôn ngữ eo hẹp, trong cái bản tánh tăm tối làm xuất ngôn bất chánh. Tất cả để làm cho gia cang bất ổn, âm thầm mỗi bên tự sửa. Chúng ta thấy rõ, những gia đình người tu về Vô-Vi, tánh nóng lại càng nóng thêm để cho nó đụng, cho nó hiểu, cho nó thực tập, cho nó thấy rõ rằng, thực-chất này là vô-cùng, cái bản chất của tâm-linh là vô-cùng, có đụng cho cách mấy đi nữa rồi cũng yên, rồi cũng giải, rồi cũng tới nơi.

Cho nên các bạn học cái nhẫn, đây các bạn ngồi các bạn Soi-Hồn, các bạn Pháp-Luân, các bạn Thiền Định, là các bạn học cái gì? Học cái nhẫn. Khép mình trong một nơi yên tĩnh để tiến giải mọi sự trược ô của nội-tâm nội-tạng và những gì muốn bám sát ở xung quanh chúng ta, từ từ nó sẽ giải thông. Bây giờ làm sao? Nhiều người nghe thấy có người đã tu được pháp này thanh-tịnh, sáng-suốt, phân giải cho mỗi mỗi đều có rõ rệt, rồi các bạn muốn làm sao tôi được giống như người đó? Nhưng mà bạn ơi, phải biết mình phải làm mới có, vì đó là bài học của Thượng-Đế đã an bài, đã cho các bạn sống ở trong cái năm điểm-kim, mộc, thủy, hỏa, thổ-trong bản thể của các bạn, có tim, gan, tì, phế, thận rõ ràng, trong đó nó có giờ nghịch và có giờ thuận. Cho nên chúng ta tu ở trong này thì chúng ta phải tìm hiểu, khép mình để thực-hành và thấy rõ sự kích động và phản động của năm giới đó. Mà chúng ta là phần hồn chủ trị của

năm giới đó, cho nên chúng ta phải mượn một cái pháp để thực hiện khai-thông nó và hóa giải cái sự trược của năm giới đó, thì nó mới hiện ra được cái ánh-sáng. Trong chùa, trong kinh cũng nói: "Ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang." là ở chỗ đó. Rồi các bạn không thực-hành làm sao các bạn có cái đó? Hỏi các bạn có không? Hiện-tại có không? Có! Tôi nói có! Nếu ở trong bạn không có ngũ sắc ngũ quang thì làm sao các bạn hiểu, mới mở mắt ra xem ngũ sắc ngũ quang ở bên ngoài bạn, hai cái nó tương-ứng nó mới hòa tan, nó mới nhận định được, đó là mở mắt. Còn cái phương thiền chúng ta là nhắm con mắt để đạt tới thanh-tịnh, và thấy mọi sự sáng-suốt cao siêu hơn sự sáng-suốt của mở mắt. Để chi? Để cho chúng ta trở về với căn bản của chúng ta, kêu bằng nguồn cội. Cho nên nhiều người lâm cảnh đau-khổ rồi mới đánh thức lấy mình và đặt những câu hỏi: "Tôi ở đâu đến đây mà tôi lãnh những chuyện khổ như thế này? Tôi biết ngày kia tôi phải chết, chết rồi tôi sẽ đi đâu? Tôi đau-khổ vô-cùng vì tôi có cái của cải tôi tranh-đấu hết mình tại thế, nhưng rốt cuộc tôi chả có cái gì. Bây giờ tôi phải làm sao đây?" Nhưng mà từ đó chúng ta mới tu bổ sửa chữa và thấy rõ mình hơn, thấy rõ bản chất mình hơn. Mình lập lại trật-tự để hòa-hợp với trật-tự đã và đang có của vạn linh hợp thành một cơ thể duyên dáng cho bạn. Những gì bắt buộc hằng ngày, ăn ngủ ỉa tam đại sự, các bạn phải làm, rồi các bạn cuống cuồng trong tham sân si hỉ nộ ái ố dục để chi? Để hiểu gía-trị của thanh-tịnh qua cái sự ham muốn của các bạn, khi các bạn được sự ham muốn rồi thì các bạn cảm thấy nó khoan khoái một giây lát mà thôi. Đó, sự sân si các bạn muốn chiến thắng được người khác, các bạn tưởng là đắc, mà kết-quả cái đó cái bệnh, nhưng mà tưởng đó là đắc, cũng một giây phút mà thôi.

Thì bây giờ cái phương pháp này nó điều hòa cái bản chất tham sân si hỉ nộ ái ô dục, và nó xây dựng theo cái chiều hướng hướng-thượng khai-thông, bởi vì cái ý muốn của các bạn đây không phải là do các bạn có, do cả càn khôn vũ-trụ đóng góp và các bạn mới hình thành và thấy và dự định trong sự sáng-suốt. Cho nên cái đó tùy theo trình-độ. Những người sống sự eo hẹp, sống sử dụng theo sự sẵn có của họ, họ tưởng họ là hay. Nhưng mà càng sử dụng, càng tu, càng thanh-tịnh, các bạn Soi-Hồn, các bạn Pháp-Luân, các bạn Thiền-Định là các bạn sử dụng, tận dụng trí khôn các bạn để các bạn hiểu bạn mà thôi. Khi thanh-tịnh là trí khôn đó bạn. Rồi các bạn tu tới một ngày nào thì các bạn sẽ nói rằng: "Chỉ có tôi sai, chẳng có ai sai! Tôi là một ông chồng của gia đình mà tôi không hiểu xử trí để thực hiện tình thương và đạo-đức, mà tôi còn sử dụng cái nóng tánh của tôi để đối phó với mọi người và gieo cho vợ con tôi nó khó khăn, và nó sanh ra cái tập quán nóng tánh đó. Tôi đã nóng. Nó nóng. Hai bên thì đụng nhau chỉ có đốt cháy mà thôi." Thì cái bản chất của bạn, Ông Trời không có bán bảo hiểm cho bạn, nhưng mà Ông Trời cho các bạn làm chủ, tự sửa để

tiến tới, tự bảo hiểm lấy cuộc sống của mình. Nếu chúng ta chịu sửa thì chúng ta sống. Nếu chúng ta không sửa thì chúng ta thấy càng ngày càng bực bội, càng ngày càng buồn tủi, càng ngày càng đau-khổ. "Ngày nay tôi được ở căn nhà này, đây rồi ngày mai sẽ dọn ra ngoài rừng, lạnh lẽo, khổ-cực, vì ai?" Thì thứ nhất, chúng ta phải xét ta. Cái bản tánh của chúng ta, nói quá nhiều, nóng nảy quá nhiều, rồi một ngày kia tức giận bỏ ra đi, đi đâu bạn? Đi tìm thêm sự sai lầm và động loạn, gây cho bất ổn bên trong. Rồi lúc đó mới ăn-năn hối tiếc, thấy mình sai, thấy mình đã tạo sự đau-khổ cho mình. Cho nên nhiều vị phải bước vô, một là thiền đường, tu luyện ở thiền đường, hai bước vô thềm chùa để nghe kinh kệ giải thoát, rồi lần lần thức giác, rồi tự mình sửa, tự mình đi. Cho nên mỗi mỗi cái gì ở thế-gian đều có sự sắp đặt, sau khi chuyển thế đến đây, rồi động bên kia, rồi đi tới hóa giải. Cho nên các bạn có khi buồn, thật buồn, có thể trách cả Trời Đất: "Tôi thành-tâm, đúng giờ đúng khắc tôi tu mà tại sao tôi buồn như thế này? Tôi quá ư buồn bực, quá ư đau-khổ!" Các bạn không thấy rằng chính các bạn đã che sự sáng-suốt của bạn nên thấy đau-khổ! Còn nếu các bạn chịu tu bổ sửa chữa, cố gắng, thấy đây là cơ hội: "Tại sao tôi buồn? Vì tôi bị sét quá rồi. Tôi cũng như một vật sét hư rồi tôi mới buồn, nhưng mà nhờ cái sét này, nhờ cái hư này, nhờ cái buồn này mà tôi sửa. Tôi lấy giấy nhám tôi chà nó, cái buồn nó sẽ đi hết." Chúng ta có một pháp Vô-Vi không khác gì miếng giấy nhám, chà cái chất sét đi, làm nhiều đi, sửa mình đi, lập lại trật-tự đi, thì nó đâu còn. Nó trở về một thiền nhân, hữu ích và học hoàn toàn cái nhẫn tánh sáng-suốt. Khi mà chúng ta có sự sáng-suốt rồi thì ngược lại chúng ta phải cám ơn miếng giấy nhám. Giấy nhám đó là ai? Là vợ con chúng ta, là chồng con chúng ta, đã làm cho chúng ta bực bội. Mà sau cái bực bội mà chúng ta được nhẫn và sáng-suốt vô-cùng, thấy thương yêu vô-cùng, xây dựng vô-cùng, thấy chân lý rõ rệt. Trong cái động có cái tịnh. Trong sự chà đạp có sự thăng hoa. Người đời mấy ai hiểu. Nói tôi đè đầu được thằng đó là tôi sướng rồi, nhưng mà người đó nó chịu nhịn, thì nó đi tới một chỗ kêu là nó đi trước mình mà không hay.

Tôi nói các bạn nghe rằng— một ly nước kia, đổ vô ly tròn nó tròn, đổ vô ly vuông nó vuông, mà không dùng ly đổ nó, nó cũng qui nguyên về năm châu, luôn luôn hữu dụng. Các bạn đừng có tưởng các bạn vui được, khi mà cái bản tánh các bạn vì ham muốn sự cứng rắn tạm thời bỏ quên cái bản chất thủy điển bền bỉ, quân tử đời đời của các bạn. Chứ hỏi chứ khuyên các bạn nhịn có hại không? Có thất bại không? Có bị lỗ không? Nếu các bạn không nhịn, các bạn vô trường đâu có học được chữ. Học "nhẫn" đó bạn. Ngày nay các bạn thi đậu, các bạn ra trường làm ông này ông kia ông nọ, cũng trao đổi và tìm ăn hai buổi, cũng như tôi đã nói hồi nãy, ăn ngủ ỉa tam đại sự, rồi làm ở trong cái việc

tham sân si hỉ nộ ái ố dục mà thôi. Rồi còn bạn thêm một cái sự tu bổ sửa chữa lập lại trật-tự nữa, thì cái kinh nghiệm đó nó phối hợp với sự thực-hành, các bạn thấy sung sướng vô-cùng. Các bạn đi trước, đi trước những người chưa biết, chưa biết mình là ánh-sáng, chưa biết mình là đấng vô-cùng, chưa biết mình có thể hòa cảm với mọi nơi mọi giới. Chỉ có cái nhẫn, nhiên-hậu mới học được sự từ-bi. Nhưng con người vì tự ái, vì nó trước khi ra làm người nó đã bị giam trong chín tháng mười ngày trong bụng mẹ tăm tối. Bây giờ nó bước ra, nó thấy được ánh-sáng, nó tưởng đúng rồi, đúng chỗ rồi, không sai. Nó đâu có bao giờ nói nó sai. Một đứa con nít mà nó cãi với bạn nó cũng muốn hơn, huống hồ gì người trí thức đi trong sự sai lầm, không chịu nhịn lẫn nhau để phân tách tìm hiểu, thì nó cũng đụng chạm, cũng như đứa con nít, vì trình-độ đó bạn ơi. Bạn đừng có cho trình-độ của bạn là tuyệt diệu, cao siêu sáng-suốt. Bạn phải nhìn nhận rằng trình-độ của bạn lúc nào cũng là trình-độ ở trong thấp kém mà thôi. Vì càn khôn vũ-trụ to lớn, sự vô-cùng mà đã ban bố cho bạn đây, tôi tin chắc rằng cái phần trên kia nó còn tinh-vi hơn bạn, và sáng-suốt hơn bạn, cho nên bạn phải nhìn nhận rằng, bạn còn thiếu thốn, chưa đủ. Đừng cho mình là đủ, đừng cho mình là hay, đừng cho mình là tiến, nhưng mà chúng ta cần học.

Tôi ngày nay lo luyện lo tu, tôi rất ham học và cần học, bởi vì tôi thấy ngu, tôi thấy tôi thiếu sáng-suốt. Nhiều bạn bực tức, không thích tôi, chửi tôi, tôi cũng phải học nhẫn để tôi nghe tôi học. Tôi học những cái gì họ trách móc tôi để tôi sửa tôi. Ngược lại, tôi cảm ơn họ, thay vì tôi sân hận họ, bởi vì tôi thấy tôi tu tôi có mích lòng ai đâu, nhưng mà họ vẫn mích lòng tôi. Đó là đương nhiên trình-độ của họ được tiến-hóa. Họ bực, rồi một ngày kia họ sẽ nhớ tôi, họ nhớ mãi, họ nhớ sự cố gắng của tôi để tìm để học. Mà mục đích của tôi học được những cái gì hay, tôi làm những cái gì ở sau này, tôi sẽ trao lại cho họ. Người thù tôi nhiều nhất, người ghét tôi nhiều nhất, những người đó mới nhớ tôi được nhiều, thì lúc đó mặc sức mà vui. Bạn đã nhiều kiếp nằm trong hòm bốn vách, bốn miếng ván rưỡi đó, đối với thể xác này, chết đi rồi luân-hồi, rồi sẽ học hỏi để khép vào trong cái chỗ eo hẹp mà dẫn tiến các bạn. Nhưng mà Thượng-Đế luôn luôn sử dụng phần sáng-suốt của các bạn mới cho có cơ hội luân-hồi lại thế-gian để tiếp tục học hỏi cái nền văn-minh mà Ngài đã sắp đặt sẵn có từ lâu, thì chúng ta chỉ bước tới từ bước một để học mà tiến mà thôi. Cho nên chúng ta, người nào cũng phải qua cái giới đó, không tránh được. Hiện-tại chúng ta sống trong cái thể xác này, nhiều người mất tâm-linh cũng như đang sống trong cái hòm mà tôi nói hồi nãy đó thôi. Người có nó không biết sử dụng nó, người sanh ra nó thì đâu có xài nó nữa, thấy không? Luôn luôn nó mất tâm-linh, nó ở trong tăm tối, thiếu sáng-suốt. Cho nên chúng ta biết tu là đại phước đức. Biết làm sao để khai-thông, để khai triển, để hiểu tôi, biết tôi luôn luôn bị

ám ảnh trong sự tăm tối, bây giờ tôi phải mở nó ra, tôi khai triển nó ra, để cứu tôi và tôi thắp cái đèn lòng này để một ngày nào đó cống-hiến cho những người đau-khổ, cần nó để soi đường.

Cho nên các bạn tu cái pháp này, các bạn phải biết rằng, bạn là chủ của Tiểu Thiên Địa, bạn là chủ của tiểu vũ-trụ. Bạn là ông vua trong một xứ. Bạn có tất cả những gì Trời Đất có, và bạn sử dụng, rồi bạn đi ta bà đây đó, rốt cuộc rồi rước thêm điển trược và gây thêm sự bối rối cho chính mình mà thôi. Chính tôi, quá trình với cái thể xác ô-trược này nó không khác gì các bạn và nó còn hơn các bạn nữa. Sự sai lầm biết bao nhiêu, chồng chất, nhưng mà ngày nay tôi nhờ cái pháp này, tôi thấy tôi càng ngày càng ngu muội, thấy càng ngày so với Trời Đất tôi còn tăm tối, chưa được sáng-suốt. Tôi phải cố gắng tu. Tôi tin rằng tương-lai tôi sẽ kiện toàn với sự sáng-suốt vô-cùng của Bề Trên đã an bài, mở đường cho tôi. Nếu Bề Trên không mở đường và tôi thực hiện cái pháp này, thì ngày nay tôi không thể nói chuyện với các bạn dài giờ và phân tách rõ rệt như thế này. Tôi không có khả-năng đó nếu tôi không thanh-tịnh. Nhưng mà mức thanh-tịnh của tôi cũng chưa thấy giá trị, tôi thấy tôi không tin tôi có giá trị. Tôi phải học nữa, tôi phải tu nữa. Tôi đem ra đây bàn bạc với các bạn để chi? Để cho có cơ hội chúng ta trao đổi và chúng ta học thêm. Chúng ta sẽ quí mến lẫn nhau rất nhiều, rất nhiều, nếu chúng ta hiểu ta nhiều hơn. Khi mà các bạn tu rồi, các bạn hiểu rồi, các bạn quí mến những người ở thế-gian. Các bạn thấy rõ sự sai lầm của quá trình các bạn, các bạn mới thấy rõ sự sai lầm của người khác, và các bạn đem tâm bố thí và giúp đỡ cho mọi người đó sẽ trở về với chánh giác của họ, và thực hiện cái nhẫn trước hết, nhiên-hậu mới đạt được từ-bi thương yêu. Cho nên người thế-gian lý luận về lý đời, nói thương yêu trong đôi môi nhưng mà thực-hành không có, mất thì giờ và không đạt được cái chuyện hữu ích cho chính mình, và cũng chẳng ảnh hưởng được ai. Cho nên chúng ta được tu, tôi thấy ngày hôm nay tôi được tu, tôi thấy đại phước đức, tôi bớt, đỡ mất thì giờ động loạn. Tôi thấy tôi phải trở về với nội-tâm sửa chữa sự sai lầm và để quét dọn, lập lại trật-tự của cái Tiểu Thiên Địa này cho hoà hợp với cả càn khôn vũ-trụ, thương yêu vô-cùng.

Cho nên nhiều khi tôi thấy như tôi đã đi được, tôi đã đến chỗ thanh-tịnh một phần nào, thì tôi lại càng muốn dẫn dắt các bạn tới càng sớm. Nhưng mà nhiều người nó đã chậm trễ, bê bối, lý luận sai, đặt vấn đề này, vấn đề kia để án ngự mức tiến của chính nó. Lắm lúc tôi cũng rất cảm động vì sự thương yêu, vì tình thương, rồi tôi cũng phải rơi lệ. Tôi muốn cảm động chúng nó để cho nó hiểu nó càng sớm càng tốt, vì thời gian cấp bách, giới-hạn trong mạng sống của con người, không thể triển hạn mà để chểnh mảng được. Tuổi tác các bạn đâu

có cho phép các bạn ở đó mà chờ đợi bạn; nó không có đâu. Sự văn-minh cho các bạn thấy rồi, bạn đi máy bay trễ một phút thì bạn phải ở lại mà thôi. Cho nên người thế-gian thường chửi Chúa, chửi Phật, chửi Trời, nhưng mà Chúa Trời Phật đâu có ghét người thế-gian, lại cứu độ người thế-gian, nâng đỡ người thế-gian, cho người có cơ hội để biết mình. Người thế-gian hoành hành trong chỗ thanh-tịnh với bản chất lười biếng của nó, rồi nó biện ra lý luận này, lý luận kia, lý luận nọ để xa cách sự thực tế thanh-tịnh đời đời của nó. Hỏi ai hại nó? Chính nó hại nó. Nó đã làm cho nó chậm trễ. Nó làm cho nó thiếu sự công-bằng, và tư tưởng nó không bao giờ quân-bình vì nó tranh-đấu sai lầm, nó không hiểu nó. Thì người sáng-suốt phải thế nào? Phải tội nghiệp nó. Mà nhờ nó chúng ta phải học nhiều hơn nữa. Nhờ nó chúng ta mới tiến. Chúng ta thấy rõ rằng, sự thanh-tịnh là cao quí, chúng ta mới vun bồi trong sự thanh-tịnh mà đi. Cho nên ngược lại, chúng ta vui hơn, vui với tất cả mọi người và cảm ơn tất cả mọi người, thì chúng ta mới thấy rõ sự tinh-vi của Thượng-Đế, sự tinh-vi của cả càn khôn vũ-trụ. Âm thinh tôi đang nói đây, tôi đâu có tạo được. Ai đã ban bố sự sáng-suốt đó cho tôi? Cả một công trình. Các bạn cũng vậy, cả một công trình đã đem lại sự duyên dáng hiện hữu của các bạn tại đây. Rồi cái mức tiến vô-cùng cho bạn, vô-cùng, vô-cùng ở tương-lai. Ai đã làm? Ai đã dày công? Ai đã đưa vai ra gánh vác những sự việc chậm trễ của bạn, mà để chờ bạn và mong được gặp bạn, mong hội ngộ, mong đoàn tụ, thương yêu, vinh quang, danh dự? Đó, các bạn bước ra đây, cha xa con, vợ xa chồng, anh xa em, các bạn mong gì? Mong sự đoàn tụ! Tại sao các bạn phải cảm động? Vì sự ước muốn của các bạn tràn ngập trong tâm-hồn của người đau-khổ, các bạn muốn ngộ, muốn gặp người đau-khổ, muốn cứu, cứu những người đau-khổ, muốn đem tâm ra cống-hiến những cái gì sẵn có của các bạn. Tôi cứu giúp cho những người đó, họ lâm vào cảnh cùng cực vô-cùng. Đó là thiên ý, cảm động lòng bạn. Nếu các bạn biết nghĩ và biết hướng về người đau-khổ, thì các bạn tìm Chúa trong sự đau-khổ, tìm Phật trong sự đau-khổ, thì mọi sự thanh-tịnh ở trong sự đau-khổ. Cho nên cái định-luật rõ ràng, sanh lão bệnh tử khổ. Thích Ca Ngài đã nói không sai một ly, không ai sửa được. Rốt cuộc tất cả càn khôn vũ-trụ đều phải thực hiện khổ mới có sáng-suốt.

Hôm nay các bạn dược ngồi trên cái ghế bành để nói chuyện này kia kia nọ, làm việc đầy đủ trong cơ sở cho bạn, cũng nhờ gì? Nhờ sự dày công của chính bạn mới đem lại cơ hội ngày nay cho bạn. Mà bạn muốn làm, muốn đóng góp cho mọi người, muốn cho mọi người biết phải làm như vậy, như vậy, như vậy nó mới có giây phút yên ổn để sống trong lẽ sống hiện-tại, tạm mà thôi, nhưng mà phải khó như vậy. Còn chúng ta đi về phần hồn, về sự sáng-suốt đời

đời, thì chúng ta phải có sự dày công, dày công do ở trong thanh-tịnh mới đạt được. Cho nên các bạn đã biết ý thức và hành động, thì các bạn cứ giữ cái đường lối đó mà hành đi tới. Rồi lần lần các bạn sẽ thấy sự thanh-tịnh, từ sự thanh-tịnh đó nó sẽ đem lại cho các bạn và nó khai triển cho các bạn tới vô-cùng hồ hởi, thương yêu, phấn khởi. Tâm-linh các bạn là một đóa hoa sen rõ ràng, sống trong bùn nhưng không có bị hoen ố bởi bùn. Nếu các bạn hướng về tâm-linh, lúc nào cũng trong sạch, từ-bi, duyên dáng.

Cho nên cái phương pháp Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí Phật-Pháp này nó là trọn khoá cho bạn. Bạn phải đi, bạn phải làm, bạn mới thấy khả-năng của chính bạn, và đồng thời các bạn sẽ thấy khả-năng của tất cả càn khôn vũ-trụ đã làm những gì cho bạn và đang chiếu những gì sáng-suốt trong tâm tư, sau giờ thiền các bạn thấy những gì? Bạn thấy bạn cảm mến, cảm mến người truyền pháp, cảm mến Trời Phật, cảm mến cái bản thân tứ đại này sao quá ư huyền diệu. Chính tôi điều khiển nó mà không thấy nó, rồi lần lần các bạn mới thấy các bạn nhiều hơn, vì sao? Vì chúng ta đã nhiều kiếp rồi, chúng ta đã sống trong có một vật, chết đi sống lại. Mà trước khi chết tôi có câu đố như thế này, hỏi các bạn món đó là món gì? Nghĩa là "Người mua nó không dùng nó, người sử dụng nó không biết nó, mà người làm ra nó cũng không xài nó." là cái gì?" Đó là cái hòm đó bạn. Không ai chờ bạn đâu. Đó, sự văn-minh nó còn trật-tự của vật chất. Trí khôn của loài người đóng góp cũng có trật-tự, huống hồ gì sự vô cực của Bề Trên không có trật-tự, thì Trời Đất đã loạn hết rồi. Cho nên chúng ta nên sống trong trật-tự, mà muốn có trật-tự thì phải sửa mình và phải chấp-nhận. Còn nếu các bạn không chịu sửa mình và chấp-nhận thì các bạn không sao có trật-tự.

Cho nên chúng ta tu thì phải ý thức rõ trước khi tu. Mà khi tu rồi thì phải cố gắng thực-hành, chắc chắn là các bạn đi đến. Vì cái pháp này của chính bạn, không phải là của một ai, không phải bùa phép nào có thể chuyển các bạn được, nhưng mà chính các bạn là chủ của cái thể xác này, các bạn mới tiến được. Còn các bạn mà cho các bạn lệ thuộc với người này, người kia, người nọ, bởi người truyền pháp, là các bạn đừng nên tu cái pháp này. Các bạn sẽ đi tới ngang hàng của những người truyền pháp, vì người truyền pháp mong trao những sự kinh nghiệm của người cho mình, trao đổi cũng như một bạn thân, thương yêu vô-cùng, muốn trao hết những gì người có trước khi người rời khỏi mảnh đất phù-sanh này. Cho nên các bạn nghe qua và có những gì cần phê phán, dạy dỗ tôi, tôi sẽ tiếp tục học thêm, và xin cám ơn các bạn.

DẸP BỎ TỰ ÁI

Montréal, ngày 29 tháng 3 năm 1981.

Thưa các bạn,

Chúng ta lại tiếp tục xét: Tại sao chúng ta phải tu. Tu để làm gì? Từ bé đến lớn, chúng ta được sự nâng niu của cha mẹ, sung sướng, cơm no áo ấm. Rồi qua những cái truông thử thách, những bài học đau đớn, mới thấy rõ rằng mình bất tài! Trước kia mình cho mình là thông minh, học giỏi, nhưng mà ngày nay mình là bất tài! Bất tài ở chỗ nào ? Càng ngày các bạn càng tu càng thấy các bạn thiếu sáng-suốt! Vì thiếu sáng-suốt mà thôi, và sự sáng-suốt đó đâu có phải lấy đèn rọi được. Sự sáng-suốt đó do trong duy thức, trong chơn tâm của các bạn phát khởi ra nó mới có sự sáng-suốt. Cho nên muốn có sự sáng-suốt, chúng ta phải hành. Mà hành rồi chúng ta phải buông bỏ những cái gì ô-trược, tham lam, tự ái, mà có thể gây cho nội-tâm của chúng ta càng ngày càng tăm tối, càng bực tức. Vì sao ? Vì chúng ta không biết sử dụng cái sự sáng-suốt để điều khiển lục căn lục trần. Sự sáng-suốt của bạn là phần hồn chánh thức của các bạn, là bộ chỉ huy điều khiển cái thể xác, trong đó nó có lục căn lục trần, nó có cái phàm tánh ngu muội, mà các bạn chịu điều khiển nó thì lần lần nó phải tự-giải và nó tiến tới sáng-suốt, tốt đẹp. Trong cái trung dung tiến-hóa đó nó mới phá mê phá chấp được. Cho nên các bạn cứ luận xét mãi, cũng nói phá mê phá chấp, muốn trở về Phật Tiên, muốn trở về một vị Bồ Tát, nhưng mà các bạn không chịu lìa cái bản tánh ô-trược đó, tăm tối đó, thì làm sao các bạn đến với cái cảnh mà người ta đã sắp sẵn, những người tiền bối đã và đang đi.

Chúng ta tu, nhiều người ao ước được gặp chư Phật. chư Tiên. Nhưng mà các bạn nên vui lòng xét lại chư Phật, chư Tiên đã qua những cơn gì? Qua nhiều cơn vầy xéo tâm cang tì phế thận, tư tưởng các giới đều phải được thanh-lọc mới đi tới thanh nhẹ. Còn mình, chúng ta là người đời, sống tạm bợ ở trong cái cảnh này, sống trong sự ỷ lại, chậm tiến, rồi lại vun bồi cái phần tự ái xấu xa, tự chôn lấy tâm thức sáng-suốt. Trong cái cơn thử thách để cho chúng ta thực hiện từ-bi, thương yêu và xây dựng, tới giờ phút đó lại không làm được. Một phút khắc đưa các bạn xuống rồi. Cho nên, trước kia ông Tư cũng nóiỞnếu tôi nói là nói quá nhiều. Còn ông Tư đã nói rằng, trong khi tôi đang đi, đi trên

không trung, đi trên cảnh tươi đẹp ở bồng lai tiên cảnh mà tự-nhiên rớt xuống cái đùng! Đó là kêu bằng hạ tầng công tác. Tại sao tôi đang đi lại bị rớt? Cái đó là thật sự chơn lý rõ rệt. Chớ hằng đêm các bạn đang thiền đây này, các bạn đang đi, rồi các bạn rớt, các bạn thấy chưa? Khi các bạn bước vô ngồi thiền thì các bạn thấy nhẹ lắm. Cái đầu các bạn lâng lâng lâng lâng đi lên, rồi tự-nhiên nó làm cho cái đầu các bạn nặng, rồi các bạn bị rớt. Trong đó nó có những sự tự ái tăm tối, nó lôi cuốn trở lộn lại, giải tỏa chưa có khai-thông, chưa thông nội-tâm nội tạng, thành ra nó hồi trở lộn lại. Vì sao ? Vì luồng điển các bạn ra, thì luồng điển Bề Trên nó nhẹ hơn, các bạn vượt không khỏi, chỉ có bao nhiêu đó mà các bạn trở lại mà thôi! Cho nên tất cả cái gì, cái việc gì tôi đã nói rằng ồn ồn ào ào , rồi cũng chấp-nhận. Nó có cái lý do rõ rệt, rồi giải thoát tiến-hóa, chứ không có cái gì mà phải lo âu.

Cho nên các bạn đã có gia đình, có con cái, có chồng có vợ, luôn luôn phải gặp phải những cái chuyện kêu bằng rắc rối. Chuyện đời cũng vậy, cái đó rất tốt, không sao! Chúng ta tìm tới, chúng ta chung dụng, để tìm hiểu cái bản chất của chính ta. Chứ đừng có nên đi tới chỗ tăm tối rồi tự ràng buộc mình mà tiến không được. Cho nên thường thường tôi nhắc các bạn, tu mà các bạn không sửa được cái bản tánh tự ái của các bạn thì các bạn có đi tu cũng vô ích, mất công, không làm gì được đâu. Dẹp được tự ái các bạn mới thấy sung sướng. Tất cả đều là hòa đồng thương yêu, chẳng có gì mà đáng trách. Cho nên chúng ta có cơ hội đàm đạo, có âm thinh để nghiên cứu và tiến-hóa. Cái sự thật là cái gì? Thực-chất của mọi sự việc là cái gì? Cái sự chánh đáng của nó là cái gì? Chỉ có bao nhiêu đó thôi. Chứ không nên để tâm vào những cái sự động loạn, rồi tự gây phiền phức cho chính mình.

Vậy chúng ta tu để làm gì? Tu thì phải sửa tánh, sửa tánh rồi minh tâm; càng minh tâm, càng kiến tánh. Cho nên nhiều bạn bây giờ đã bắt đầu thấy sự sai lầm của chính mình. Chính mình đã gây phiền phức cho mình, chứ ai dám vô trong nội-tâm nội-tạng mà gây cho mình? Chính mình! Cho nên chúng ta học bài nào đáng bài nấy! Ở thế-gian còn có chỗ chạy trốn. Ở địa ngục thì hết chỗ chạy trốn. Phải học chứ không có nói, tránh né gì được hết thẩy. Sự gian xảo của chúng ta không có thể nào mà dối trá một người khác được. Chắc chắn chúng ta phải bị, phải học. Cho nên các bạn càng ngày càng thấy rõ. Cho nên gần đây chúng ta cũng có tìm được một hai cuốn sách nói về Địa Ngục Du Ký, để cho các bạn thêm tài liệu và thấy rõ rằng có cái cảnh ở bên kia. Không phải là một người xác nhận; nhiều người đã xác nhận. Rồi lần lượt các bạn sẽ đọc, trong đó là cái đường cho các bạn tiến. Thêm một cái tài liệu quí báu để cho

mình tự-tu tự-tiến. Cho nên chúng ta không bị sai lầm nhờ những người đi trước đã đi con đường thẳng thắn và đi tới và ăn-năn hối-cải, giải tỏa những sự mê muội tăm tối của chính họ. Thì cái đó là cái gương lành tới với chúng ta. Chúng ta phải cố gắng. Cái việc bữa nay xảy tới cho chúng ta là Thượng-Đế đã ban cho chúng ta một bài học. Chúng ta phải bình tâm xét, nghiên cứu, coi bài học này hay hay dở, tôi có khả-năng vượt qua không? Đó, mới thấy trình-độ của mình tới đâu. Cho nên bài nào chúng ta cũng phải học hết. Không có cái gì kêu bằng xấu, mà chẳng có cái gì kêu bằng tốt. Cái nào rốt cuộc cũng phải học hết. Tốt cùng phải học, mà xấu cũng phải học. Rồi nhiên-hậu các bạn mới được quân-bình, mới được thông suốt, mới được an tịnh, mới thấy sự thương yêu giá-trị, và thấy sự sáng-suốt của chính bạn, thấy phần hồn của bạn, thấy sự thương yêu của cha mẹ, thấy sự thương yêu của các giới đã vì mình. Mình đã thiếu nợ cả càn khôn vũ-trụ. Ngày nay mình không nên tiếp tục thiếu nợ nữa. Phải cố gắng, cố gắng, cố gắng để giáo-dục lục căn lục trần để cho nó dẹp bỏ tự ái, rồi nó phải lo làm lụng, rồi nó đền bù những cái gì mà nó đã thiếu sót. Thì các bạn mới mong có cơ hội tiến-hóa. Chứ còn không, các bạn xuống dưới kia, rồi một ngày kia cũng phải bắt các bạn làm việc. Chứ không phải các bạn đi xuống làm ông Tiên liền được đâu!

Cho nên chúng ta tu cũng vậy. Các bạn đã phát tâm cứu độ người khác. Các bạn đã phát tâm độ người, giúp người tu. Một việc rất cao quí. Đó là cũng công tác. Đó cũng là một đường lối để chuộc tội cho chính mình. Phát tâm từ độ người tu, cái đó là quí lắm, rất cao quí, rất tốt. Cái đó là cái việc làm siêu phàm. Vì sao? Vì các bạn đã thực-hành và các bạn đã đi tới rồi. Từ động loạn các bạn đã lần lượt chiếm đạt tới thanh-tịnh lần lần! Các bạn thấy càng ngày càng yên ổn, càng ngày càng sáng-suốt là các bạn muốn trao lại cái chìa khóa này cho người khác. Nhiều bạn nói rằng, tôi tu hai chục năm về trước thì ngày nay tôi khá lắm rồi. Đó, cho nên khi mà các bạn hiểu được cái đó, các bạn mới thấy giá-trị của chính bạn. Nếu mà chính bạn không dày công, thì làm sao mà các bạn tu dược? Rồi tu bổ sửa chữa, bạn trở nên một vị đại hùng, đại lực, đại từ-bi. Học cái dũng của Trời Phật để đi tới tha thứ, thương yêu. Cái tha thứ đó là dũng, đại dũng đó bạn ơi! Nếu mà các bạn không biết tha thứ, không biết đại dũng là cái gì. Còn ôm lấy cái chấp thì yếu hèn quá xá, đâu có làm việc được!

Lắm khi các bạn cũng kẹt ở trong gia đình, Bề Trên cũng biết. Nhưng mà giáo-dục lần lần để đi tới. Nay chút, mai chút, rồi cho các bạn đụng nữa. Khi mà các bạn được thoát ra thấy thanh nhẹ, lại phải đụng nữa. Để chi? Để thử coi các bạn thực-chất đã nhẹ chưa? Đã đủ lực lượng thanh nhẹ chưa? Đã

phát tâm từ-bi chưa? Phát tâm tha thứ chưa?(giống như đôi môi các bạn đã nói) Tâm thức các bạn đã mở, hoà hợp với cả càn khôn vũ-trụ chưa? Cái sự chịu đựng vô-cùng của các bạn hết sức gía-trị, hết sức văn-minh, hết sức tối tân. Cái phần đó, các bạn không nói, các bạn thanh-tịnh, nhưng mà rốt cuộc rồi mọi sự đều khắc phục hết, yên ổn, không có cái gì! Tôi đã nói ồn ồn ào ào rồi rốt cuộc chẳng có cái gì, không có cái gì quan trọng hết. Nhưng ở thế-gian phải có trật-tự. Nếu mà chúng ta không có trật-tự thì không có làm ra một đồ vật để khuyến tâm con người hướng về sự đoàn kết trước, rồi mới kêu bằng tìm được lối thoát để tu hành.

Chúng ta đã mang một cái thể xác, vạn linh kết thành một cái thể xác, đầy đủ sự chiếu diệu đoàn kết từ tâm-linh cho đến vật chất, cao quí biết là bao nhiêu, nhưng mà chúng ta quên ta. Chúng ta cứ nhớ cái chuyện bên ngoài, đề phòng chuyện bên ngoài, họ sẽ giết tôi, họ sẽ hại tôi này kia kia nọ. Đó là tự tạo sự tăm tối cho chính mình! Nếu chơn tâm chúng ta ngay ngắn thì chẳng có gì phải sợ! Dù cho có họ giết đi nữa, mình giữ cái sáng-suốt thì cái sáng-suốt đó cũng vẫn còn đời đời bất diệt. Các bạn có cơ hội để đọc Địa Ngục Du Ký thì các bạn thấy bao nhiêu tội ác rồi cũng cho luân-hồi, hay là bị giam hãm và cho tiếp tục cho học hỏi. Chứ tan rã cách mấy đi nữa, cũng có một cơ hội để hồi sinh, để chi? Mục đích để làm gì? Thượng-Đế ban cái cảnh đó để làm gì? Ban cái cảnh đó để cho mọi người tự-thức giác, mỗi tâm-linh phải tự-thức giác. Sau một cơn hành hạ vô-cùng mới thức giác tới vô-cùng!

Chúng ta ở đời biết bao nhiêu sự vầy xéo. Các bạn có vợ có con, có chồng có con, biết bao nhiêu trở ngại hằng ngày các bạn. Rồi các bạn nhờ cái tu thì giải tỏa lần lần. Rồi các bạn bước từ một bước, hai bước, rồi nó kéo lùi lại năm ba bước, bắt các bạn cũng phải chấp-nhận. Cái nghiệp các bạn, nghiệp chồng nghiệp con, nghiệp vợ nghiệp con, nó ôm, nó lôi, nó kéo các bạn, các bạn cũng phải chịu, chấp-nhận học cái nhẫn. Rồi từ cái nhẫn đó nó mới tiến tới sáng-suốt rồi thực hiện từ-bi. Rồi nó thấy nghĩa là trong cái thanh-tịnh là khỏi đi đâu hết, khỏi bước đi đâu hết. Khi các bạn thanh-tịnh rồi là lấy hư không làm đích rồi. Không cần bước đi đâu, không cần phải xuất hồn, không cần phải đi đâu, nhưng mà phải làm sao giữ tâm thanh-tịnh, thì lúc đó các bạn mới là phân thân làm việc ở các nơi! Đi tới hư không đại định rồi, thì các bạn làm việc các nơi được. Cho nên sự sáng-suốt nó về với các bạn. Rồi các bạn sẽ bị thử thách ở Bên Trên. Bề Trên sẽ thử thách các bạn, sẽ xua đuổi các bạn. Đó, cũng như ông Tư đã nói rằng, tôi đang đi mà tự-nhiên hạ tầng công tác, không đi được. Đó là một sự xua đuổi, mà đó là thử thách. Mà nếu mà chúng ta chấp-

nhận tiếp tục đi nữa thì chúng ta được hưởng cái thanh quang điển lành của Bề Trên chiếu hóa cho chúng ta. Càng thụt lùi, càng tiến tới. Càng thụt lùi, càng tiến tới. Trì chí trong thanh-tịnh thì tự-nhiên chúng ta hưởng. Ta tiến vào trong sự thanh-tịnh sẵn có, ta hưởng cái thanh quang điển lành. Chứ không phải ta bị xô đuổi rồi ta chạy chọt như người phàm. Không được! Nhiều người không hiểu, lo cúng lo quảy, lo xin Ơn Trên này kia kia nọ. Vô ích! Đó kêu là chạy chọt. Còn cái sự thanh-tịnh của các bạn mà tự-đạt được rồi thì các bạn thấy giải quyết tất cả mọi sự việc. Đâu có cái gì phiền muộn nữa, đâu có gì lo âu nữa bằng ta mất sự thanh-tịnh. Cho nên Đức Thích Ca đã thành công và Đức Thích Ca đã để lại những gì, kêu mọi người phải cố gắng trở về với sự thanh-tịnh, hư không đại định, thì nhiên-hậu tất cả sẽ được phát-triển, sẽ được tiến-hóa, thông suốt. Những đấng đã trọn lành, nếu mà không chiếm được cái thanh-tịnh, không bao giờ họ chịu nổi những cái cơn vầy xéo, những cơn đau-khổ. Quan Âm chẳng hạn; các vị tu đều gặp đại nạn. Trong cái đại nạn đó mà họ chấp-nhận được rồi là họ tiến-hóa, chứ không có gì hết.

Cho nên các bạn đừng lo, đừng có buồn, vô ích! Sửa mình đi, hiểu mình đi! Tôi sai chẳng có ai sai, dù các bạn làm gì các bạn cũng chê các bạn sai, thì các bạn càng thấy rõ hơn nữa. Đừng cho các bạn là đúng, thấy không? Cho nên sự giáo-dục của Bề Trên không phải là ta muốn làm là được đâu, nó có ngày có giờ, rồi nó xui khiến cái chuyện đó nó tới cho bạn. Đó là Bề Trên đã qui định như vậy. Trong cái giờ phút đó nó làm cho các bạn bực bội. Mà nếu các bạn hiểu được sự thanh-tịnh có thể khống chế được sự động loạn thì cao quí biết là bao nhiêu, sáng-suốt biết là bao nhiêu. Các bạn học tới vô-cùng thanh nhẹ, biết bao nhiêu sự khích bác nhưng mà rốt cuộc rồi các bạn cũng phải giải được, là vì nhờ gì? Nhờ sự thanh-tịnh, công phu hằng đêm của các bạn, sự dày công của các bạn, hướng-thượng, vị tha, thương yêu tất cả mọi người đang đắm chìm trong bể khổ, không biết quê hương là gì, không biết lối về là gì? Các bạn đã nhoé được ánh-sáng. Các bạn đã hiểu được Thượng-Đế. Các bạn hiểu được chư Phật chư Tiên. Bây giờ chờ ai bây giờ? Chờ chính bạn đến nơi mà thôi. Chứ đâu phải chờ chư Phật chư Tiên đến kiếm các bạn! Mà chờ các bạn dời gót ngọc đến đảnh lễ Ngài mà thôi. Cho nên Bề Trên rất thương xót chúng ta, thương yêu chúng ta. Nhiều khi rơi lụy để cảm động trong lòng của chúng ta. Vì sự sai lầm đen tối của một chút trong sự mê chấp làm nó chậm tiến, rồi đem lại sự bực bội của nội-tâm-ăn không ngon, ngủ không yên! Rồi các bạn đem ra xem, toàn là chuyện không đáng; không có chuyện gì đáng kể cả. Suốt cả một cuộc đời của các bạn, các bạn hết một cái nghề chánh trị, chém giết lẫn nhau thấy quan trọng mà rốt cuộc không có cái gì đáng hết! Có cái đáng nhất là cái thanh-tịnh

mà thôi. Làm sao chiếm đạt được sự thanh-tịnh đó? Khi mà các bạn đạt được sự thanh-tịnh rồi thì các bạn thấy tất cả. Yên đi, rồi nó sẽ xong; không có sao.

Cho nên chúng ta phải trì chí tu. Chúng ta là người tu về Vô-Vi thì Vô là không, Vi là cái chuyện nhỏ nó cũng chẳng còn, không có cái gì quan trọng. Nhưng chỉ là giáo-dục lẫn nhauỞnhiều khi lời qua tiếng lại. Đó là sự trao đổi về thanh quang. Bề Trên đã cho chúng ta có cơ hội đàm luận để trao đổi, để tiến-hóa. Thì bất cứ chỗ nào chúng ta cũng có thể học. Đối với người bạn thường chúng ta cũng học được, chứ không phải nói gì bạn tu. Một cái âm thinh đang kêu gào ở không trung đó, chúng ta đang nghe đây, chúng ta cũng học. Nếu chúng ta đạt được thanh-tịnh là chúng ta học tất cả. Cho nên trong giờ thiền của các bạn, những cái tiếng ồn ào xung quanh các bạn, các bạn cho những tiếng đó là bạn thì không bao giờ các bạn còn động nữa. Những tiếng gay gắt ở xung quanh đó là những tiếng đó của bạn, vì bạn có thể nói và bạn có thể đặt điều và bạn có thể làm y như những người đã làm, thì bạn hòa đồng với họ, thì thấy té ra họ cũng như mình, không có gì. Khi mà các bạn được thanh-tịnh rồi, các bạn tưởng họ là mình thì các bạn đã trao đổi sự thanh quang cho họ rồi, các bạn đã đạt được cái hạnh bố thí. Mà các bạn còn đóng cửa lại, giận hờn thì các bạn đâu còn có cái hạnh bố thí. Xưng danh là tu, là hành, là nghiên cứu đạo pháp nhưng mà rốt cuộc các bạn còn giận hờn thì cái gía-trị các bạn để đâu? Cho nên trong sự sai lầm đó, trong bạn đạo chúng ta đều bị hết thẩy. Chúng ta nên nghiên cứu để tránh cái đó.

Cho nên tôi lại khuyên các bạn niệm Phật, niệm thường niệm vô biệt niệm để tránh, tránh, tránh tất cả những sự sai lầm chính mình có thể tạo cho mình! Đó, cho nên chúng ta phải nghiên cứu và cũng phải do cái sự công phu để đưa lại sự bình tâm. Cái Pháp-Luân Thường-Chuyển là ổn định nội tạng, rồi trụ hóa cái thanh quang sáng-suốt, hòa cảm hư không đại định, thì các bạn chỉ nở nụ cười, để đối phó bất cứ tình trạng gì xảy đến. Còn nếu mà các bạn tu cao, nhẹ hơn, thì các bạn bắt buộc, có nhiều trường hợp phải bắt buộc, nghiêm nghị để ban thanh điển cho đối phương. Vì nó đã yếu hèn, các bạn phải ban. Nhiều khi thấy các bạn nói như hung hăng, nhưng mà nói rồi các bạn trong tâm không chấp, không nhớ điều đó, là tự-nhiên Bề Trên đã mượn các bạn mà ban thanh quang cho đối phương. Mà đối phương nghe những lời nặng nhọc của bạn nhưng lại vui! Thì các bạn thấy rằng, cái chuyện của Bề Trên đã làm, chứ không buồn.

Cho nên tôi ở Việt Nam, đã được những cái thanh điển của Cha xuống

thế-gian mà nhập xác nhiều người, và đã về với tôi rồi nhiều khi hung hăng, chửi mắng, đủ thứ hết, để thử thách coi trình-độ của tôi tới đâu. Nhưng mà tôi thấy càng sung sướng nhẹ nhàng, bởi vì hồi nào tới giờ, các bạn đạo đều thương yêu tôi, kính nể tôi, không ai dám chửi trên đầu tôi. Nhưng ngày nay có người ta chửi, tôi mừng quá. Tôi thấy có cơ hội để thử tâm tôi, để thử phần sáng-suốt tôi đến đâu, thanh nhẹ tôi đã đến đâu. Và tôi thấy tôi hòa cảm được cái ý chí của Ngài. Thật sự Ngài đã giúp đỡ tôi bằng cách nào? Tôi thấy một sự kỳ diệu mà tôi đạt, đó là tôi đã từng mong ước từ bao lâu. Cũng như các bạn bây giờ cũng từng mong ước từ bao lâu. Nhưng mà Bề Trên đang cho các bạn, chuyển trong gia đình, ngộ sự đau-khổ, được sự vầy xéo của gia cang, vợ con, chồng con, để cho các bạn biết rằng đó là ý chí của Thượng-Đế, đang chuyển và đang sửa tâm bạn, và cho các bạn tiến. Một cơ hội rất quí giá. Nếu các bạn đạt được thanh-tịnh thì các bạn càng thương yêu chồng con hơn, càng thương yêu vợ con hơn, càng tìm cách để xây dựng và giúp đỡ nó, cũng như Bề Trên đã và đang tìm đường lối giúp đỡ chúng ta. Thấy rõ chưa? Những bạn tu khá rồi, có thanh điển rồi, nhiều khi một cơn nào đó, bắt buộc các bạn phải nói hung hăng. Nhưng mà nói rồi thì không bao giờ các bạn chấp. Đó, Bề Trên đã mượn bạn và độ cho đối phương, và độ cho những người gia đình. Chính tôi đã được hưởng rất nhiều về những cái giới đó, mà tôi ngày nay mới được thanh-tịnh, và nói lại cho các bạn nghe. Cho nên sau này nhờ đó mà chúng ta phá mê phá chấp. Chớ còn các bạn cứ luận trong kinh, xét trong sách mãi, cái mê chấp các bạn cũng vẫn còn, vì không có cơ hội tháo gỡ. Không có cơ hội đụng chạm, làm sao các bạn có cơ hội tháo gỡ. Đụng chạm rồi các bạn mới tháo gỡ. Có nhiều người khóc triền-miên, rồi mới thấy rõ rằng cái tự ái của mình là hư, là xấu. Rồi có người bực tức triền-miên, rồi mới thấy cái tự ái không tốt, dọn nó đi, dẹp nó đi, bỏ nó đi. Đó, rồi mới hưởng cái phần thanh quang, chuyển hóa xuống cho tâm tư chúng ta sáng-suốt.

Không có một người nào có gia đình mà không bị đụng chạm, không nhiều thì ít. Chắc chắn bảo đảm với các bạn như vậy. Bây giờ các bạn có lễ độ cho cách mấy đi nữa thì cũng còn cái tâm tư bên trong, sự thật là sự thật. Kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ-hành, có sanh thì tự-nhiên phải có khắc. Cái khắc đó là sự chống chỏi, mà sanh là sự hòa cảm. Cho nên gia cang, hai vợ chồng tới lão,tới già, tới bảy tám chục tuổi cũng còn có chỗ để gây nữa. Tại vì cái khắc. Mà nhờ cái khắc đó là đem lại cái gì? Là cái mức tiến, ăn-năn hối-cải nó mới tiến-hóa và nó chấp-nhận. Nó thấy thật sự chính mình sai; không phải bà vợ sai hay là không phải ông chồng sai! Nó ăn-năn kìa, nó mới tiến được! Còn không ăn-năn, không tiến được! Thế-gian cho chúng ta làm cái gì đây? Ăn-năn! Các

bạn làm cha, làm mẹ, làm con, làm vợ, làm chồng để học cái bài ăn-năn, ăn-năn hối-cải. Rồi xuống địa ngục cũng phải ăn-năn hối-cải. Còn làm tới Tiên Phật là phải giữ trọn lành thanh quang kìa, mới được tiến-hóa lên trên. Còn sử dụng thanh quang về sai, đi phục-vụ cái chuyện trược ô, lẫn lộn trong trược ô, và lợi-dụng cái bề thế của trược ô, thì tự-nhiên mình phải kẹt rồi. Mình lấy cái thanh quang để hóa giải và dẫn tiến tất cả những cái nguồn gốc của thanh quang để tiến-hóa, thì mình càng tiến hơn. Đó là công quả! Nhưng mà phải có công trình mới làm được. Phải thực hiện, phải thực-hành công phu thì các bạn mới thấy rõ. Càng thấy rõ rồi, các bạn mới càng quí, quí cái thể xác bạn, quí cái tâm-linh bạn, quí tất cả càn khôn vũ-trụ, quí tất cả những sự huyền diệu ở xung quanh các bạn. "Sao bữa nay tôi lại xảy ra việc này? Cũng là một chuyện huyền diệu đưa đến cho tôi, đang thử tâm tôi. Ngày mai nó lại xảy ra một chuyện khác, tôi lại cảm ơn, và tôi tiến thêm nữa. Tôi không có tổn thất cái gì, nhưng mà tôi lại được bài học của Thượng-Đế đã ban."

Cho nên các bạn càng tu, con người nó càng khéo léo và sáng-suốt thêm. Cho nên phải qua, qua những bài thử thách đó, rồi các bạn mới thấy. Đó, cho nên nhiều bạn tu muốn sống đời đời, rồi thấy ai chết thì lo! Cái đó cũng sai nữa. Mỗi người đều có một nghiệp quả của họ. Họ học hết bài rồi, họ phải đi. Họ có cái câu chuyện của tiền kiếp. Mà các bạn tu thanh-tịnh rồi, các bạn mới chấp-nhận rằng, tiền kiếp các bạn đã làm sai. Thấy rõ quá trình của các bạn, các bạn mới chấp-nhận được. Còn người khác nói làm sao tin! Đó, cũng như những cuốn Địa Ngục Du Ký nói tình trạng này này kia kia nọ. Sự phân xử của địa ngục, của vua Diêm Vương rất phân minh. Khi các bạn đọc, các bạn chấp-nhận rằng đúng, như vậy phải xử vậy nó mới đúng. Nhưng mà tại sao các bạn tin? Là các bạn muốn tránh cái tội của các bạn, thấy chưa? Các bạn lăn xả vô. Đó, tôi đã làm cái tội đó, tôi phải chấp-nhận cái đó. Bây giờ tôi phải ăn-năn hối-cải và tôi tu, tôi mới giải thoát. Các bạn tu để làm gì? Tu để giải thoát, chớ tu để mang thêm nợ à? Cho nên, trong cái tánh ý của các bạn, các bạn phải sửa chữa, rồi các bạn mới giải thoát được. Rồi các bạn càng vun bồi sự sáng-suốt, các bạn thấy các bạn cần phải học hỏi nhiều hơn, cần có nhiều cơ hội kích bác tới với các bạn để các bạn học nhiều hơn. Bởi vì các bạn đã chịu đựng, trong cái cơn vầy xéo là cái cơn tiến-hóa vô-cùng của tâm-linh. Các bạn đã thấy rõ rồi, đức Jesus Christ cũng vậy. Ngài cũng bị thử thách vô-cùng về thể xác. Thích Ca cũng vậy, Ngài cũng bị thử thách vô-cùng trong rừng rậm. Nhưng mà Ngài cũng đến vì sự cương quyết của Ngài không thay đổi, lúc nào cũng vậy đó thôi. Cho nên Ngài đạt được cái gương lành rất tốt, để chúng ta soi mặt chúng ta, thấy rõ hành động tăm tối của chúng ta, thấy rõ sự ngu muội chậm tiến của chúng ta, chúng

ta mới tiến-hóa được, chúng ta mới giải thoát được. Cho nên tôi thấy mỗi ngày tôi đều được học ở nơi các bạn, học các giới-từ âm thinh cho đến hành động tôi cũng phải học. Tôi thấy nhiều chuyện kỳ diệu, và sự sáng-suốt tôi đã thấy trong sự thấy của Bề Trên, cũng còn phải học mãi. Bao la lớn rộng, Phật Tiên tiến-hóa, nhơn sanh cũng tiến-hóa, thú vật cũng tiến-hóa, côn trùng cũng đang tiến-hóa. Mình thấy mình mà chậm tiến thì mình hổ thẹn. Sự tranh-đấu của côn trùng vạn vật nó còn muốn tiến-hóa hơn nữa,vì nó ở trong cái chỗ hẹp hòi, chậm tiến, nó mong được tiến nhiều hơn. Mà chúng ta càng thấy rõ nó, thì chúng ta phải hổ thẹn. Chúng ta đủ tâm-linh, đủ điều kiện để sửa tâm, sửa tánh để tiến-hóa, mà không chịu sửa, lại cứ than van, không chịu làm mà muốn có ăn. Cái đó là cái chuyện bê trễ, chậm tiến.

Cho nên chúng ta phải phát tâm, khi chúng ta tu rồi, phát tâm để giúp đỡ mọi người. Tôi đã nói, tôi khen các bạn rằng, các bạn đã có tâm chỉ cho mọi người tu, cái chuyện đó rất cao quí. Phần đó là phần phước, đại phước đức cho tương-lai gia đình của các bạn. Chứ không phải các bạn làm cái việc đó mà các bạn lỗ đâu! Cho nên các bạn đừng có nên so đo cái đó rồi mất tất cả những cái công quả quí baú của các bạn. Các bạn tự xoá đi. Tại sao? Khi các bạn đã giúp một người mà các bạn còn kể lể thì các bạn vun bồi sự tăm tối đứng trước sự sáng-suốt. Thì các bạn đã tự xóa cái công trình tiến-hóa của các bạn mà các bạn đã khao-khát, đã giúp đỡ cho nhiều người, và xây dựng cho nhiều người. Các bạn đừng có so đo. Không có đói khổ, không có nghèo cực, mà chỉ thiếu sự thật thà của chính bạn mà thôi.

Đó, cho nên chúng ta càng tu, nó lại càng văn-minh hơn, nó lại càng thấu rõ cái lỗi của nó hơn. Nó phải tự sửa chữa, rồi nó mới quy nguyên về tứ đại giai không. Sống trong cái bản thân tứ đại này-nước, lửa, gió, đất-đều hườn hư không. Chả có gì đáng phải bực bội và lo buồn nữa. Cho nên chúng ta giữ cái phần sáng-suốt của phần hồn mà cứ tìm đường để đi lên mãi, và hóa giải những sự nan giải của nội-tâm của chính chúng ta trước, nhiên-hậu mới ảnh hưởng người khác; đó là chánh pháp. Nếu mà các bạn không chịu sửa chữa để tự hóa giải lấy mình, mà đem cái phần khôn lanh, thông minh của mình đi sửa người khác, rốt cuộc mình bị vấp phải. Mình kêu người đó dẹp tự ái mà mình vun bồi tự ái; cái đó không được. Mình kẹt rồi! Thấy không? Cho nên mình phải thực-hành để ảnh hưởng người khác mới là đúng. Nên khi mà các bạn tu được thanh-tịnh rồi, các bạn thích lắm. Muốn nói cho người khác để cho họ ăn-năn hối-cải, để họ thấy cái sự vô-cùng sẵn có của họ, và thấy sự sai lầm của chính họ có thể tạo ra bao nhiêu sự nguy hiểm cho thể xác lẫn phần hồn của họ,

rồi tự giam hãm họ trong cái phạm vi eo hẹp, không tiến nổi, bực trí, khùng điên, là ở trong đó.

Cho nên, chúng ta tu, chúng ta phải rõ, tại sao tôi phải tu? Vì tôi thiếu sót. Các bạn tu đều là người thiếu sót! Tu bổ sửa chữa cho nó tốt hơn nữa. Nếu các bạn đầy đủ, các bạn đâu có tu! Các bạn là ngon lành, đâu có tu. Làm Tiên, làm Phật cũng ở trong cái bậy bạ mà ra hết thấy. Chính thể xác của tôi, tôi thấy rồi, trong cái sự sai lầm vô-cùng chúng ta mới được sửa tới vô-cùng. Ngày nay tôi tu là để tôi sửa, chứ tôi làm sao giỏi hơn người ta được, làm sao tôi giỏi hơn các bạn được. Cái đường tôi đi là đường của các bạn đã và đang đi. Rồi chúng ta trao đổi, rồi chúng ta để học thêm, hằng tuần chúng ta gặp nhau để trao đổi, để học thêm. Nhưng mà nhiều người đang thắc mắc được biết, muốn biết cái tiền kiếp của chính mình. Mà người khác nói làm sao tin. Bởi vì mình đã ở trong sự ngu muội, chín tháng mười ngày giam hãm trong cái bóng tối, trong bụng mẹ, rồi đưa ra, rồi hưởng được một chút ánh-sáng, rồi muốn biết đủ chuyện hết. Nhưng mà đó là thật sai lầm.

Chỉ có tu để bạn khai triển cái bóng tối trong nội-tâm, nội-tạng của bạn đây. Rồi các bạn thấy thật sự sáng-suốt, thấy sự sai lầm của chính bạn, bạn mới thật sự là ăn-năn hối-cải, sửa chữa. Cho nên nhiều người ở địa ngục, chết rồi xuống địa ngục bị giam hãm, bị giáo-dục và cho nó hồi sinh lại để nói cho dương gian nghe rằng không nên làm những điều sái quấy đó. Nhưng mà mấy ai tin, họ vẫn tiếp tục. Cho nên phải cho họ đụng. Chúng ta có cơ hội đụng là quý lắm, có cơ hội học. Chúng ta vấp phải thì chúng ta mới có cơ hội sửa để tiến-hóa. Còn nếu chúng ta không vấp phải, không bao giờ chúng ta chịu sửa. Các bạn nhìn nhận điều đó không? Sự sai lầm mỗi người đều có. Cho nên chúng ta phải ăn-năn hối-cải, phải tìm hiểu lấy ta. Cho nên phải nói tôi tầm tôi. *Tôi phải tìm tôi ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu? Thực-chất của tôi là gì?* Thì tự-nhiên các bạn sẽ trở nên một người nghiêm trang và sáng-suốt. Vì các bạn tìm hiểu được các bạn rồi, các bạn là một người có vị trí, chủ nhân ông của Tiểu Thiên Địa đang trụ trì trong cái thể xác hòa-hợp với càn khôn vũ-trụ, thành ra sự nghiêm trang đó nó sẽ về với bạn. Nghiêm trang đó do đâu ban bố cho các bạn? Vì trách-nhiệm của bạn đối với vạn linh trong Tiểu Thiên Địa này, cho nên các bạn phải chịu trách-nhiệm xây dựng vạn linh trong Tiểu Thiên Địa nầy để dẫn tiến cho nó vượt qua những cái sự bão bùng nguy hiểm; trong cơn động loạn, suy tư eo hẹp, mà nó làm cho chủ nhân ông bơ vơ không tiến nổi. Khi chúng ta ý thức được rồi, chúng ta lại trách-nhiệm nhiều. Mà có cái trách-nhiệm sửa chữa đó, nó trở nên con người nó nghiêm trang và lại sáng-suốt hơn.

Đó, các bạn mới thấy rằng, các bạn tu về Vô-Vi là các bạn học viên của càn khôn vũ-trụ. Các bạn bước vào trong cái cửa trường đại học của càn khôn vũ-trụ. Càng ngày càng học, càng nhận bài, càng trả bài, càng tiến-hóa. Trả trúng các bạn được nhẹ; trả không trúng , thì các bạn phải tái học. Cái đó đương nhiên phải có. Cho nên không có than trách ai hết. Cho nên nhiều bạn tu rồi nói: "Ồ sao tôi tu tôi chán đời, này kia kia nọ đủ thứ hết."

Bạn có chán, có chê, có tiến, đủ mọi giới các bạn phải học. Chán tới vô-cùng là các bạn hết chán. Vui tới vô-cùng là các bạn hết vui. Thấy không? Buồn tới vô-cùng thì các bạn hết buồn. Thấy rõ chưa? Mọi sự việc nó phải đi tới rõ rệt, xong mọi thứ các bạn mới yên. Còn nếu mà nó không rõ rệt thì các bạn cũng còn ở trong sự thắc mắc. Cho nên nhiều người tu trách cả Ông Trời, trách cả Ông Phật. Tôi làm cái bàn thờ tốt đẹp, mỗi ngày phụng sự bốn lần, tứ thời, nhưng mà ngày nay tai nạn cứ tới trong nhà hoài, tại vì sao? Tại vì không chịu sửa tánh. Bề Trên cho các bạn học để sửa tánh, xây dựng tâm tánh để tiến-hóa. Chứ đâu có kêu bạn sửa cái bàn cái ghế mà đem được cái bàn cái ghế đi đâu! Cho nên sự sai lầm của chính mình lại không chấp-nhận, rồi đâm ra bảo vệ sự sai lầm. Nếu mà ai khuyên mình sửa nội-tâm, lại trách họ. Chớ nội-tâm tôi đã làm gì mà kêu tôi sửa? Cả ngày tôi lo phụng sự cái bàn, tôi thắp nhang như vậy mà nói kêu tôi sửa cái gì? Nhưng mà kỳ thật bên trong không chịu sửa! Cho nên không đắc chứng! Nên tu phải sửa bên trong. Các bạn biết lo bàn thờ thì bắt các bạn phải dọn cái bàn thờ đó vào tâm. Cái bàn thờ đó mới là chánh đáng! Các bạn vun bồi được cái thanh điển và thanh điển của các bạn hòa-hợp được với thanh quang ở bên trên, đó là bàn thờ chánh cống rồi. Bàn thờ các bạn được trong lành rồi, sáng-suốt, nhẹ nhàng.

Lúc nào các bạn cũng nghĩ người đối phương là một vị Phật; người đối phương là một tình thương của Thượng-Đế ban cho chúng ta. Coi Ngài dạy cái gì đây? Ngài chửi tôi là một cái bài dạy. Ngài khen tôi cũng là một cái bài dạy. Hai bài tôi cũng phải học hết. Chứ không phải là tôi chấp-nhận những sự khen và tôi chê những sự chửi. Thì lúc đó các bạn thấy cái bạn thấy cái đường lối xây dựng rõ rệt, chính mình tiến-hóa trong cái chu-trình hành hương, trung dung, đời đời kiếp kiếp không bị sa ngã. Còn nếu các bạn thích người ta khen, ghét người ta chê, thì không bao giờ các bạn đi tới đâu hết! Thích người ta khen thì các bạn cứ ở cái giới khen đó thôi. Còn ghét người ta chê thì các bạn ở trong cái chấp đó thôi. Đâu có tiến được! Cho nên con người, cái tâm mình eo hẹp, sân si, nhỏ mọn, không thấy, tưởng là đúng, tưởng là vĩ đại, nhưng mà gieo sự sai lầm ở trong tâm thức không hay. Cho nên nhiều khi đau-khổ vô-cùng. Tầm

đạo này đã rồi đi tầm đạo khác. Bán tín bán nghi, không chịu tu. Khi mà mình tưởng người đó giả là chính mình là giả đây! Khứ trược lưu thanh mà không chịu làm cho sạch, rồi lo cái chuyện bề ngoài, để thu hút thêm cái trược và động. Làm sao có cơ hội tiến-hoá? Cho nên tôi thấy, mỗi tuần tôi rất vui được gặp các bạn và để nghiên cứu thêm, chúng ta lại cởi mở thêm, tâm tư chúng ta được xóa bỏ một phần nào sự động loạn. Vì chúng ta đang sống trong nhịp thở của Thượng-Đế thì cùng chung với nhau thôi. Sự đau-khổ chúng ta đồng chia sớt và sự vui sướng của chúng ta cũng đồng chia xẻ. Rồi chúng ta sẽ học hỏi và tiến-hóa, sửa mình để đi tới. Càng ngày càng sửa thì càng tiến. Mỗi tuần mỗi gặp mới học mới tiến. Đó, chúng ta thấy tuần này người này chết, người kia sanh. Luôn luôn cũng là bài học, để cho các bạn tìm trong cái sanh nó có cái tử, trong tử nó có sanh. Càng thấy càng rõ hơn, càng thấy càng sáng-suốt hơn. Cái định-luật của phần hồn là bất diệt. Chúng ta phải nhìn nhận rõ ràng là phần hồn bất diệt. Cho nên phần hồn là sự sáng-suốt vô-cùng, các bạn nên giữ lấy để tiến.

Hôm nay bài nói nó cũng hơi dài. Mà chúng ta sẽ lại tiếp tục đàm luận thêm, giữa anh chị em, để có những cái gì quí báu hơn, chúng ta sẽ đóng góp và xây dựng để học hỏi thêm. Chúng ta mong rằng, sẽ tiếp tục có nhiều cơ hội để đàm luận, để sửa chữa nội-tâm nội-tạng và thấy rõ sự sai lầm của chính mình. Càng ngày càng thấy nhiều hơn thì các bạn càng tiến hơn. Cảm ơn các bạn.

GIÁC NGỘ GIỜ PHÚT LÂM CHUNG

Manila, ngày 29 tháng 8 năm 1979.

Điểm đạo hành trang giọt máu đào
Khép mình trong chốn động hoa màu
Lỡ cười lỡ khóc quên nguồn cội
Biết tỏ cùng ai chuyến trễ tàu
Trễ tàu sẽ đạt đến đâu
Máu đào sống động chuyển giao thế tình
Đi đi lại lại một mình
Sống rồi lại chết quê xinh nơi nào
Ai ai cũng muốn thanh-cao
Làm sao đạt được phân màu tử sanh
Xuyên qua cảm giác thừa hành
Trong sanh có tử, tử sanh hợp hoà
Cộng đồng vũ-trụ chung nhà
Cùng cha, cùng mẹ, tạo hoà nơi nơi
Đi đâu cũng sống với Trời
Sao không cởi mở nơi nơi dung hoà
Bày ra những chuyện ta bà
Giết nhau ca hát bài ca anh hùng
Miệng thời mong muốn đại đồng
Không hành sao đạt, sao thông tánh tình
Kẹt không phát-triển tại mình
Quên đi nguyên chất hữu tình Trời ban
Tham gia đủ sắc đủ màu
Khổ đau cũng vẫn hoang mang suốt đời
Lầm sai đặt lý, nuốt lời
Khó hành, khó tiến, khó rời tham sân

"*Điểm đạo hành trang giọt máu đào*", chúng ta xuống thế-gian chỉ cho hành trang của chúng ta chỉ một giọt máu cấu tạo bởi cha mẹ tại thế-gian, đó là hồng ân đó các bạn. Bành trướng lên mỗi ngày mỗi thực hiện trong kế hoạch "tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục". "*Khép mình trong chốn động hoa màu*", lúc

đó càng lớn lên, tầm mắt càng khai mở. Ở thế-gian thì tự khép mình trong chốn động hoa đào, bày đủ thứ. Cái nào cũng la đẹp, cái nào cũng la tốt, nhưng mà không biết rõ nguyên chất. Lúc chúng ta xuống đây với một cuộc hành trang, với bấy nhiêu đó, một giọt máu đào là hồng ân của Đấng Cha Lành đã gởi xuống đây cho phần hồn ăn học. Với sự nghiệp hồng ân của Cha đã cho xuống thế-gian đây, "*khép mình trong chốn động hoa màu*", ở trong sự bành trướng của sự động loạn mà thôi. "*Lỡ cười, lỡ khóc quên nguồn cội*", chúng ta lỡ cười, lỡ khóc quên nguồn cội vì trần, trần tánh, mỗi thứ mỗi ham, mỗi thứ mỗi thích. Rồi mỗi thứ mỗi chút, ăn uống cũng thích, cái gì cũng thích, thích, thích, thích... Còn thích là còn động. Đó, rồi "lỡ cười lỡ khóc quên nguồn cội. Biết tỏ cùng ai chuyến trễ tàu", tới giờ phút lâm chung rồi mới biết tỏ cùng ai chuyến trễ tàu. Tại sao? Tại sao chúng ta xuống thế-gian? Đây Cha Trời đã cho chúng ta đầy đủ, cho chúng ta có hành trang sinh hoạt. Hồng ân của Ngài ban cho chúng ta một giọt máu. Rồi càng ngày càng lớn rồi bày ngoại cảnh càng ngày càng nhiều, áo này kiểu này, kiểu kia, kiểu nọ, bành trướng ra nhà cửa đủ thứ hết, rồi tự ràng buộc lấy mình, tự giam mình, tự giam hãm mình trong cái cảnh động loạn. Sắc màu tạm cảnh thế-gian gây cho nội-tâm càng ngày càng khổ, càng động loạn, tóc bạc mắt lờ cũng chẳng biết mình là ai. Đến giờ phút lâm chung mới kêu con cái cầu xin ơn trên hộ độ cho cha già được tiến-hoá, hộ độ cho mẹ già được sống lâu. Cũng chưa hiểu được định-luật của Trời, chưa hiểu bài học của Cha Lành đã ban bố cho nó lúc nó sơ sanh để cho nó học. Học từ cái nhỏ học tới cái lớn, từ cái lớn trở về lại cái nhỏ, mà nó cũng không hiểu do trong nó mà ra. Cho nó học "sanh, lão, bệnh, tử, khổ", năm định-luật. Đó là cho nó học, học để chi? Học để cho phần hồn nó sáng-suốt, phần nó nhẹ nhàng và phần hồn nó dễ tiến-hóa trong giờ phút lâm chung, nhưng mà nó không hiểu. Nó tưởng rằng kế hoạch tốt của nó, phải sống theo ý muốn của nó để bảo vệ cơ thể nó. Nhưng mà tới giờ phút lâm chung nó thấy cơ thể là giả tạm, rồi tới bài học cơ thể là nó mới thấy mọi sự giả tạm.

Cho nên những người sanh tiền, giàu có, đủ tiền đủ bạc, không lo tu tỉnh, mà lo xài phí, chơi bời, đến lúc lâm chung, trước khi lâm chung là lâm bệnh hoạn. Cái nghiệp thân nó mới dạy cho hiểu sự sai lầm, cũng Đấng Cha Lành dạy. Rồi mới hồi tưởng ra chúng ta sanh, học cái sanh làm con người từ mấy chục năm nay sanh sanh mà chẳng hiểu cái sự trường sanh bất tử, mà hiểu cái tạm sanh thế-gian. Rồi tới ngày nay, sắp tới giờ phút lâm chung mới thấy cái sanh mình đang nung nấu từ bao nhiêu năm nay đều là giả. Còn nếu các bạn tu hiểu được đó là bài học thì các bạn vui cười và bạn thấy cái đó là chánh. Cái bài học "sanh, lão, bệnh, tử, khổ" đều là chánh của Bề Trên, Cha Lành giáo-

dục chúng ta học. Chúng ta tu về Vô-Vi, chúng ta thấy rõ tại sao nêu ra sự xuất hồn cho các bạn thấy, tại sao? Bởi vì trong bản thể bạn, chủ nhân ông là phần hồn, sự sáng-suốt toàn-năng hoà đồng với càn khôn vũ-trụ, không phải phạm vi eo hẹp cũng như phạm vi thế-gian các bạn cũng cố đây. Trước kia các bạn không tiền, bạn làm ra tiền, cất nhà lầu, nghiệp này, nghiệp nọ đủ thứ hết. Sung sướng chứ gì! À, Ông Trời cho mà. Không phải đâu. Cái đó cho bạn có sự thông minh và để bạn phát-triển sự thông minh sẵn có, rồi xây dựng ra để ảnh hưởng mọi người, chứ không phải cũng cố cái tham để diệt sự sáng-suốt của Thượng-Đế. Cho nên bạn phải bị, bạn phải bị đau-khổ vì của cải. Bạn thấy rõ, trước khi bạn không tiền, bạn thảnh thơi, có cơm ăn sao cũng được, có chỗ sao ngủ cũng được. Bây giờ có tiền rồi bạn sợ mất tiền, mất nhà, mất vợ, mất con, mất của cải. Toàn là của tạm, nhưng mà bạn không biết. Ngược lại bạn mới cầu Thượng-Đế, cầu Đấng Cha Lành, cầu Thánh Thần phù hộ và giúp đỡ cho bạn được trường sanh để bảo vệ của cải của Ông Trời cho bạn. Cho nên người đời có tiền là nói Ông Trời cho, Chúa cho, nhưng mà có tiền rồi quên Chúa, quên Trời. Tại sao nói các bạn quên Chúa, quên Trời? Tôi đã lập nhà thờ cho chúng sanh tu mà ông nói tôi quên Chúa quên Trời. Quên rõ ràng! Chính bạn không chịu trở về với Đấng Cha Lành là bạn quên rồi. Bạn phải tự hành, khai triển cái Tiểu Thiên Địa này là cái của quí báuỞmột giọt máu đào này là của trường sanh, của Ông Trời cho bạn, bạn phải khai ra để tiến. Tập trung phát-triển tâm điểm Mô Ni Châu là cái vốn trường sanh của bạn, bạn phải trở về đó mới là cứu vớt và ảnh hưởng được vạn linh. Còn bạn cũng cố của cải thế-gian và làm những điều giả tạo mà bạn cho là chánh, thì nó không ăn nhằm gì đâu đó bạn. Cho nên nhiều người nói: "Tôi làm phước biết là bao nhiêu nhưng mà giờ phút này tôi lại đau-khổ". Bạn biết làm phước cho người khác, nhưng mà không biết làm phước cho lục căn lục trần. Bạn không chịu tu thì lục căn lục trần của bạn làm sao có phước? Lục căn lục trần nó đâu có phải hưởng của trần-gian được. Hồn vía đâu hưởng của trần-gian được. Nó là thuộc về thiêng liêng, phải hưởng thanh khí điển của Trời Phật tiến-hoá mà bạn không lo bồi dưỡng trong cơ-tạng, bạn không lo khai-thông cởi mở bên trong, nhưng mà bạn chỉ có lý luận ngoại cảnh tạm bợ thế-gian, rồi phân chuyện này, phân chuyện nọ, phân bì đạo này, phân bì đạo kia. Bạn không hiểu tất cả những môn phái ở thế-gian vạn sự do thiên tạo, do Đấng Cha Lành đã tạo ra, thì chúng ta hiểu được đạo, hiểu màu đạo, yêu đạo, chúng ta mới thấy quí đạo và lấy đạo làm mức tiến và đo lường chúng ta. Đạo là gì? Là sự quân-bình trong tâm tư của chúng ta. Chúng ta phải thấy rõ, trong sanh có tử, trong tử có sanh, trong tối có sáng, mà trong sáng có tối, trong không nó có cái có, mà trong có nó trở lại cái không. Các bạn hiểu cái đó thì chuyện sanh tử, của cải đối với bạn đâu có nghiã lý gì. Bạn vui

hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Làm được cũng vui, không được cũng vui. Chuyện Ông Trời giao phó và Ông Trời dạy tôi, tôi phải làm hết, tận tâm hết mình hết sức và để tôi hiểu tôi trước để ảnh hưởng người khác. Người tu tại sao nhiều người mến? Bởi vì người ta đã kiểm thảo, đã hiểu rõ sự sai lầm của chính họ, họ mới chịu sửa, chịu hành, mới chịu làm việc cho người khác, thay vì nó phí thì giờ nó giảng cho người này nghe, người kia nghe, người nọ nghe để nó gì? Nó lấy tiền để làm gì? Để tạo nghiệp. Nhưng mà người tu chơn chánh người ta đâu có nghĩ chuyện đó. Cái có nó cũng như cái không, ngoài ra không có nghĩa lý gì đối với họ. Lúc đó trong tâm tư thuyết giảng của họ toàn là điển quang thăng tiến của Trời Đất, cộng đồng phát-triển. Cho nên họ có thể thao thao bất tuyệt và hướng dẫn phần hồn của các giới được hưởng ứng để tiến-hóa. Kẻ sống cũng như người chết được đồng nghe, và đồng hưởng và đồng nhận-thức sự sai lầm của chính mình để chấp-nhận sự chuyển hoá hiện hành. Kẻ lâm chung thì đang chấp-nhận trả bài và sẽ tiếp tục học bài khác tùy theo trình-độ nặng nhẹ, căn quả của mọi người.

Cho nên chúng ta tu Vô-Vi đây thì các bạn thấy rõ càng ngày càng thanh-tịnh mới thấy rõ định-luật của Trời Đất, có vay có trả, có sự công-bằng, có sự quân-bình rõ ràng. Lúc nào bạn mất tất cả những sự quân-bình đó thì không bao giờ bạn thiền được yên ổn. Động việc này, động việc kia, động việc nọ, đó là mất hẳn quân-bình thanh điển của bộ đầu. Người tu phải thực-hành mới thấy điểm đó. Mà thấy điểm đó rồi ta tưởng ta đắc. Không có cái gì kêu bằng đắc. Nói tôi tu bây giờ đắc đạo. Đâu có phải đắc bạn ơi. Chân lý vô-cùng-tận làm sao có sự tự xưng là đắc đạo được? Tôi hy vọng hiểu đạo, đắc đạo, tôi phải hành. Ông Phật ngày nay còn phải tu. Ông Phật là ai? Ông Phật là con của Ông Trời, là con người đi tu thành Phật. Thấy rõ không? Cho nên mỗi mỗi đưa chúng ta đi học, học tới thanh, học tới đại học là thanh rồi phải đem hướng dẫn và phải trở về trà trộn với những người không hiểu mới dẫn họ tiến-hóa. Trong cái thanh phải trở lại trược. Và trong cái thanh nó đạt rồi, nó thanh nó ở trong trược nó vẫn thanh. Lúc đó nó mới là có nhiệm-vụ thiêng liêng làm việc cho chúng sanh. Hỏi các bạn không chịu tu, không chịu hành, không chịu hoá giải, không chịu hưởng cái thanh điển thậm thâm vi-diệu của Trời Đất thì làm sao cởi mở được tâm cang tỳ phế thận mà ổn định để thăng tiến, để hưởng sự giáo-dục của hư không sẵn có. Cho nên chúng ta phải ráng hiểu tu. Nếu chúng ta cố gắng tu thì chúng ta thấy chúng ta có thể kịp tàu thay vì trễ tàu. Những người không tu và chểnh mảng, câu nệ, chậm trễ thì "*trễ tàu sẽ đạt đến đâu*". Nhiều người liều mạng, "Tôi không cần tu, tôi không cần sửa mình, nhưng mà tôi cũng vậy. Sau này tôi cũng làm Phật mà". Cái đó cũng được, nhưng mà chậm

hơn. Các bạn phải qua nhiều cối xay, xay các bạn mới được. Thì đó là "trễ tàu sẽ đạt đến đâu". Bây giờ chúng ta có sự thông minh của cộng đồng loài người đã đóng góp cho chúng ta, mượn cái pháp để đi nhanh hơn, để sửa nhẹ hơn và tiến-hóa lẹ hơn. "*Trễ tàu sẽ đạt đến đâu, máu đào sống động chuyển giao thế tình*". Đó, lúc chúng ta trễ tàu, rồi đạt đến đâu? Cũng còn, tôi không sao, tôi không chết. Ông kia ông tu, ông được đi về trển. Còn tôi, tôi ở dưới này tôi cũng hoạt động vậy. "Máu đào sống động chuyển giao thế tình", ở thế-gian bày việc này hết, rồi tới bày việc kia, việc nọ rồi cứ luân-hồi mãi mãi. Cũng nói cho thiên hạ tu, mà tu hoài, đứng hoài đó, không đi lên. "*Đi đi lại lại một mình, sống rồi lại chết quê xinh nơi nào*", đó, cứ đi đi lại lại, rốt cuộc cũng một mình mình thôi. Mình rốt cuộc cũng mình phải giải quyết lấy mình, chẳng ai giải quyết cho mình được. "Sống rồi lại chết quê xinh nơi nào?", thấy cái quê xinh ở đâu? À, trong giờ phút lâm chung muốn con cháu cầu xin cho con được về Trời. Làm sao về Trời được một cách dễ dãi như vậy được? Dollar Ông Trời đâu có mà đi mua vé máy bay. À không chịu làm, mà làm gì có? Cho nên chúng ta tu cũng như chúng ta người làm việc để học. Chúng ta tu cũng như là chúng ta đi lính cho Ông Trời. Chúng ta trở nên một chiến sĩ tình thương và đạo-đức. Tu thì phải lập hạnh, lập hạnh thì phải thực hiện. Ta tu càng ngày càng ổn định thì tánh tình nó phải thay đổi. Thay đổi nó mới sáng-suốt. Đó, lúc đó chúng ta mới thấy sự tươi đẹp của Thượng-Đế đã ban bố cho chúng ta, để cho chúng ta hiểu mọi trạng-thái là sự tươi đẹp của Ngài sắp đặt và dẫn tiến nhân sinh. Cho nên càng ngày càng tu, càng thấy quê xinh ở trong mình chúng ta chứ đâu phải bên ngoài. Nhưng mà không tu thì làm sao hiểu được. Cứ theo định-luật "*đi đi lại lại một mình, sống rồi lại chết quê xinh nơi nào?*" "Ai ai cũng muốn thanh-cao, làm sao đạt được phân màu tử sanh?" Người nào cũng muốn làm xếp sòng thiên hạ, cũng muốn tốt, cũng muốn được sự bảo vệ tuyệt đối, nhưng mà làm sao đạt được phân màu tử sanh? Biết được tử sanh là cái gì? Chỉ có người tu mới thấy rõ tử sanh. Trong sanh nó có tử, trong tử nó có sanh. Đó là bài học. Bây giờ bạn có chết rồi mà bạn còn thiếu nó, bạn cũng phải luân-hồi trở lại để học, học cho hết khoá mới đi. Không có đi ngang xương được. Sự công-bằng ở đó. Mà bạn có vận động cách mấy, ở sát trong Ông Phật mà nuôi Ông Phật trong bụng rồi rốt cuộc tới hồi ngày nào mà bạn bị cái sự sai lầm đó rồi bạn phải chịu thôi. Ông Phật ông đã cho biết rằng ông sửa ông, ông mới có ngày nay. Mà bạn không chịu sửa mình bạn thì làm sao mà bạn có ngày nay được?

Đó, cho nên không có sự ỷ lại. Phải thực-hành, bất cứ giá nào, tùy duyên nghiệp của mỗi người, nó đưa đến đâu, chúng ta phải học đến đó. Chúng ta phải học hết tất cả những cái khóa khổ mới đắc đạo được. Các bạn thấy Quan

Âm cũng phải chịu khổ, oan ức đủ thứ, Quan Âm Thị Kính, Thích Ca cũng phải khổ, làm thái tử cũng phải chịu khổ, Jesus Christ cũng phải chịu khổ. Bạn thấy không? Những vị đó đều hành trong khổ mới thành công. Mà nếu bây giờ chúng ta nói cái gì cũng muốn hết, cái gì cũng muốn Bề Trên chứng kiến và giúp đỡ tôi, Cha tôi chết, Ông cũng đem đi lên Trời; anh tôi chết cũng đem đi lên Trời; mẹ tôi chết cũng đem lên Trời, tất cả bao hết trọi, làm sao được? Cái đức hạnh của người đó chưa có, nó phải học bài đó. Chỉ trợ cho mình nếu mình có tâm tu. Mình tâm nhẹ, tu. Đó, cũng như bây giờ các bạn đã xét rõ tại sao nhờ ơn trên lại không được, mà tự hành lại đắc pháp. Đó, cho nên các bạn bây giờ có cơ hội, người Việt Nam nhiều cơ hội học hỏi. Bây giờ các bạn thấy có những người bạn nào cả gia đình chết chỉ còn một mà thôi, rồi người đó nó thế nào? Ngày đêm nó đau-khổ, tại vì sao? Tại vì nó hướng về những người chết thì những người chết phải hướng về với nó. Mà nó nặng thì những người chết lôi cuốn nó, nó càng nặng thêm. Mà nếu nó biết tu, nó hướng nhẹ, nó càng ngày càng tu càng hướng nhẹ, biết định-luật hoá hóa sanh sanh của mỗi phần một phải học thì nó không có cam ôm tất cả nhiều việc, thì phần điển của nó được giải thông nhẹ thì ảnh hưởng cho đối phương cũng được hưởng nhẹ. Tới lúc nó được giải thoát hoàn toàn-diện sáng-suốt, thì những phần đó cũng được siêu độ luôn. Cho nên huynh đệ trong gia đình cũng vậy, nếu anh em mình có lòng thương yêu gia đình, mình phải tu để hướng độ, để siêu độ cho tất cả những phần hồn liên-hệ với mình và đó là mỗi một cái nghiệp duyên của một gia đình. Đó là một bài học sắp đặt của Thượng-Đế để cho chúng ta học. Cha Trời đã cho chúng ta học rõ định-luật luân-hồi, hồn là trường sanh bất diệt. Nếu nó không phải trường sanh làm sao chúng ta nhắc nó là tâm chúng ta chịu không nổi. Chúng ta nặng trược, chúng ta thấy mệt, chúng ta cảm thấy đau-khổ, tại sao? Nếu các bạn hiểu được, các bạn tu được siêu chân lý rồi thì những cái chuyện đó nhắc một triệu lần nó cũng như không. Bởi vì bạn thấy rõ mỗi phần đã và đang tiến-hóa, cho nên bạn không có động trong đó. Cho nên "ai ai cũng muốn thanh-cao, làm sao đạt được phân màu tử sanh". Ai cũng muốn tốt cho gia đình mình thôi, ai cũng muốn điều đó nhưng mà phải tu. Các bạn qua lời tôi thuyết giảng là ở trong thực-hành mà tôi thấy. Cho nên tâm tư của tôi các bạn đem những sự đau-khổ gì ở thế-gian trầm trọng lắm, nhưng mà rốt cuộc không phải, không có ăn chịu gì đối với tôi. Tôi cũng hoà đồng, bạn khóc là tôi khóc, để chi bạn? Để phóng điển theo bạn. Mà phóng điển đó, cái luồng điển đó nó thâm nhập vô rồi để bạn tự-giải lấy bạn, cho bạn mượn cái đèn một chút mà thôi. Chứ cái khóc của chính tôi cũng là cái đèn để rọi thiên hạ đi vì phận sự truyền pháp và đem thanh điển tới mọi người phải làm đủ mọi trạng-thái đó bạn ơi.

"*Xuyên qua cảm giác thừa hành, trong sanh có tử, tử sanh hợp hoà*". Xuyên qua cảm giác thừa hành, chúng ta thấy rõ ràng. Đó, một chút anh em tôi bị chết sông, chết biển mà tôi đau-khổ như vậy. Bây giờ tôi tu, tôi được nhẹ, người khác thế nào? Người khác chưa tu còn trầm trọng hơn. Cho nên Ông Phật mới thấy ở thế-gian nghiệp lực nhiều quá, rất chậm tiến, đạo-đức không có. Miệng nói đạo-đức nhưng tâm không bao giờ thực hiện được sự đạo-đức. Có cái ý niệm đạo-đức thôi. Chứ thực hiện đạo-đức không có ai thực hiện, không ai chịu làm, làm sao có đạo-đức? Tự làm lấy mình, mỗi người trong cộng đồng càn khôn vũ-trụ đều biết sửa lấy mình để hiểu sự sai lầm của mình, là nó mới lộ diện đạo-đức. Còn không hiểu sự sai lầm của mình và để xoá bỏ, để tiêu diệt, thanh-lọc sự sai lầm của mình thì làm sao mới có đạo-đức được? Đó, "*xuyên qua cảm giác thừa hành*" rồi ta thấy trong sanh có tử. Thế rồi trong tử có sanh hợp hoà, chết là cái cơ hội để nó sống. Chết là cái cơ hội để nó tiến-hoá để thanh-lọc qua một cái lớp khác. Ai cũng phải chết, chứ đâu có người nào không chết. Ông Phật xuống thế-gian tu thành Phật rồi ông cũng phải chết. À hình của Chúa cũng phải chết, phải đóng đinh rồi mới có sự tiến-hoá. "*Cộng đồng vũ-trụ chung nhà. Cùng cha cùng mẹ tạo hoà nơi nơi*". Khi chúng ta ý thức, thức giác được chân lý thì cộng đồng vũ-trụ chung nhà, cùng cha cùng mẹ tạo hoà nơi nơi, thấy không? Cha Trời Mẹ Đất rõ ràng. Các bạn sống với ai bây giờ? Rốt cuộc rồi cũng Trời Đất thôi, đi đâu cũng vậy, đi đâu cũng đối đầu với thiên-cơ. "*Đi đâu cũng sống với Trời. Sao không cởi mở nơi nơi dung hoà*?". Tại sao không cởi mở tâm cang, còn dấu diếm này, dấu kia, dấu nọ để làm gì? Tự che lấp, tự đem lại sự tăm tối cho mình thay vì sáng-suốt. Để làm gì? Thấy không? Các bạn không nên che lấp nữa. Cởi mở đi, nghiên cứu đi, thực-hành đi, chúng ta thực-hành thôi chứ chúng ta có thể giúp người ta được không? Sửa nay một chút, mai một chút, chúng ta có dẹp giận hờn được không? Lần lần rồi phải đi đến thực-hành và phải lập hạnh nó mới sửa đổi được. "*Bày ra những chuyện ta bà. Giết nhau ca hát bài ca anh hùng*". Ở thế-gian bây giờ các bạn thấy rõ, nghe radio lu bù, bày ra những chuyện ta bà, giận đầu này, giận đầu kia, giận đầu nọ, đòi đánh đầu này, đánh đầu kia, giết nhau rồi bày ra ta là anh hùng thế giới. Nhưng mà anh hùng rụng răng không hay, khổ vậy. Chết lúc nào không biết, quýu tay, quýu chân, không hiểu, không biết mình ở đâu đến đây rồi sẽ đi về đâu, cũng xưng là anh hùng. "*Miệng thời mong muốn đại đồng, không hành sao đạt sao thông tánh tình.*" Miệng thì mong muốn đại đồng, muốn thế giới ai cũng phải nghe lời tôi, chứ không có chữ đại đồng với y xài, của những người xài cái radio. Tôi nói nghe đó là muốn mọi người phải nghe lời tôi, chứ không phải là để mọi người tự-thức giác và tiến-hoá. Còn cái chuyện đại đồng của Đấng Cha Lành làm, của Ông Trời làm để mọi người thức

giác. Các bạn nghiền ngẫm thấy rõ chưa? Chính bản thân của các bạn, bạn muốn gì Ông Trời đâu có cản. Nếu cản bạn đâu có làm được. Mà làm rồi các bạn ăn-năn. Khi các bạn ăn-năn, thực tâm ăn-năn rồi các bạn mới từ bỏ nó.

Đó, cho nên chúng ta phải mượn cái pháp để hành, rồi mới thấy rằng hồi hôm tôi thiền được mà tối nay tôi thiền không được là tại tôi làm sai. Mà cái sai tôi không chịu nhìn nhận thì làm sao tôi thiền. Chừng nào tôi nhìn nhận sự sai của tôi là tôi mới thiền được. "*Không hành sao đạt sao thông tánh tình?*", không chịu hành mà làm sao đạt được? Làm sao khai-thông tánh tình sẵn có của mình đây để mà hướng-thượng hóa giải. À Không hành sao đạt sao thông tánh tình? "*Kẹt không phát-triển tại mình. Quên đi nguyên chất hữu tình Trời ban.*" Kẹt không phát-triển là tại mình thôi. Nếu chúng ta buông bỏ mọi sự việc để tìm hiểu mọi sự việc thì cái gì nó cũng đều phát-triển. Mà chúng ta ôm lấy một đống đó mà không nghiên cứu nổi thì bị kẹt chứ gì nữa. "Quên đi nguyên chất hữu tình Trời ban." Quên đi cái nguyên chất lúc chúng ta giáng sanh chỉ có giọt máu âm dương phối hợp đó thôi rồi bành trướng ra, do Trời ban cho chúng ta sống từ giờ từ phút và từ lớp lang để học chờ thi mà thôi. "*Tham gia đủ sắc đủ màu, khổ đau cũng vẫn hoang mang suốt đời.*" Tham gia đủ sắc đủ màu, cái nào cũng muốn, chỉ một chút cho nó đầy đủ, trang hoàng cho nó đẹp vậy thôi chớ không có trách-nhiệm gì. "*Khổ đau cũng vẫn hoang mang suốt đời*", rốt cuộc rồi cũng ôm cái khổ đau. Màu sắc này kia, kia nọ tạo làm sư tử giả mà ăn chung gì. "*Khổ đau cũng vẫn hoang mang suốt đời. Lầm sai đặt lý nuốt lời, khó hành khó tiến khó rời tham sân.*" À, lầm sai đặt lý này, lý kia, lý nọ rồi hoảng tự mình nuốt, dấu, sợ, nói bậy rồi sợ. "*Khó hành khó tiến khó rời tham sân.*" Rốt cuộc cũng là ở trong cái tham sân, không tiến nổi, chỉ có nói dóc chớ hành không nổi. Còn thế giới đại đồng chỉ có đạo Trời mới làm nổi, chỉ có Đấng Cha Lành mới làm nổi, Đấng Cứu Thế mới có khả-năng đảm đương cái công tác này, người phàm đâu có làm được. Cho nên Ngài đã dạy tỉ mỉ tất cả vị lãnh đạo ở thế giới này. Những vị nào được hiểu lấy Ngài đâu? À, còn phải học. Đứng tột đỉnh là một vị Tông Thống của một quốc gia cũng còn phải học. Ở thế-gian cho thấy rõ, chỗ nào được tự-do có người mến muốn đến đó, những xứ nào tự-do thì họ đến. Còn cái đạo chúng ta tu, đạt được thanh-tịnh rồi, chúng ta thấy càng tự-do hơn, càng thanh nhẹ hơn, càng hưởng được sự đời đời. Chính chúng ta lập hạnh tự đắc, thì chúng ta mới thấy rằng không có hoang phí, không có uông công để cho chúng ta đạt được sự đời đời và cho chúng ta trở nên một chiến sĩ của Đấng Ngọc Hoàng Thượng-Đế, của Đấng Chúa Tể Càn Khôn, để chúng ta mang khí giới tình thương và đạo-đức để xâm chiếm tất cả thế giới. Lúc đó mới là thực hiện đại đồng. Cho nên Cha Trời đã lập ra những

cuộc chiến tại thế-gian để cho người phàm thấy, giết nhau cho đã đi rồi lúc đó mới chán ghét chiến tranh, khao-khát sự công-bằng. Lúc đó mới chịu buông khí giới.

Cho nên sự sắp đặt tinh-vi, chúng ta ở thế-gian, chúng ta cho cái đó là lớn, nhưng mà các bạn lên trên rồi các bạn dòm xuống, con cờ đâu có cái gì quan trọng, nó phải đi qua cái truông đó, rồi nó tiến về cái truông kia. Cho nên người Việt Nam bây giờ lại được gởi đi khắp thế giới để học. Đi chỗ này học, chỗ kia học mà học để thực hiện tình thương và đạo-đức. Nếu mà không biết học thực hiện tình thương và đạo-đức, rốt cuộc cũng là không tiến-hoá nổi, rốt cuộc cũng ôm lấy sự hận thù đau-khổ rồi luân-hồi trở lộn lại ở cái tầng thấp thế-gian mà sau này thế-gian hạn chế, lúc đó mới không có chân đứng, còn khổ hơn nữa. Cơ Trời sắp thay đổi. Bây giờ các bạn thấy đây rồi chiến tranh tinh-vi chừng nào thì bị giết chết nhiều người chừng nấy. Các bạn sẽ thấy. Hồi xưa Quan Công Thánh, Ngài xuống đánh giặc giết đâu có bao nhiêu mạng mà thấy họ đầu hàng rồi. Bây giờ giết bao nhiêu? Một triệu ăn chung gì. Một trăm ngàn ăn chung gì. Cái chuyện thường tình ở thế-gian. Bởi vì đông chừng nào thì giết chết nhiều chừng nấy, đó là cuộc thay đổi thanh-lọc để cho phần hồn thức giác tiến-hoá rồi sau này tới luân-hồi ở nơi những cơ thể khác tinh-vi hơn. Sẽ thay đổi cuộc văn-minh siêu phàm, siêu khoa-học và sẽ có cuộc chiến tinh-vi, cuộc chiến cuối cùng. Đó là cuộc chiến tình thương và đạo-đức, chỉ sử dụng khí giới tình thương và đạo-đức xâm chiếm toàn cầu. Lúc đó người Việt Nam phải đảm đương công tác đó. Người Việt Nam mới rõ cái hạnh tu, người Việt Nam bị đau-khổ nhiều nhất trong quả địa-cầu này. Sớm nhất, tới giờ phút đó phải tu luyện nhiều nhất để ảnh hưởng những phần tử còn lại, cho nên dẫn đầu thế giới ở tương-lai. Người Việt Nam bây giờ dễ kêu gọi cho họ tu, họ thức giác được rồi, họ thấy rõ cảnh tựu tan rồi, của cải của họ không phải giá trị nữa, nhưng mà tình thương và đạo-đức là giá trị. Họ ra đến đây được sự cứu vớt của mọi nơi mọi giới. Nếu không có tình thương và đạo-đức, đâu có cứu họ được. Nhưng cái đó sẽ ảnh hưởng họ, họ trở về sẽ thực hiện tình thương và đạo-đức. Nếu họ tu họ sẽ tiến-hoá mau hơn. Khi họ tu, họ mau hơn những dân ở nơi khác. Khi họ thức giác rồi họ tiến-hoá rất mau. Lúc đó họ phải lãnh cái nhiệm-vụ của Thượng-Đế để làm việc, thực hiện tình thương và đạo-đức như tôi đã nói. Những phần thiêng liêng, những phần hồn lâm chung đã chết, cơ thể chết chớ hồn nào chết. Cho nên chúng ta phải vui lên để độ cho người đó được hành tiến, không có gì kêu bằng đau-khổ, bình tâm để cho nó tiến-hoá. Trước mắt chúng ta, người Việt Nam thấy rõ chiến tranh chết chóc biết bao nhiêu, nhưng vẫn còn bao nhiêu, chết đói cũng có, súng ống giết chết cũng có, hiểm hại chết

cũng có, chết sông, chết biển cũng có, nhưng rồi cũng còn bao nhiêu phần hồn đùng đùng chung về đó để học tiến-hoá, và sự phân phối tinh-vi của Thượng-Đế người phàm làm sao thấy được? Tôi đã nói mười mấy năm về trước, một cuộc di dân vĩ đại của Thượng-Đế, của Trời Phật sắp đặt, của khối Thiên Tiên, Địa Tiên cộng tác để thực hiện cuộc di dân. Bây giờ các bạn thấy cuộc di dân rõ ràng, lần lần sẽ đi. Người Việt Nam xuất ngoại một cách dễ dàng, thấy không? Không có miếng giấy lộn mà dám đổ bộ lên xứ người ta ở, ăn và có sự giúp đỡ, phải có sự giúp đỡ của Thượng-Đế không? Sự dìu dắt của Thượng-Đế không? Còn những phần tử bất chánh phải chịu nạn và học qua bài khác để chuyển hoá nơi khác. Sự sắp đặt tinh-vi của Ngài, nếu các bạn bình tâm rồi các bạn thấy, chúng ta không phải người sống đời ở đây. Chúng ta còn sống một ngày phải còn học, còn tu để tiến-hoá, không nên lý luận mất thì giờ và chậm trễ. Sau này các bạn muốn đăng lính của Ngài không có cơ hội nữa, phải tu. Chúng ta là chiến sĩ của Thượng-Đế để thực hiện khí giới tình thương và đạo-đức ở sau này. Sau này không dùng khí giới bắn ai nữa hết. Sau trận hạch tâm của thế giới rồi không còn khí giới gì để chiến đấu nữa bằng tình thương và đạo-đức.

Cho nên các bạn phải lưu tâm những lời tôi nói và thực-hành cho phần hồn, tất cả cho phần hồn, cho cả cho chủ nhân ông để ảnh hưởng người khác cấp bách càng sớm càng tốt để cứu vớt tai nạn sắp tới. Một mình tôi không có thể nói hết cho mọi người nghe. Các bạn thực hiện đi rồi các bạn sẽ thấy, lúc đó các bạn thấy các bạn là chiến sĩ của Thượng-Đế ở khắp nơi toàn thế giới này. Và người Việt Nam có nhiệm-vụ làm việc đó, đem tất cả khí giới tối tân nhứt của Thượng-Đế là tình thương và đạo-đức để cứu rỗi một phần sống lại của trong quả địa-cầu này. Nhiệm-vụ của người Việt Nam phải đứng đầu. Các bạn phải cố gắng. Chúng ta đã có một cái pháp rất dễ dãi, rất đơn giản, không hao phí. Chúng ta có cái pháp Soi-Hồn, Pháp-Luân. Pháp Soi-Hồn các bạn thấy là gì? Chúng ta nói là vú ép, vú trái cây rồi ép cho nó mau chín, cho nó kịp chợ, về y học nói rằng đó là qui nguyên thần kinh của bộ óc. Bạn vừa trị bịnh, vừa thực hiện đạo-đức cho cơ thể được trường sanh, được mạnh dạn để thực hiện những gì Thượng-Đế cần trong giờ phút nào, chúng ta phải làm việc đó liền. Chứ làm Pháp-Luân Thường-Chuyển để gì? Thậm thâm vi-diệu, trước kia các bạn hít chút chút, bây giờ các bạn hít càng ngày càng dài. Ý động là nó phải chuyển sáng choang cả bộ đầu, lúc đó các bạn mới lãnh hội được lịnh của Ngài. Lịnh của Ngài cho là tâm trạng các bạn sáng-suốt vui tươi, thích việc đó, làm việc đó hết sức tận tâm trong sáng-suốt. Đó là lịnh của Ngài. Bạn Thiền-Định để làm gì? Để kiểm điểm tiến thân, ổn định mọi giới, phân giải thiển lành các giới từ kẻ chết cũng như người sống, nhiệm-vụ thiêng liêng của phần tử tu về Vô-Vi

phải làm điều đó, phải thực hiện điều đó. Nếu các bạn cố gắng hai mươi bốn trên hai mươi bốn sau này các bạn sẽ thấy lời nói của tôi là đúng, sẽ về với bạn. Lúc đó bạn mới thấy Cha Trời và bạn mới yêu Cha Trời, yêu mến Cha Trời vô-cùng-tận đi bạn ơi. Lúc đó bạn thấy bạn sung sướng đời đời, chỉ Cha Trời mới biết tâm cang của bạn, chỉ Cha Trời mới biết thương yêu và giữ lấy sự yêu thương cho các bạn.

Cho nên, đến đây tôi cũng xin tạm ngưng để cho các bạn có thời giờ nghiên cứu và giúp đỡ cho tất cả những phần hồn, những linh căn trong quả địa-cầu này. Chúng ta không phải làm việc nhỏ nhen vì một người chết. Người chết là một việc, phần hồn là một việc, chúng ta chỉ làm việc cho phần hồn. Các bạn thiền để độ còn hơn các bạn bày đủ thứ rốt cuộc không giúp được ai. Thanh điển là quan trọng. Ráng tu đi sẽ thấy. Cảm ơn các bạn.

BÀI GIẢNG PHẦN II

Thanh Đồ

Thanh đồ ban phước độ nhơn sinh
Tiến hoá thâm sâu rõ tiến trình
Thanh tịnh tầm đường qui chánh giác
Chiều sâu tâm đạo tự mình minh

Lương Sĩ Hằng
Montréal, Ngày 2 Tháng 6 Năm 1998

ĐI VỚI TÔI

Montréal, ngày 31 tháng 5 năm 1981.

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại đồng vui nghiên cứu trên hành-trình thực hiện Pháp-Lý Vô-Vi để kiểm điểm lại sự thành bại của chính bản thân chúng ta. Các bạn khắp năm châu đã nghiên cứu và thực-hành từ giai-đoạn một-từ ngày các bạn chưa thực-hành cho đến lúc đã thực-hành và đang thực-hành-chúng ta phải ngồi lại để tìm hiểu sự thành bại của nội-tâm, để hiểu Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí Phật-Pháp này nó đã giúp đỡ chúng ta hay là nó phá hoại đời lẫn đạo của chúng ta.

Tôi thiết tưởng rằng, chúng ta mỗi người đều sống trong một khối óc và tâm-linh thì chúng ta có quyền nhận xét trong cuộc hành-trình mà chúng ta đã và đang xây dựng cho chính mình. Các bạn đã ý thức rõ rằng, cái phương pháp công phu này như tôi đã thường nói rằng, ta công phu cho ta, tìm hiểu ta, để lập lại trật-tự cho chính ta, nhiên-hậu ảnh hưởng cho người kkác. Chớ không phải rằng chúng ta lấy cái pháp này đi kêu gọi người khác mà chúng ta không thực hiện. Thì điều đó chúng ta thấy rằng, nếu chúng ta kêu người khác thực hiện mà chúng ta không thực hiện, chả cần kiểm điểm. Mà bây giờ chúng ta vừa thực hiện vừa kêu gọi ảnh hưởng mọi người, chúng ta mới có cơ hội kiểm điểm. Kiểm điểm để chi? Để dẫn tiến trong cái đường lối hữu ích chung. Chứ không phải kiểm điểm để phê bình chỉ trích họ mà mình không thực hiện, không gặt hái được. Cho nên một lời nói chúng ta, một hành động chúng ta, nói về tiền bạc cũng là đều là tiền bạc. Các bạn không có cơm gạo ăn, không có nhà ở, quần áo mặc, các bạn đâu có thì giờ mà đến đây để ngồi nói chuyện. Thì một cử động của các bạn cũng là tiền bạc. Mà nói đến ngũ-hành cũng là ngũ-hành hợp tác kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hợp tác trong cơ-tạng và trí óc các bạn, các bạn mới có cơ hội đến đây đàm đạo. Chúng ta đã phong phú rồi, bây giờ chúng ta phải phát-triển, và phát-triển trong đường lối nào? Trong đường lối tự lực cánh sanh hiện-tại của chúng ta. Thực-hành để thấy, thực-hành để tiến, để giải toả cái bản tánh chậm trễ ô-trược mà chính chúng ta đã xác nhận cái đó không hữu ích, bây giờ tôi phải sửa chữa. Sự eo hẹp của tôi không hữu ích, bây giờ tôi phải nới rộng. Sự buồn tủi của tôi không hữu ích, tôi phải khai triển tới vui tươi, để

chi? Để tôi học hỏi thêm. Mà sự ngộ nghĩnh chúng ta đạt thành để làm gì? Để ảnh hưởng người khác. Nó rõ ràng trong đường lối đời đạo song tu, biết thương yêu mình, biết xây dựng cho mình, biết lập lại trật-tự cho chính mình, mới biết thương yêu người khác, rõ ràng. Đường lối trật-tự của cả càn khôn vũ-trụ, chứ không phải ở trong một phần tâm lý nội-tâm chúng ta, không phải. Đương nhiên có như vậy, rõ như ban ngày. Sự cộng tác đương sinh của các bạn hiện-tại nó hoà hợp cả càn khôn vũ-trụ. Rồi từ trong tâm thức các bạn phát-triển tới vô-cùng, vô biên, vô cực, cứ đi tới mãi mãi, tìm hiểu mãi mãi. Cho nên con người sống luôn luôn có sự thắc mắc đòi hỏi chuyện này, chuyện kia chuyện nọ. Đó là chi? Để dẫn tiến nó đi tới sự quân-bình của nội-tâm, nội tạng. Rồi bây giờ chúng ta kiểm điểm lại, ta tu hồi nào đến giờ nó đi đến đâu? Hồi nào đến giờ chúng ta đâu có biết, đâu có hiểu về cái tham sân si của chính mình. Ngày nay một phần lớn các bạn đã hiểu rõ bản chất của các bạn, nó tham các bạn thấy rõ ràng, sân si các bạn thấy rõ ràng, buồn tủi các bạn thấy rõ ràng. Thì các bạn mong dẹp cho nó xong, giải cho nó tiến để đưa cho nó tới sự sáng-suốt cao siêu. Chớ có bạn nào muốn chôn vùi bản tánh cho tới tâm-linh nội-tạng chúng ta trong bùn nhơ không? Không có. Muốn tới sự thanh-cao vui đẹp. Muốn tâm-hồn thơ thới, giải tỏa những sự uất hận của nội-tâm mà từ hồi nào đến giờ chúng ta cứ ôm ấp để dự trù trong một cuộc trả thù bất chính.

Bây giờ chúng ta phải làm thế nào để cứu cho chúng ta được thoát khỏi sự tăm tối đó và vun bồi tâm-linh sáng-suốt của chính mình. Vậy ngoài chúng ta thì ai giúp được chúng ta đây? Có một khối nào đến giúp chúng ta không? Chúng ta là một con người trong càn khôn vũ-trụ, chúng ta phải học hỏi, phải tiến tới sự sáng-suốt, bắt buộc phải học hỏi để xây dựng từ ly từ tí để không phụ sự thương yêu của đấng Tạo Hoá đã ban cho chúng ta từ giờ phút khắc, để cho chúng ta có cơ hội tiến triển về tâm-linh và thực hiện thương yêu mọi nơi mọi giới. Càng ngày càng tìm hiểu sâu xa hơn; càng ngày càng nằm ở trong nguyên-lý của Trời Đất. Trong sanh diệt trước mắt, trong sanh diệt của nội-tâm các bạn. Trong diệt nó có sanh trong nội-tâm các bạn. Thường ngày các bạn ngồi suy nghĩ việc này, việc kia đến việc nọ, trong sanh có diệt, trong diệt có sanh. Rồi trước cặp mắt của chúng ta thì cũng trong sanh có diệt, trong diệt có sanh. Tất cả chúng ta thấy rõ ràng từ khi chúng ta công phu tới bây giờ chúng ta đã đi ngược lại cái tình thế hiện-tại. Trước kia các bạn chưa tu thì các bạn đâu có tăng gia được chấn-động-lực trong đầu óc các bạn, đâu có tăng gia được chấn-động-lực trong ngũ-tạng các bạn. Hai cái đó phối hợp ngày nay các bạn mới sáng-suốt thấy được cái bản tánh, cái bản chất của các bạn. Thì các bạn có cơ tiến-hoá rõ ràng. Các bạn bịt cặp lỗ tai các bạn để làm gì? Chận mấy cái huyệt trên bộ

đầu các bạn để làm gì? Để tăng gia chấn-động lực, tập trung, tập trung rồi nó là khai triển tới vô-cùng. Các bạn làm Pháp-Luân là hít vô cho tận cùng và thở ra cho tận cùng để làm gì? Cũng đây, khai triển nội-thức, từ thần kinh nảo óc đều được khai triển và gieo ý niệm sáng-suốt trong nguyên-lý của Nam Mô A Di Đà Phật để mở sáu cái luân xa của thể chất, bản thể chúng ta, nó mới đáp ứng trong chu-trình khai triển được. Làm một bỏ một thì không khai tirển. Cho nên chúng ta đi tuần-tự khai triển. Từ cái Soi-Hồn, Pháp-Luân, Thiền-Định, ba cái phương pháp đó nó đem lại sự thanh nhẹ và nó mở cái thức cho nội-tâm. Nhưng mà phải chính bản thân chúng ta làm mới được, chứ không phải chúng ta kêu thiên hạ làm mà không làm. Cho nên ở đây chúng ta không có làm thầy, không đè đầu ai được hết. Chúng ta phải làm trong hành động chúng ta rõ ràng, trong tri thức chúng ta được khai triển, chúng ta mới đem ra đóng góp cho các bạn đương hành tại thế để thực hiện rõ ràng. Nó không biết thương yêu nó làm sao nó thương yêu người khác. Mà các bạn theo cái phương pháp này, các bạn làm rồi các bạn thấy lập lại trật-tự cho các bạn, các bạn thương yêu bạn. Bạn thích căn nhà bạn đương ở thì bạn quét dọn sạch sẽ, trật-tự bạn mới thấy là bạn thích căn nhà này. Còn nếu mà trong căn nhà bạn không có trật-tự thì bạn đâu có thích căn nhà. Cái thể xác này cũng vậy là căn nhà và phần hồn trụ trì mà phần hồn buông tha để mặc cho thể xác hành động hư hao, tiêu tụy bệnh hoạn, thử hỏi các bạn biết thương yêu chưa? Chưa biết. Các bạn biết phá hoại, không biết thương yêu, xài phí và không biết trụ tiến. Thì luôn luôn các bạn sống trong cái tâm thức yếu hèn, nghèo nàn vì các bạn không hiểu được cái khả-năng sẵn có của các bạn, xuống đây học để tiến-hoá, chứ không phải học để thoái bộ. Rất rõ ràng.

Cho nên các bạn phải dứt khoát, sửa tiến, dứt khoát tu tịnh, tu bổ sửa chữa để đi tới sự thanh nhẹ. Cái chuyện hữu ích là chúng ta ngồi lại để bàn bạc trong cái tinh-thần xây dựng tự-tu, tự-tiến của chúng ta. Thì chúng ta phải trì chí, phải cố gắng phải đi tới nữa. Một tuần chúng ta được gặp, được kiểm điểm. Một tuần được sự ảnh hưởng tốt đẹp của các bạn ở xung quanh và cái ảnh hưởng này là do sự phát tâm của mọi người đến đây chứ không có ai ràng buộc. Chúng ta thật sự đóng góp vì chúng ta đã xây dựng cho chúng ta. Sự thành đạt của chúng ta là sự phát tâm cao quý, cởi mở thật sự, không bị một ai chèn ép chúng ta. Cho nên chúng ta phải khai tâm mở trí và nghiên cứu thẳng thắn bất cứ những cái đề tài nào mà chúng ta tính mổ xẻ và khai triển. Trong anh chị em chúng ta, từ hồi nào giờ đâu có sự rủ ren và bắt buộc các bạn phải ngồi như thế này, không có nữa. Do sự phát tâm của tâm-linh các bạn và các bạn đón lấy những sự kêu gọi, những lời kêu gọi sáng-suốt để chiếu hoá trong nội-tâm các

bạn để cho các bạn tiến. Ngày nay các bạn thấy tâm-linh các bạn vững lắm, các bạn biết rõ chơn là gì, tà là gì. Tà là nó muốn xâm nhập thể xác thôi chứ không bao giờ nó xâm nhập được trí ý thanh-cao của tâm-linh được. Cho nên phần trí ý thanh-cao của chúng ta nó là ở một cái giới, người phàm nói là vô-hình, không sờ mó được. Và bên Phật tu tới hào quang sáng-suốt, cái phần đó mới là phần cao siêu giải tiến rõ rệt. Cho nên trong cái giờ thiền, các bạn nhắm con mắt thấy nó du dương sung sướng. Sung sướng trong du dương chứ không phải trong sự kích động. Còn cảnh vợ chồng thế-gian là trong cảnh kích động mà thôi. Còn cái cảnh thanh-tịnh, hoà hợp thanh điển âm dương của nội-tâm là du dương thăng tiến. Khác rất xa. Cho nên người tu đạt tới sự sung sướng đó họ không cần-thiết việc đời. Họ thấy đời, căn bản của sự văn-minh cũng là điển. Mà đạo khai triển tới vô-cùng cũng là điển. Điển trược tới điển thanh quang, rõ ràng. Thành ra họ bước qua cái giới đó là họ sống hẳn trong giới đó thì họ bất chấp những sự gian lao, những sự đau-khổ mà người đời cho đó là đau-khổ và thiếu thốn, nhưng mà họ thấy lúc nào họ cũng hoà hợp không dư không thiếu. Vì sống trong điển đâu có còn vật chất nữa, đâu có còn đau-khổ nữa, đâu có còn bận rộn nữa. Nhưng mà vì họ đã hy sinh để dẫn dắt từ đời qua đạo, họ mới hoà hợp với đời là để dẫn dắt tâm-linh bước về con đường đời đạo song tu của điển giới.

Cho nên cái hạnh đó cũng là đóng góp trong cái hạnh hy sinh. Người đi được, người đi trước muốn dìu dắt người đi sau, cũng phải hy sinh một chút phần điển của chính chúng ta. Nếu các bạn không hy sinh thì không giúp đỡ được, không tiến triển được. Phải hy sinh một phần nào, rồi từ từ chúng ta giải quyết. Biết được các bạn đã ý thức nguyên căn của các bạn, bản chất vô-cùng của các bạn thì các bạn không muốn ai động đến các bạn. Các bạn được tuyệt đối cái quyền tự-do tiến triển về thanh quang. Nhưng mà những người đời làm sao họ hiểu thấu được. Họ còn trong chập chững, họ còn ở trong bùn dơ lẫn lộn, ở trong sự tranh chấp, mê hoặc, ham muốn. Thì chúng ta phải làm thế nào? Phải có một chút hy sinh để chia sớt rồi mới dẫn tiến. Cho nên các bạn cũng gặp sự khó khăn đó. Mỗi người đều có gia đình đều đụng phải sự khó khăn đó. Nhưng mà chúng ta tu bằng trí bằng ý, thì chúng ta phải vun bồi phần trí ý. Còn phần thể xác không nghĩa lý gì. Nó cũng là phương tiện để dẫn tiến mọi tâm-linh mà thôi. Chúng ta phải xây dựng nó trong phần nào để chúng ta tiến trong hoà hợp hơn là trong sự rạn nứt. Cho nên chúng ta càng ngày càng thực hiện càng thấy rõ ràng, cái phàm nó cũng có quyền lấn áp đòi hỏi, nhưng mà cái chơn lại càng có quyền dẫn giải đưa nó tiến tới vô-cùng. Cho nên các bạn ở trong hành động nào mà các bạn vẫn giữ cái chơn tánh thanh-cao thì từ trược nó cũng phải hoá thanh. Nó cũng đi trong thể xác của các bạn-cái phàm ngã và cái

chơn ngã. Nếu cái chơn ngã chịu vun bồi để tiến-hoá thì cái phàm ngã nó phải dẹp lần lần và nó hoà hợp với chơn ngã ở tương-lai. Chúng ta có chương trình hẳn hòi, có đường lối hẳn hòi và để xét rõ sự thành bại trong cái lề lối hành triển. Vừa hành vừa truyền pháp, vừa giải toả sự trược trong nội-tâm nội-tạng và giải toả sự trược trong hoàn cảnh hiện-tại của chúng ta. Nó khác hẳn với những sự mê tín mà không có cơ hội kiểm điểm. Còn cái đàng này chúng ta thực hiện đến đâu, kiểm điểm đến đó, làm đến đâu hiểu đến đó. Rồi các bạn sẽ khai triển trong nội-thức và để biết rõ tạng nào được khai huệ, tạng nào chưa khai, màu sắc nào thật sự trong lành, màu sắc nào còn bẩn nhơ không khai triển. Thì chúng ta thấy rõ. Thì chúng ta nhờ cái gì để thấy rõ? Nhờ cái bản tánh của chúng ta, nhờ sự tăm tối của chúng ta. Đó, chúng ta mới kiểm điểm. Đừng nói rằng tôi bây giờ tôi thanh nhẹ rồi, tôi không còn biết cái chuyện ô-trược trước kia, nhưng mà tôi từ ô-trược mà ra. Cho nên các bạn phải gởi trở lại đó để tìm hiểu và tiến triển. Cho nên mọi người đóng góp, thấy rõ rồi, tôi tiến trong thanh và tôi thấy tôi nhẹ nhàng, tiến trong trược tôi thấy tôi khổ tâm. Đồng ý! Các bạn thấy rõ như vậy. Rồi mỗi đêm các bạn thiền, ngồi ngủ cho tới sáng. Các bạn thấy thanh nhẹ vô-cùng. Các bạn thấy được giải nghiệp, thấy sung sướng. Tuy rằng chơi với một mình nhưng mà nó có cái sung sướng du dương trong nội-tâm nó. Rồi người đời nói nó xa lìa cái xã-hội này, đâu có phải, nó xây dựng cho xã-hội. Bởi vì cái xã-hội đương sinh này nó cũng tiến tới vô-cùng-tận được, chứ đâu có phải giới-hạn như người đời đã suy tính đâu. Cho nên họ sai lầm ở chỗ đó. Người đời họ sai lầm, họ thấy là mất hạnh-phúc, không khai triển nổi. Nhưng mà chúng ta thấy rằng nhờ cái tu này mới khai triển nổi. Cho nên cái nào cũng thấy cái hay của chính nó.

Cho nên chúng ta thực hiện cái này, đời lẫn đạo. Khi các bạn được biết đạo rồi, thì các bạn phải trở lại để biết đời, mà để dẫn tiến cái tâm-linh đời cho nó thoát hỏa ngục, tham sân si hỉ nộ ái ố dục. Các bạn phải cố gắng dẫn, cố gắng thuyết phục, cố gắng hoà điệu để dẫn tiến tâm-linh đang bị kẹt, phải trì chí cứu độ tâm-linh mới được. Nếu các bạn không trì chí học nhẫn để cứu độ, thì công việc không thành. Nhưng mà người tu luôn luôn thì nó sẽ thành. Nhưng mà sự đau-khổ của người đời, tội nghiệp. Chúng ta phải cố gắng hoà hợp để dẫn giải. Cho nên nhiều người thấy được cái pháp mình đang thực-hành đây đạt tới kết-quả rất mỹ mãn lại muốn người khác tu. Đó là lòng tốt, lòng từ-bi, nhưng mà muốn người khác tu thì mình phải có đức độ. Độ bằng cách nào? Trên mọi mặt. Cho nên bây giờ cái pháp này nó mở cho các bạn thấy rằng các bạn là mọi trạng-thái nhưng mà mọi trạng-thái của các bạn từ trược đến thanh, chứ không phải từ thanh đến trược. Cho nên các bạn trước kia cũng là trược,

cũng có sự ham muốn đó. Nhưng mà sự ham muốn này nó đã thay đổi về thanh rồi. Cái hành động đó không còn trược nữa. Dù nó trở về giới trược cũng không còn trược nữa. Cho nên Bề Trên sắp đặt rất khéo léo, cho chúng ta trở lại để thử xem, đời là sao? Đạo là sao? Phân minh rõ rệt hơn, sáng-suốt hơn để tiến triển dễ dãi hơn, chứ không đưa các bạn vô trong cái chỗ bí thế đó. Cho nên sự trì chí của các bạn là quý giá vô-cùng, không thay đổi về tâm-linh, luôn luôn giữ cái tâm-linh sáng-suốt để tiến triển tới vô-cùng. Bất cứ hành động gì ở thế-gian cũng nghĩ đến việc đó thì không có cái gì kêu là không giải quyết được. Không nên gây sự xáo trộn của nội-tâm cho người khác và cho mình. Mình khởi điểm xấu là gặt hái xấu. Chúng ta khởi điểm tốt để độ sanh linh thì chúng ta sẽ được gặt hái sự tốt đẹp hơn, mau chóng hơn, vui vẻ hơn. Cho nên nụ cười và tâm thức của các bạn đóng góp rất nhiều. Ngay trong gia đình của các bạn, xã-hội, cho tới giờ phút lâm chung của các bạn, mà bản mặt các bạn vui tươi thì mọi người cũng đều sung sướng quây quần xung quanh cái thể xác mà bạn bỏ ra đi.

Chúng ta càng tu càng ngày càng thanh-tịnh. Các bạn thiền đến nỗi các bạn phải sửa mặt sửa mày. Có chúm chím trong nụ cười khai triển trong mặt của các bạn, lúc đó Bề Trên cũng dạy. Bạn ngồi thiền thì ban đầu thấy nó bận rộn lo âu, nhưng sau này nó thanh nhẹ rồi thì sau này đôi môi các bạn cũng như mỉm cười mà các bạn không biết. Nó sửa tới vậy, nó tươi đẹp tới vậy chứ để sau này trong giờ phút lâm chung các bạn không có sự dày vò nhăn nhó trên mặt, không có. Bởi vì chúng ta giải thoát từ giờ phút khắc tại thế thì chúng ta không còn suy tư chậm trược nữa. Mà chúng ta tập trung ngay đỉnh đầu để hoà hợp với sự sáng-suốt cả càn khôn vũ-trụ thì mặt mày chúng ta lúc nào cũng tươi tắn chứ đâu có buồn bực. Cặp mắt lúc nào cũng là từ-bi trong thương yêu cởi mở. Khi mà các bạn thấy rõ cặp mắt của các bạn được thay đổi khác hẳn và sáng-suốt trong sự từ-bi cởi mở thì mặt mày các bạn lại được thay đổi hơn. Vì tâm thức của các bạn đã hoà đồng, không còn bận rộn trong sự tham sân si buồn tủi nữa thì mặt mày các bạn nó phải tươi tắn. Hãy tha thứ, xóa bỏ tất cả những cái gì bận rộn của nội-tâm. Vạn sự phải giữ cái tình thương và đạo-đức và tha thứ đứng đầu. Thương yêu để tìm thương yêu căn bản của đấng Cha Lành. Nếu chúng ta không biết thương yêu, chúng ta đâu biết sự thương yêu của Bề Trên đối với chúng ta. Làm sao sự thương yêu, cái tầm quan trọng thương yêu sáng-suốt nó tiến triển được? Chúng ta ở trong quả địa-cầu này có gì sung sướng bằng biết thương yêu lẫn nhau và xây dựng cho nhau, không có gì sung sướng bằng. Và có cái gì kêu bằng hạnh-phúc cũng là ở trong tình thương đạo-đức mới thấy rõ hạnh-phúc, xây dựng và thương yêu, chứ không có làm cái hành

động phá hoại, thiếu xây dựng. Cái đó không có hạnh-phúc. Mưu mô phá hoại, thiếu xây dựng đó là mất hạnh-phúc. Mất hạnh-phúc cho người và mất hạnh phuc cho chính mình. Các bạn sống ở đây đâu có bao nhiêu năm, mấy chục năm trong nháy mắt mà các bạn không lo tu bổ sửa chữa thì ai lo cho các bạn. Các bạn không chọn một con đường sáng-suốt từ đời lẫn đạo thì sự mâu thuẫn đó ai gây cho các bạn. Chính các bạn đã gây cho các bạn. Sống nghèo nàn trong tâm thức thì các bạn có bạc tỷ cũng như không. Các bạn sống phong phú trong tâm thức của các bạn, thực hiện phong phú sự thương yêu vô-cùng của các bạn thì các bạn thấy giá trị biết là bao nhiêu.

Dòm lại cuộc đời, tôi già, tôi tính vất bỏ, nhưng ngày nay tôi ngộ pháp này, tôi thấy tôi yêu đời, tôi thấy tôi tươi trẻ trở lại, tôi thấy tôi là một tiên đồng, tôi thấy tôi là một tiên nữ đời đời vui tươi hoà hợp với mọi người, mọi nơi, mọi giới. Nụ cười thương yêu vô-cùng-tận của tôi đóng góp cho tất cả, tôi thấy tôi sung sướng biết là bao nhiêu. Tôi thấy cả càn khôn vũ-trụ đang chiếu cố tôi, đang đưa sự thanh nhẹ du dương cho nội-tâm của tôi, cho phần hồn tôi được tiến triển vô-cùng thanh nhẹ. Phần hồn tôi đang sống với đại hồn đấng Cha Lành du dương sung sướng vô-cùng. Có ai thương yêu tôi bằng đấng Cha Lành? Có ai thương yêu tôi bằng thầy tôi là sự sáng-suốt của chính tôi đây ? Sự sáng-suốt là thầy tôi dìu dắt tôi đây, đang thương yêu, đang ôm ấp, đang nâng niu tôi, đang vuốt ve tâm-hồn tôi và xây dựng cho tôi tiến-hoá. Hỏi chứ sự sáng-suốt của các bạn có phải thầy của các bạn không? Và càng nghĩ tới sự sáng-suốt nhiều chừng nào thì càng sống ở trong chơn lý rõ rệt hơn. Rồi hỏi chơn lý có phải là thầy các bạn không? Sự thật là thầy của các bạn. Đấng vô-cùng đã đưa các bạn tới nơi tới chốn, ôm ấp, nưng niu, xây dựng, đưa các bạn tiến tới. Không giờ phút nào bỏ các bạn. Thì chúng ta quên hẳn cái sự già nua đang uy hiếp chúng ta. Đâu có già nua nữa, đầy đủ quá rồi, vui tươi quá rồi. Từ bồng lai tiên cảnh giáng sanh xuống thế-gian bây giờ phải trở về nơi thanh cảnh đời đời. Sung sướng biết là bao nhiêu, gọn ghẽ biết bao nhiêu. Còn màng cái chuyện gì tại thế nữa. Các bạn ngoảnh xem cái thể xác đang ly khai đó, các bạn thấy mười ngón tay họ nắm được cái gì? Cho nên chúng ta hãy thả lỏng nó đi, không nắm được cái gì là của bạn hết thảy. Bạn bị phỉnh về đời một chút để dẫn tiến tâm-linh mà thôi. Các bạn tưởng là hạnh-phúc của đời là chánh, không phải đâu bạn à. Một thời nào rồi ông ra ông, bà ra bà, ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, rõ ràng. Người nào biết sớm trở về thì người đó đạt hạnh-phúc. Người nào không biết sớm trở về với nội-thức là người đó phải luôn luôn dựa vào ngoại cảnh mới sống được. Không có ngoại cảnh thì tư tưởng họ không ổn định. Hỏi cái ngoại cảnh đó nó trường sanh cho chúng ta không, hay là tâm thức của

chúng ta là đời đời với chúng ta? Cho nên các bạn phải mau mau thức giác trở về với tâm thức của nội-tâm. Không phải ngoại cảnh nữa. Không nên hướng về ngoại cảnh mà gây cái trở lực, đau-khổ. Trở về tuổi già các bạn sẽ thấy thiếu thốn hơn. Và chúng ta ngày nay hiểu rồi, qua những sự thực-hành của mỗi chúng ta rồi tới tìm hiểu cái sanh, lão, bệnh, tử, cũng như tuần rồi chúng ta đã nghiên cứu. Thì mới thấy cái già này là có giá trị, cái gìa này là biết thương yêu, cái già này là để trở về cảnh đời đời sớm hơn. Tâm thức nó lúc nào cũng tự vun bồi được sự sáng-suốt sau những sự điêu luyện của đời lẫn đạo, để cho nó tiến triển tới vô-cùng. Cho nên chúng ta càng thấy rõ hơn. Nhiều người nói tôi già rồi không làm gì mà lại đối diện với Ông Tám ông cứ khen mình hoài. ông thấy mình sướng hơn ông. Tại sao? Tuy tôi thấy các bạn lớn tuổi, các bạn đi trước tôi, rồi bây giờ tôi làm sao? Từ chối cái việc lớn tuổi đó? Tôi phải là người đi sau không? Nhưng mà cộng với sự phong phú và đánh thức tâm-linh của các bạn hiện-tại nó quí biết bao nhiêu. Các bạn thấy bạn nhiều hơn rồi. Các bạn thấy sự kinh nghiệm vui vẻ tươi đẹp của các bạn. Quí giá vô-cùng các bạn anh dũng đứng lên để cứu trợ những tâm-linh yếu hèn, không biết đường đi, không biết lối thoát. Cho nên tuổi trẻ hồi nào tới giờ chưa đau răng đâu có biết sự đau răng là cái gì? Hỏi sự đau răng mấy vị bô lão cắt nghĩa rất rành, rành hơn một Ông bác sĩ nữa. Đau chỗ nào, chạy tới đâu, làm sao, làm sao, ăn cái gì biết hết. Phải sự gọn ghẽ đó và sự hiểu biết đó, sự sáng-suốt đó có phải là Tiên Thánh không? Kinh nghiệm phong phú hiểu trước mọi sự việc là đã qua rồi. Mà những người chưa tới thì cho mình là Thần Thánh chứ gì. À là các bạn đã trở về Tiên Đồng chưa? Nhiều kinh nghiệm của người già tại thế, nhưng mà trên trời thấy rằng nó qui nguyên về Tiên Đồng tánh — sự sáng-suốt vô-cùng của nó.

Cho nên chúng ta càng tu là càng được kinh nghiệm. Càng tu là càng thấy vui và thấy giá trị của nụ cười mà người tuổi trẻ nói rằng ông già ông cười nhăn nhó, nhưng mà cười rất có duyên. Cái duyên của ông đầy ý nghĩa, đặt để đúng giờ giấc. Và sự nghiêm nghị cũng vậy. Cho nên lần lần các bạn thấy hay vô-cùng. Kinh vô tự trong các bạn chớ đâu. Đi đâu tìm kinh sách cho mất thì giờ. Các bạn cứ thiền thanh-tịnh rồi nó sẽ khai triển các bạn thấy bạn. Càng thấy bạn nhiều thì càng thấy chúng sanh nhiều. Càng bước vào nội-thức thì càng thấy cung điện rõ rệt của Ngọc Hoàng Thượng-Đế chính bạn sẽ ngự ở tương-lai — Ngọc Hoàng Thượng-Đế của một tiểu vũ-trụ. Rồi hoà đồng với các giới, hoà đồng với đại hồn trong thương yêu vô-cùng-tận. Hỏi đạo ở đâu bạn? Lúc đó chúng ta mới thấy đạo. Đạo là sự quân-bình rõ rệt. Đem đi nơi nào cũng đo được, cũng lường được, cũng xét rõ rệt, phân định phân minh, không còn bị kẹt nữa, không có sự eo hẹp nữa, nhưng mà sống trong tâm thức cởi mở.

Cho nên chúng ta tu rồi các bạn nhắm mắt thiền đó, các bạn hướng-thượng xuất hồn để đảnh lễ Phật. Cái hồn là gì? Sự thanh nhẹ sáng-suốt. Mà sự thanh nhẹ sáng-suốt đó nó xuất ra nó phải hoà hợp Bên Trên, nó mới thấy rõ nó đi đến đâu. Cho nên nó không còn vun bồi sự sợ sệt trong tâm nó nữa. Nó biết chỉ có xuất thôi. Tôi là đi tới vô-cùng để học hỏi. Tôi đi vô-cùng để hoà hợp. Sự vô-cùng của tôi sẽ đóng góp cả càn khôn vũ-trụ. Tôi sẽ sống trong tâm thức không không gian, không thời gian, không còn sự mê hoặc lôi cuốn nữa. Không còn vun bồi bất cứ sự mê chấp nào trong nội-thức của tôi nữa. Tôi phải chấp-nhận khai triển tới vô-cùng. Tôi cảm ơn đấng Cha Lành đã ban cho tôi một cái thể xác đầy đủ, biết nóng, biết lạnh, biết tấn, biết thoái, biết lý luận, biết suy tư đều là tự-động hết. Rất cám ơn, nhờ đó tôi mới tiến, nhờ đó tôi mới dày công khai triển. Vì nó tôi mới hành đạo tới quân-bình sáng-suốt.

Các bạn đi với tôi đi. Các bạn đi với tôi đi. Các bạn thả lỏng tâm thức các bạn cùng đi với tôi trong đêm khuya thanh vắng. Có ai là người biết bạn đâu. Có ai là người thương yêu bạn đâu. Các bạn đã hiểu rõ sự sáng-suốt vô-cùng đã đến với bạn. Người đó là người bạn đời đời trong tâm các bạn, cùng đi với các bạn trong đường cùng ngõ hẻm, trong thời gian bi đát vô-cùng nó cũng đã sống với bạn. Và trong thời gian hạnh-phúc vô-cùng ở tương-lai, nó cũng sẽ sống với các bạn. Các bạn đi với tôi đi, chúng ta thương yêu nhau, xây dựng nhau đời đời kiếp kiếp để tìm lối giải thoát cho chung. Hạnh hy sinh đó vô-cùng quí báu. Thượng-Đế chứng tâm các bạn. Chúng ta không có vụ lợi, chúng ta phải thực hiện nguyên-lý đương hành sẵn có của chúng ta. Chúng ta không lợi-dụng một ai, dù cho hy sinh bỏ tất cả tại thế-gian, chúng ta cũng chấp-nhận để đổi lấy sự thanh-cao đời đời cứu độ. Vì chúng ta từ trong tâm-linh yếu hèn mà ra, thì biết bao nhiêu tâm-linh yếu hèn đang hằn học trong cảnh đời mà không ai cứu vớt. Chỉ gặp Vô-Vi thì các bạn sống trong điển giới thì các bạn mới liên lạc các nơi các giới trong một giờ một phút được. Nếu các bạn không sống trong điển giới, không bao giờ các bạn liên lạc được trong một giờ phút khắc. Các bạn có thể chuyển cả càn khôn vũ-trụ được. Cho nên đã đi rồi mới thấy rõ các bạn ở trong vô-cùng. Các bạn phải làm việc tới vô-cùng mới thực hiện được tình thương và đạo-đức, mới thay đổi những chiều hướng hằn học của quả địa-cầu đang bắt đầu suy sụp. Chúng ta cứu nó, chúng ta gánh vác để xây dựng cho tất cả phải trở về với Đại Hồn, trở về với nguồn cội thương yêu. Các bạn đi với tôi đi, chúng ta lại tìm thêm hơn nữa. Tôi là người đi trước, tôi đã tìm ra những cái gì mà các bạn khao-khát, các bạn mong muốn, rồi các bạn sẽ đạt trong giây phút thiền của các bạn. Chúng ta đồng tiến, chúng ta trở về với chúng ta, sự thanh-cao đời đời trong chúng ta. Thương yêu vô-cùng-tận, cố

gắng tiến tới, rồi các bạn sẽ là, sẽ là TÔI, để cùng đi với những bạn đang trầm luân tại thế, đang đau-khổ, đang hằn học vì cảnh đời bất minh. Các bạn phải đi rồi mới dẫn mọi người đi.

Cho nên sự dày công điêu luyện của chúng ta không bao giờ hoang phí. Chỉ có thiền mới giải nghiệp được. Nếu không thiền các bạn không giải nghiệp được. Vì sao? Vì các bạn còn sợ mất làm sao giải nghiệp được. Còn bạn thiền thì bộ đầu các bạn đương rút lên, trong không mà có, các bạn còn gì mất nữa. Bộ đầu các bạn đang rút là đang đi đó các bạn. Chúng ta đang trong một cơ duyên đồng hành tiến-hoá tới vô-cùng, thương yêu vô-cùng, các bạn mới thấy rõ tiền kiếp. Tiền kiếp các bạn ở đâu? Những gì các bạn đã hứa hẹn, ngày nay Bề Trên mới nhắc các bạn, cho các bạn trở về với căn bản và thực hiện những lời nguyện của các bạn để đi tới đích sáng-suốt. Những sự gì chống trả của nội-tâm sai lầm của các bạn là các bạn chưa dẹp được tự ái mà thôi, vì các bạn cống cao ngạo mạn, tưởng là các bạn là đạt thành hay hơn người khác. Cho nên sự sai lầm đó nó thường về với các bạn. Nó là thường trú trong nội-tâm các bạn. Cho nên các bạn tu bổ sửa chữa, mở nó ra, dẹp bản tánh tự ái đen tối, rồi các bạn mới tới, mới tới đích. Lúc đó các bạn đi, đi với tôi, đi với đại hồn, đi với tất cả chúng sinh vạn vật, đi trong tình thương bất diệt, quí giá vô-cùng. Các bạn không còn sự ngu muội mê chấp nữa, nhưng mà luôn luôn các bạn còn sự thương yêu vô-cùng-tận trong nội-thức.

Hôm nay chúng ta lại có cơ hội cùng đi trong một giây phút khắc thiêng liêng để lãnh hội sự thanh nhẹ và sự trần trược của nội-tâm. Tuy giờ phút không nhiều, nhưng mà cũng đánh thức được một phần để các bạn hiểu các bạn nhiều hơn. Cho nên chúng ta đồng hẹn với nhau, cố gắng rồi sẽ đóng góp vào kỳ tới. Cám ơn các bạn.

THỨC TÂM

Montréal, ngày 6 tháng 6 năm 1981.

Thưa các bạn,

Tuần qua chúng ta đã thực tập trong một giây phút về điển giới tiến-hóa của nội-tâm. Tôi thiết tưởng, các bạn đã nghe đi nghe lại rất nhiều lần cuốn băng kêu gọi tâm-linh thanh điển của các bạn— "Cùng đi với tôi một đoạn đường", để tìm hiểu rõ nội-thức của chúng ta đã bước vào thanh điển, và tự-tiến trong đêm thanh vắng. Những bạn nào đã học dũng tiến, kiên nhẫn, hành thiền trong cái giây phút thiêng liêng, thì cũng cảm nhận được chính ta đã dọn mình cho ta trở về với thanh điển sáng-suốt. Khi chúng ta bước vào thanh điển, thì mới rõ ràng cái câu nói: "*Tâm động thần tri*", thì mới biết rằng cái chơn tâm chúng ta nằm ở đâu, và trung tim bộ đầu có hữu ích gì trong cuộc hành đạo tiến-hóa sáng-suốt của pháp Vô-Vi không? Cho nên cái pháp Vô-Vi là thực hiện về thanh điển. Mà khi chúng ta bước vào điển giới rồi, thì trung tim bộ đầu chúng ta đều phát-triển. Cái giềng mối qui nguyên của nguyên-lý Nam Mô A Di Đà Phật là nằm ngay lục tâm trong cái cơ-tạng bản thể của chúng ta. Rồi chúng ta luyện trong cơn thiền giác đó, chúng ta mới cảm nhận được cái phút giải tỏa thăng tiến về tâm-linh của chúng ta. Thì những giây phút đó, chúng ta đi đâu? Có nhiều bạn ngồi nhắm mắt quên mình, quên tất cả mọi sự việc. Tại sao các bạn quên? Rất dễ hiểu! Khi các bạn giáng trần nhập xác, các bạn quên tất cả những cái quá khứ của các bạn, rồi trở về với nguyên căn và đi lên Thiên Đàng, cảnh thiêng liêng sáng-suốt thanh nhẹ ở Bên Trên, thì đương nhiên nó quên hết tất cả thế sự. Cái lúc mà các bạn nhắm mắt đó và nghe được âm thinh của tôi kêu gọi các bạn, thì các bạn lâng lâng tiến-hóa và quên, quên tất cả mọi sự việc của nội-tâm, và nó trở lại thanh nhẹ. Thì lúc đó các bạn thử nghĩ rằng, các bạn đi đâu? Các bạn đã trở về với nội-tâm nội-thức, và am hiểu trong giây phút thiêng liêng thanh nhẹ đó, sung sướng vô-cùng. Tại sao các bạn lại không nhớ những gì các bạn đã đi, đã thấy trong cái giây phút hành triển đó? Là vì khi chúng ta xuất ra thì nó rất dễ, mà khi chúng ta muốn trở về qui tụ để tìm hiểu những gì chúng ta đã thoát ly cơ thể trong giây phút thiêng liêng thanh nhẹ đó, thì cũng phải tự thanh-lọc cái phần vía trụ trong cái thể xác này. Nó cũng như miếng kiếng, màn ảnh TV, nếu không được trong lành sạch sẽ không có chiếu trở lại những cảnh mà các bạn thấy.

Cho nên kêu gọi các bạn phải thiền trong cái thanh nhẹ nhiều hơn, và phải lập hạnh dứt khoát tất cả những cái gì trần trược tại thế, để các bạn rõ trần trược là gì. Trần trược là sự giao động chậm trược trong cái thể xác này. Nó cũng dao động vậy, nhưng mà nó chậm trược. Dao động trong cố chấp, dao động trong ghen tương, dao động trong tăm tối, dao động trong sự nghi ngờ, mà không chịu hành tiến. Còn nếu chúng ta chịu hành tiến, thì chúng ta thanh-lọc từng giây, từng phút khắc. Bất cứ cái gì đưa đến là chúng ta thanh-lọc liền, thì không bao giờ có nuôi-dưỡng bản tánh tham sân si ô-trược làm chậm trễ, chấn-động-lực không điều hòa thì làm sao thấy được sự sáng-suốt mà chúng ta đã thâu thập ở Bề Trên. Cho nên trong cái cuộc đời các bạn bây giờ, từ đây các bạn đi ra phố mà tâm các bạn thanh-tịnh, thì các bạn phải trở về thuật lại với gia đình biết rằng những cái gì khi tôi bước chân ra đi, và tôi thấy cái gì. Cặp mắt các bạn chụp hình hết tất cả mọi hành động trước mắt. Rồi mọi sự cảm nhận riêng biệt trong nội-tâm cũng vậy nữa. Các bạn thấy rõ và thuật lại rõ rệt, lời nói sáng-suốt. Còn tâm các bạn bất an thì các bạn cứ đi ào ào, ào ào ra phố, đi đã rồi trở về hỏi các bạn đi làm cái gì? Nói rầu quá, buồn quá! Đó là động, là trược. Cho nên chúng ta tu nó cũng vậy, cái hành-trình đi nó phải cho rốt ráo và dứt khoát.

Khi chúng ta ý thức rõ mọi sự việc, chúng ta mới bước vào trong cái kiến thiết tâm-linh, tu bổ sửa chữa, và phải đặt cái vấn đề khai triển vô-cùng, thì lúc đó các bạn mới thanh-lọc được nội-tâm nội tạng. Còn sống trong ỷ lại, sống trong nhờ đỡ, sống trong sự ganh tị, thì không bao giờ các bạn có một cái gì hết, cứ ù lì đó thôi. Cho nên nhiều khi Bề Trên cũng cho các bạn biết trong cái giây phút, và các bạn tìm hiểu ra bạn trong cái tíc tắc đó, rồi nó bao trùm trong nghi vấn đủ chuyện, là để chi? Để các bạn hiểu rõ trần trược là gì? Thanh quang là gì? Cho nên khi mà các bạn tìm ra cái giây phút thiêng liêng đó, cao quí đó, thanh nhẹ đó, các bạn cảm nhận thấy sung sướng vô-cùng. Thì cái sung sướng đó nên vun bồi hay là không? Cho nên chúng ta nên vun bồi, mà muốn vun bồi cái đó làm thế nào? Phải hành nhiều hơn, không hành không thể nào giải tỏa, ỷ lại không giải tỏa được. Cho nên chúng ta càng ngày càng tu để chi? Để tôi tìm tôi. Tôi phải tìm ra tôi là ai, do đâu đến đây, rồi sẽ về đâu? Mà muốn có phần sáng-suốt để hiểu mình thì cái chấn-động-lực nó phải mạnh hơn xưa để hồi quang phản chiếu, mới dòm thấy rõ mình. Còn chưa *hồi quang phản chiếu*, chưa có thấy được. Nếu không có hồi quang phản chiếu, không có quán thông mọi sự việc của chính mình. Cái chuyện hiểu mình là quan trọng. Còn cái chuyện hiểu thiên hạ không quan trọng đối với mình. Cho nên mỗi người chúng ta tu đây rồi, lần lần các bạn hiểu các bạn nhiều hơn, thấy rõ hành động, thấy rõ sự sai trái từ tiền kiếp, từ nhiều kiếp tới bây giờ. Chính mình đã đem lại sự tăm tối cho mình, chứ chẳng ai đem đến. Thì lúc đó không có than trách, không có oán

trách một ai, mà chỉ oán trách sự chậm trễ của chính mình, sự bê trễ của chính mình, không chịu tự-tiến, sống trong ỷ lại, thành ra tâm-linh càng ngày càng tăm tối. Cho nên chúng ta luôn luôn đặt nặng vấn đề: "Trở về với chính mình, trở về với căn bản nội-tâm nội-thức mình đang điều khiển, mình đang đặt chương trình để sửa chữa trong chu-trình tiến-hóa, cho nên phải kỳ công tu luyện." Mà trong cái tu luyện của chúng ta, vừa lập hạnh vừa giải tiến, vừa lập hạnh vừa giải tiến. Luôn luôn nó như vậy, thì các bạn mới thấy rằng sự tiến-hóa nó đi tới vô-cùng. Mà cái đó là chìa khóa chúng ta đã nắm, đã và đang nắm trong tay, mở tới đâu hiểu tới đó, chứ không nói chuyện bông lông ba la rồi không chịu làm.

Cho nên các bạn ở đời, có nhiều bạn gặp cảnh rất đau-khổ, rất bi đát, rất buồn tủi, khổ nhục của cảnh đời. Mà ngày nay các bạn đã ý thức rõ rồi, những cái buồn tủi, bi đát khổ nhục đó là bài học xứng đáng cho tâm-linh. Mà ai tạo những cảnh đó? Chính ta đã tạo. Dòm xem cái bản tánh mới thấy tất cả cái cuộc thế nó bao vây chúng ta, vì chúng ta chấp-nhận và thu hút mà thôi. Nếu chúng ta biết cách giải tỏa, thì những cái tình cảnh đó nó trở nên ân nhân và dìu tiến tâm-linh của chúng ta. Và nếu chúng ta không biết cái đó là quí hóa và nó đưa chúng ta trở về nguồn cội, thì chúng ta chuốc lấy sự đau-khổ và buồn tủi, cảm thấy thê thảm. Kỳ thật chúng ta đi vô trong nội-thức rồi, chúng ta thấy không có cái gì mà thê thảm, đau-khổ, buồn tủi đối với chúng ta, vì chúng ta tự khai triển điển giới và bước hẳn vào điển giới để tự-tu tự-tiến. Thì tất cả những cái bệnh nan y đó, chính mình là một y sĩ xứng đáng phải sửa mình, và phải trị tận căn tận gốc để thoát cái bệnh trạng hiện-tại mà đã mang trong cơ thể, và tự cảm thấy rằng nan y không có thể trị được. Trước kia chúng ta bắt đầu vào tu, thấy sửa được một phần, thấy sung sướng, nhẹ nhàng, thấy cơ thể được ổn định một phần nào. Nhiều bạn cũng nói đây là tôi đã đạt pháp; đây là con đường chính đáng của tôi đã và đang đi. Nhưng mà càng tu càng đi, các bạn thấy trách-nhiệm các bạn càng nhiều, và nhiều bạn đâm ra chán: "Sao tôi tu mà tôi không vớ được bờ bến? Tôi tu tôi thấy tôi động loạn nhiều hơn, thấy trách-nhiệm càng ngày càng nhiều hơn đối với gia cang, đối với thế sự, đối với chính tôi. " Thì thưa các bạn, các bạn thấy rõ chưa? Cái bài học các bạn càng ngày càng tiến-hóa, mà càng ngày càng phải gắt gao. Mà sau cái sự gắt gao đó nó sẽ đưa các bạn đến đâu? Đi tới qui tụ và sáng-suốt. Cho nên nhiều khi gia đình tưởng lầm là các bạn đã giận hờn gia đình, nhưng mà không phải. Chính các bạn ăn-năn và sửa những sự sai lầm của nội-tâm nội-tạng các bạn, để hướng về một tâm-linh sáng-suốt vô-cùng, nhiên-hậu mới đóng góp cho nhân sinh tại thế. Thì các bạn nào mà đi tới giai-đoạn đó rồi, mới thấy rằng, cảm nhận rằng, chúng ta có nhiệm-vụ. Nhiệm-vụ sửa mình để hiểu mình và dẫn tiến mình, không dám bê trễ nữa. Tuy buồn, tuy giận, tuy hờn cuộc đời, nhưng mà thấy rõ

rồi. Càng thấy rõ ta càng thấy bài học càng ngày càng nhiều, nó tới tấp với chúng ta. Thì chúng ta phải cố gắng học thêm, học cho kịp giờ kịp giấc. Luôn luôn Vô-Vi không để cho các bạn rảnh rang, nhưng mà cho các bạn học để chi? Để tiến-hóa. Nếu không cho các bạn học, trình-độ các bạn không bao giờ tiến tới sự cao siêu, và hào quang các bạn không bao giờ được sáng-lạn trong nội-thức.

Cho nên chúng ta phải học, chúng ta phải nghiên cứu, chúng ta phải thực-hành, chứ không dùng lý luận xuôi mà không làm được một việc gì cho chính mình. Chúng ta phải tìm ta ở đâu? Từ bao lâu đã giáng hạ bất cứ miền nào? Rồi tới ngày nay có cơ hội để hội-tụ trong cái thể xác eo hẹp này là một điểm để phân tách cho tất cả. Mà ở trong cái dung điểm này không chịu phân tách, và không chịu thực-hành, thì làm sao các bạn thấy tất cả được? Cho nên chúng ta phải dày công thực hiện, nhiên-hậu mới thấy rõ rằng, chính mình là một người y sĩ tự trị rõ ràng. Bệnh của chúng ta rất nhiều, từ khi các bạn chưa tu. Bây giờ đến lúc đã tu, các bạn xét một giai-đoạn ngắn thôi, thì thấy trước kia tánh tình các bạn như thế nào, ngày nay tánh tình các bạn như thế nào, diễn biến thế nào? Tâm thức các bạn nó điều hòa cách nào? Thì các bạn thấy rằng sự bằng lòng và kiên nhẫn chữa trị bệnh căn của các bạn rất rõ ràng. Càng thấy rõ bệnh hoạn của các bạn, càng phải chữa trị nhiều hơn để cho nó hoàn-tất. Không nên phê luận ngoại cảnh, nhưng mà không chịu chữa trị căn bệnh chính mình. Mỗi chúng ta ai cũng có bệnh. Bệnh do tánh sanh là vậy. Cho nên chúng ta phải biết sửa, sửa cái căn bệnh của chúng ta, và chữa trị và uống viên thuốc "Tình Thương và Đạo-đức" của Thượng-Đế đã ban hành, trị bá chứng cho chúng sanh, mà chẳng ai biết hưởng, chẳng ai biết uống một viên thuốc đời đời bất diệt, đời đời chữa trị bệnh căn mà chẳng ai biết. Nói tình thương và đạo-đức rất dễ, nhưng mà thực-hành tới ngày nay các bạn cũng chưa có tình thương. Còn một giây phút so đo cũng chưa có tình thương. Luôn luôn sẵn sàng sửa mình, và ảnh hưởng mọi người mới thấy rõ tình thương, mới chấp-nhận trở về với căn bản để điêu luyện vạn linh trong cái Tiểu Thiên Địa này. Các bạn mới thấy rõ tình thương, rồi mới đạt tới quân-bình sáng-suốt vô-cùng, các bạn mới thấy rõ bấy nhiêu đó là một viên thuốc trường sinh bất diệt của tâm-linh và Thượng-Đế đã an bài, đâu phải mới có đây, đã bao nhiêu triệu triệu năm tại thế mà mấy ai đã thấu đáo được. Lúc nào viên thuốc đó cũng để trước mắt các bạn, và cất trong nội-tâm các bạn, nhưng mà các bạn không thấy. Bây giờ phải tìm, các bạn. Tôi nói tôi tìm tôi mới trở về diên hống được và thấy cái viên thuốc quan trọng đó. Uống vô tỉnh táo, uống vô sáng-suốt. Càng uống càng minh, càng uống càng thanh nhẹ, càng uống càng sáng-suốt. Dù các bạn sống ở tầng lớp nào, ở cõi trời nào, cũng phải xây dựng viên thuốc này mới có kết-quả tốt, mới tiến-hóa được, mới thông minh được. Viên thuốc tình thương và đạo-đức là khai mở tất cả những

cái cánh cửa nào đang đóng và khó mở. Cho nên chúng ta tu rồi, chúng ta sẽ thấy. Các bạn đã cùng đi với tôi tuần trước trong giây phút thanh vắng đó, bây giờ hội điển trở về, cũng thấy rõ rằng mình đã đi đến đâu, và mình đã làm những điều gì hằng đêm, và hằng ngày các bạn niệm Phật để làm gì? Niệm danh Cha để làm gì? Thực-hành những đường lối và vun bồi những ý chí đó hữu ích gì không? Chúng ta mới kết luận rõ cái việc hữu ích của nội-tâm để đưa chúng ta trở về với thực trạng thanh nhẹ, và gột rửa những sự trần trược của nội-tâm, mà ý chí chúng ta đã và đang vun bồi xây dựng và tiến giải tới sự sáng-suốt vô-cùng.

Cho nên chuyện đời ở thế-gian giờ phút nào cũng có thể xâm chiếm tâm-linh của chúng ta. Giờ phút này các bạn ăn chay cảm thấy có sự thanh nhẹ, rồi chút nữa các bạn đi ăn mặn lại cảm thấy có sự nặng trược. Các bạn thấy sức mạnh của chay mặn hai mặt, nó cũng có sự tiến-hóa của nó. Nếu các bạn đi ăn mặn thì nó lấn áp về cái trần trược nhiều. Mà các bạn đi ăn chay thì giải tỏa được một phần trần trược trong cái cơ-tạng, các bạn thấy. Đó, cho nên trong cái pháp tu của chúng ta, không có cấm người ta ăn chay ăn mặn, nhưng mà để cho mỗi người ý thức được cái nguyên-lý của mọi sự việc — điển thanh và điển trược. Các bạn nhận-thức: "A!", tự các bạn nói rằng: "Bữa nay tôi ăn mặn, tôi thấy tôi trược, tôi nặng. Mà mấy bữa nay tôi ăn chay, thì tôi thấy tôi nhẹ." Rồi các bạn đi tới giai-đoạn: "Tôi suy nghĩ, ý chí của tôi trần trược, tham-dục, tôi thấy tôi nặng, ngồi thiền không được. Mà ý chí tôi thanh-cao vì chúng sanh, vì sự thương yêu khai triển của cả càn khôn vũ-trụ, sự thanh quang đời đời của nội-tâm tôi, tôi được vun bồi một phần nào, tôi cảm thấy sung sướng vô-cùng, nhẹ nhàng vô-cùng. Còn cái điển trược cũng vậy, nếu mà các bạn vun bồi về điển trược, các bạn thấy sáng-suốt trong chu-trình hung hăng thắng thế, các bạn cho đó là thông minh đàn áp người khác được; đó là thuộc về trược! Tôi tu bây giờ tôi thông minh, tôi thấy tôi có thể tiêu diệt đối phương như không. Đó là trược đó các bạn. Mà các bạn tu về thanh thì bạn phải cởi mở cả hai bên. Cái phần đó là phần thanh-cao vô-cùng. Chúng ta luôn luôn ở trong thanh và trược của điển giới để nghiên cứu. Còn đời thì lấy thực phẩm làm phần gián tiếp, và lấy cái âm thinh là phần gián tiếp nặng trược tại thế để so sánh trược thanh của đời. Đời thì rõ đời minh bạch, đạo sáng-suốt, mới kêu là đời đạo song tu, mới bước hẳn vào Vô-Vi. Nó có trật-tự hết thấy, có đời có đạo. Mà khi các bạn càng hiểu đời nhiều hơn, thì cái đạo nó lại mở ngay, từ đời qua đạo cho các bạn càng ngày càng thấy. Cho nên nhiều người tu cao rồi, tu thanh nhẹ rồi, chẳng có lời gì đáng nói với các bạn, nhưng mà chỉ nhắc cho các bạn tự-tiến mà thôi, tự trở về với căn bản nội-tâm nội-thức của các bạn, chứ không biết nói cái gì hơn. Tất cả sự sáng-suốt của họ đã thấy gì? Mọi hành động của mọi người tại thế-gian đều phơi bày rõ rệt. Khi các bạn đứng trên chót vót của một lầu cao tại thế, các

bạn dòm xuống thế-gian, xe cộ này kia kia nọ không thể dấu cặp mắt các bạn được. Còn nếu mà trung tim bộ đầu các bạn được khai triển và sự sáng-suốt các bạn tập trung đi tới vô-cùng, rồi các bạn hồi quang phản chiếu dòm lại thể xác các bạn thì rõ tất cả những hành động sai trái mà phải tiến-hóa bằng cách nào. Đó, nó đã có chương trình hành triển, thì đâu cần gì phải nói nữa. Cho nên nhiều người không có cần nói, mà chỉ có hành thôi để thấy rõ mọi sự việc. Còn đối với người thế-gian trần trược thì phải nhắc, phải có âm thinh, phải kích động nó, phải nhắc nó cả triệu triệu lần, nó mới biết được một chút, nó mới thức giác được một phần. Cho nên Cha Mẹ cũng vậy, ở thế-gian phải dày công, rất dày công. Một ngày tới tối, các bạn nói đi, lập lại cũng bao nhiêu công chuyện đó với con của các bạn. Mà cảnh một người Mẹ hiền thì phải làm thế nào, phải nhắc đi nhắc lại trách-nhiệm của chính mình đối với gia cang, đối với với chồng con, cũng ở trong chỗ đó mà thôi, nhắc đi nhắc lại mà thôi. Thì chúng ta tu ở đây cũng vậy, lục căn lục trần trong bản thể các bạn, phần vía của các bạn ai chịu trách-nhiệm? Chủ Nhân Ông chịu trách-nhiệm, trách-nhiệm đó là phần hồn. Phần hồn phải sáng-suốt mới nhắc nhở được vạn linh trong cái Tiểu Thiên Địa này, để cho nó hiểu nó và nó cộng tác với Chủ Nhân Ông, thì lúc đó đâu có còn sự bấn loạn của nội-tâm nữa, không còn.

Cho nên những cái phương pháp của chúng ta, co lưỡi răng kề răng, đó là đóng cái cửa thế-gian để mở tâm-linh Thiên Đàng, đóng sự động loạn để trở về sự thanh-tịnh. Nó rất rõ rệt. Bạn co lưỡi răng kề răng, nói về pháp nào đó cũng được, nó cũng là một pháp. Trong cái giải tiến, mà nếu chúng ta ở đời bớt nói, thì thuận lợi cho tâm-linh rất nhiều. Nhiều khi bạn cứ leo lẻo nói cả ngày, mà nói lầm lạc trong cái trần trược không hay, không thấy rõ một ly là nó đưa các bạn đi một dặm mà không hay. Cho nên tôi nhắc các bạn nên niệm Phật nhiều, *niệm thường niệm, vô biệt niệm.* Vô biệt niệm là không có nghĩ chuyện gì hơn là sự khai thác đi tới vô-cùng sáng-suốt. Thì cái thanh quang các bạn nó mới khai triển tới vô-cùng. Còn nếu chúng ta không biết khai triển sáu luồng điển đó, thì chúng ta vẫn bị kẹt, bị kẹt trong trần tánh người thế-gian, luôn luôn lập chương trình trả thù, rồi gặt hái những cái phản động lực, không ăn được, không ngủ được. Hỏi ai hại ai? Ở thế-gian nó cũng tìm ra nó được, tìm được cái bản tánh đen tối của nó. Còn tu về Vô-Vi phải tìm sự sáng-suốt căn bản của nó. Thành ra Vô-Vi nó có cái cao hơn là mỗi mỗi phải tìm hướng về thanh nhẹ mới tiến triển được. Còn nếu mà chúng ta hướng về trược, không bao giờ tiến triển được. Các bạn đã tu và đang tu và nhiều bạn nghe qua cái pháp này rất hiếu kỳ, muốn đến đây để nghiên cứu xem cái cách tu này nó ra thế nào. Cái thứ nhất, câu hỏi của các bạn: "Bọn này có lường gạt không? Bọn này có bùa phép không? Bọn này có làm mê hoặc lòng người không?" Đó là điều thắc mắc căn bản của

mọi người muốn bước vào cái pháp Vô-Vi. Người đó là ai? Chính tôi! Trước khi bước vào pháp này là tôi phải có những câu hỏi đó. Tôi là người đi trước, tôi phải nghiên cứu những câu hỏi đó. Bởi vì người đời có cái tâm xảo trá, lường gạt, cho nên chúng tôi phải phòng cái đường lối đó. Trước khi tôi bước vào cái pháp này với một vị cao niên là ông Đỗ Thuần Hậu, nhưng mà tôi cũng đặt vấn đề nghi vấn. Vì thấy người luôn luôn giúp đỡ, nhưng mà sự nghi vấn chúng ta phải có. Cũng như các bạn ngày nay đến với tôi cũng vậy, cũng phải có sự nghi vấn đó. Rồi một thời gian chúng ta tu rồi, bước vào điển giới, lúc đó đồng thanh tương-ứng, đồng khí tương cầu, rồi mới thấy nhịp thở của chúng ta là một. Nhịp thở của chúng ta là nhịp thở của Thượng-Đế, của càn khôn vũ-trụ. Thì lúc đó các bạn mới trở lại nghi ai? Nghi lấy chúng ta mà thôi, nghi sự chậm trễ, nghi sự gian xảo, nghi sự bước đi của chúng ta mà không chịu bước. Cứ hô hào muốn đi mà không chịu bước, là nghi cái tâm trạng đen tối của chính mình, không chịu mở lấy cái tâm thức của chính mình, chứ không có nghi một ai.

Khi mà các bạn bước hẳn vào điển giới rồi mới tìm tòi, tôi tầm tôi là ở chỗ đó. Tìm ra tại sao tôi xảo trá cho đến gạt tôi mà tôi không hay, chứ không phải người khác gạt tôi? Cặp mắt của tôi, lỗ mũi, lỗ tai của tôi, cái miệng của tôi, lỗ chân lông của tôi, đóng mở quyền của tôi. Mà tôi không biết đóng, không biết mở, không biết sử dụng là tôi gạt tôi, thấy rõ chưa? Các bạn bước vào thanh quang điển lành rồi các bạn mới thấy rằng, mình đã gạt mình. Mình đã đem lại sự tăm tối, lý luận của văn chương, và sự xoa dịu tạm thời để gạt mình mà thôi, cho nên thiếu dũng. Nhiều bạn tu tới ngày nay chưa có dũng, thiếu dũng rõ ràng. Qua một sự kêu gọi thì đặt vấn đề dũng cho chính mình, nhưng mà qua rồi thì không chịu hành, sợ, yếu hèn, thiếu dũng, không biết dũng là gì. Có dũng các bạn mới đi tới các nơi được, có dũng các bạn mới mở được các thức. Nếu các bạn thiếu dũng, không bao giờ các bạn học được một cái gì. Chính Trời Phật, thiên-cơ đã cho chúng ta học dũng. Các bạn thấy chúng ta đã và đang học dũng chưa? Cuộc đời của các bạn, lúc thiếu niên, người nào cũng hùng tâm dũng chí, muốn tiến triển, muốn giúp đời. Rồi tới càng ngày hoàn cảnh càng bắt buộc các bạn, thì các bạn phải tự vệ. Tự vệ đó là dũng tiến, rồi đi tới chán đời. Các bạn phải dũng, các bạn mới bước qua đạo. Trước kia tập quán của các bạn ăn mặn, ăn nhậu này kia kia nọ, chơi bời, không bao giờ các bạn trở lại với nó. Để tiến một bước xa hơn nữa thì phải dũng tiến nữa để dứt khoát được là thành công. Sự tăm tối, nhắm mắt tối hù mà bây giờ sáng-suốt, thì phải giữ cái sáng-suốt để đi tới nữa. Mô ni châu xuất hiện, thấy sự sáng-suốt trong lúc ta nhắm mắt, thì chúng ta phải vun bồi cái điểm sáng đó để đi tới nữa. Còn nhiều bạn đi hoài sao không thấy sáng? Tại vì nó chỉ biết nói dũng mà không dũng tiến. Thuyết thì hay lắm mà không dám, đi tới đó lại sợ, sợ ma sợ quỉ, sợ đủ thứ

hết. Té ra mình là ma quỉ không hay. Thấy mình xảo trá không? Mình gạt mình rõ ràng. Cho nên càng tới trình-độ thì các bạn sẽ bị khảo đảo nhiều hơn để chi? Để xây dựng cái điểm dũng tiến của các bạn và thấy rõ trách-nhiệm của chính bạn đã làm cho bạn tăm tối, đã làm cho bạn trì-trệ. Cho nên chúng ta học dũng phải ở trong thực trạng mới rõ rệt gía-trị của dũng. Nếu không có dũng, các bạn không có trở về nguồn cội được, vì các bạn sẽ chán ngán giữa đường trong cuộc hành-trình của các bạn. Cho nên cuộc hành hương của chúng ta phải đi vô-cùng. Mà nếu chúng ta chán ngán, thì chúng ta hủy bỏ cái cuộc tiến-hóa. Bao nhiêu ảnh hưởng, thành công trước kia của những vị mà chúng ta mến yêu hiện-tại, cũng là đặt trong dũng trình mới được. Chứ không có dũng không bao giờ Ngài tiến tới sáng-suốt để ảnh hưởng mọi tâm-linh tại thế hiện-tại. Nó là một kỳ công dũng tiến, cho nên chúng ta phải đặt nặng vấn đề đó để thực-hành và đi tới cho kỳ được. Cho nên tôi thấy nhiều bạn cũng đang chán ngán, thấy tôi hành hoài mà không đi đến đâu, mà không biết tính: hành được bao nhiêu? Bao nhiêu giờ các bạn đã hành? Và bao nhiêu giờ các bạn đã tự phá hoại? Các bạn đòi hỏi việc này, việc kia. Ở đời nó phải việc này việc kia việc nọ, phải sanh lý thứ này thứ kia thứ nọ. Rốt cuộc rồi các bạn tự chôn sống các bạn mà thôi. Các bạn không dứt khoát làm sao tiến được? Cho nên chúng ta phải dứt khoát. Bất cứ một cái phản động lực nào cũng là cơ hội vun bồi sự dũng tiến của chính mình. Các bạn đừng có lo rằng trong cái lúc nội-tâm các bạn buồn bực sẽ đem lại sự thất bại, thất bại chỉ khi bạn không chịu hành mới là thất bại. Thì bất cứ tình cảnh nào, các bạn phải mượn cái pháp là phương tiện để hành và giữ lấy và tiến; lúc đó các bạn mới thấy, vạn pháp qui nguyên, chỉ có một không hai; lúc đó tâm thức của các bạn mới chịu hòa đồng và trở về với chính bạn. Càng trở về với các bạn chừng nào thì các bạn mới thấy rõ rằng, sự sai lầm của chính mình nhiều hơn, không phải sự sai lầm của đạo pháp. Đạo pháp nào cũng đặt để cái mức tiến vô-cùng thanh nhẹ cho mọi tâm-linh, mà chỉ tâm-linh trì-trệ mà thôi.

Cho nên cái khóa học này nó đi từ giai-đoạn một. Và càng đi càng thấy khó khăn, sự khó khăn đó kết-quả để thăng hoa tư tưởng và sự sáng-suốt của phần hồn. Cho nên chúng ta mới nghiên cứu cho kỹ. Trong đêm khuya thanh vắng chúng ta thiền, rồi chúng ta sẽ kiểm điểm đời là thế nào? Đạo là thế nào? Đạo là sao? Vì chúng ta đang đứng trong hành-trình đời đạo song tu, để gặt hái kết-quả tiến-hóa trong chu-trình tiến-hóa đời đời bất diệt thì cái trách-nhiệm, trọng trách của chính mình nhiều lắm. Phải cố gắng giữ cái nhiệm-vụ đó mới tiến triển được. Chứ không nên phê bình người khác mà không chịu thực-hành, không chịu tìm hiểu cái căn bản thanh trược điển trong nội-tâm chúng ta. Khi các bạn đứng vào thanh trược điển rồi, các bạn mới thấy rõ, các bạn không có hình thù nặng trược như thể xác hiện-tại nhưng mà các bạn lúc nào cũng thanh

nhẹ, một tiên đồng, một tiên nữ, lúc đó các bạn mới đặt nặng vấn đề tiến-hóa vô-cùng. Càng tu phải càng được khai triển, càng tu phải càng được thanh nhẹ, càng tu phải càng nhẫn để thực hiện từ-bi. Cho nên các bạn đã lập hạnh tại thế rất nhiều, làm cha mẹ đó là hành trì đạo-đức. Mọi người chúng ta đều đứng trong giai-đoạn đó. Rồi các bạn mưu sinh hằng ngày cũng là hạnh trì hòa đồng với xã-hội tiến-hóa, cũng đạng lập hạnh tu. Còn hành trì về thanh điển nó lại còn gắt gao hơn cái hành trì tại thế. Cho nên khi các bạn bước vào điển giới rồi, các bạn thấy cần phải làm việc nhiều hơn mới có sáng-suốt. Nhưng cái gì bạn cho là bất mãn và các bạn chấp-nhận hành triển, thì các bạn bước qua rồi các bạn thanh nhẹ. Việc gì người ta không chịu làm, các bạn làm rồi, qua rồi, các bạn thấy vui vẻ. Mà các bạn nói: "Ôi, tôi không xứng đáng làm việc này, để những phần tử đó làm." thì các bạn còn kẹt, chưa học dũng. Học lười mà làm sao có dũng. Mà học dũng thì không lười. Mà các bạn còn lười, không bao giờ các bạn học dũng được. Ham ăn, bê bối, trì-trệ, làm sao các bạn dũng được? Chút xíu các bạn cũng thấy, các bạn tầm các bạn, rồi các bạn thấy sự sai lầm của chính bạn. Cũng như ngày nay tôi đã nói rằng: "Tôi tăm tối, tôi tu bao nhiêu năm nay chỉ tìm sự tăm tối của tôi để tôi gỡ tháo ra cho nó đi tới sự sáng-suốt, luôn luôn chấp-nhận, luôn luôn hành trì, cương quyết chấp-nhận sự cô đơn để trở về với căn bản chính mình, tìm hiểu." Rồi các bạn hành trì đây các bạn thấy rõ, cái tâm thức của cha mẹ đang chờ con thành công. Nguyên-lý, chơn lý của Trời Phật đang cho nhân-loại tiến-hóa. Sự quí mến đó, nó sẽ trở về với các bạn và các bạn lại thấy rõ phần hồn, Chủ Nhân Ông vẫn cô đơn, vẫn chờ vạn linh trong cái Tiểu Thiên Địa này tiến-hóa, trụ hẳn trong thanh quang. Rồi các bạn sáng-suốt hơn nữa, vui tươi và phải chấp-nhận học nhẫn, thực hiện từ-bi. Nó mới là một Chủ Nhân Ông của Tiểu Thiên Địa; nó đại diện cho tất cả sự đại giác của càn khôn vũ-trụ. Lúc đó các bạn mới rõ thanh quang là gì, trược ô là gì. Chứ không phải nói khoác trên đôi môi mà không kiểm chứng được.

Chúng ta thấy thiền mỗi đêm để làm gì? Để tự kiểm chứng sự thành bại của nội-tâm, và đặt nặng vấn đề khai triển tới vô-cùng-tận. Cho nên chúng ta đã có cơ hội tương ngộ hành triển. Đây rồi mọi người phải chịu trách-nhiệm lấy mình và tự-tu tự-tiến, cương quyết không thay đổi, để vượt qua những tầng lớp ô-trược của điển giới. Điển giới có ô-trược, phải bước qua cho kỳ được, không nên chôn vùi tâm-linh của chúng ta nữa. Lúc đó các bạn mới thấy rằng cái phương pháp Vô-Vi này rất hữu ích cho chính bạn, và lập lại trật-tự cho chính bạn. Thì nhiên-hậu các bạn mới đem ra trình bày cho các giới, và để cho họ ý thức được rõ ràng hơn, và tu tiến dễ dãi hơn, và các bạn sẽ thâu ngắn phương pháp này để cứu độ chúng sanh tại thế đang lầm lạc. Cám ơn các bạn.

ĐIỂN HÀNH TÂM GIẢI

Montréal, ngày 24 tháng 10 năm 1982.

Thưa các bạn,

Chúng ta đã và đang trong hành-trình tu học, phải trở về với chính mình và minh cảm nội-tâm nội tạng, sự tiến-hoá không ngừng nghỉ từ trong ra ngoài, để tìm rõ thực-chất nguyên lai bổn tánh của chính mình. Chúng ta đã nghiên cứu về siêu-nhiên siêu phàm và tìm hiểu nguyên lai bổn tánh, thực-chất của nguyên lai bổn tánh, và gồm thâu mọi tia sáng của cả càn khôn vũ-trụ được chuyển hóa trong tâm cang của chúng ta, trụ hẳn nơi trung tim bộ đầu, một tia sáng tiến-hoá vô-cùng. Một sợi dây nhỏ bé đó khi các bạn trụ tâm nhắm mắt, tới trình-độ đạt tới điển giới thiên nhiên, thì các bạn sẽ cảm thấy luồng điển phóng đi tới vô-cùng. Lấy gì chứng minh sự vô-cùng? Lấy mắt phàm các bạn dòm thấy cái vòm trời tương cầu nhưng mà đi mãi đi không tới. Đó là mắt phàm. Thấy rõ chứng minh sự vô-tận của những gì mắt phàm đã nhận-thức. Và khi chúng ta nhắm mắt mà thấy luồng tia sáng đó phát quang, tiến-hóa tới vô-cùng trong thời thiền giác. Càng thiền trong mê có tỉnh, trong tỉnh có mê, cứ việc xuất phát đi lên đi lên mãi mãi, mãi mãi, rút đi thẳng ngay ngắn, không có sự méo mó xiên vẹo. Đó là lực lượng của Pháp-Luân Thường-Chuyển đã khai-thông minh huệ. Rút được phút nào là được tiến-hóa quí giá, muốn tự kiếm lấy từ phút thanh nhẹ trong nội-thức. Những người tu nhờ trụ tâm trở về điển giới thì chính giữa chân mày đó nó trì nặng, và ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật thì nó chuyển chạy ngay giữa trán. Ban đầu hơi nặng, sau nó xuất phát lên trên như ai rờ mó. Lúc đó tiến lên tới mỏ ác và tiến thẳng lên trung tim bộ đầu, dùng cái nguyên-lý niệm thường niệm, vô biệt niệm mà chạy như vậy. Cho nên chúng ta dành cho những người tu tịnh, biết điển và bước vào điển giới thì phải học một khoá mới hơn, hoàn toàn đổi hết. Trở về điển giới, sự tranh chấp minh bạch, giải thông rõ rệt, khác hẳn cái tâm đời. Cho nên người tu bước vào điển giới mới rõ chúng ta đã có sẵn một khối thanh quang thượng đỉnh tiến-hoá không ngừng nghỉ.

Cho nên những bạn đã thành đạt, tác văn lưu loát, thông ngôn được nguyên-lý của chân lý để cống-hiến cho hành-giả có cơ hội đọc và thức tâm. Đó cũng là một trình-độ tự thanh-lọc nội bộ của ngũ-tạng, xây dựng tâm-linh tiến-hoá, đi lên trên thay vì hướng hạ. Lúc đó các bạn sẽ cảm thấy cảnh du dương,

sung sướng, thanh nhẹ vô-cùng. Trong giây phút thiêng liêng chỉ có một tíc tắc mà thôi. Lúc đó các bạn cảm thấy du dương trong thâm tâm, sự tương giác chuyển nhận vô-cùng trong tâm thức. Chúng ta thấy chúng ta đã đồng hành, chúng ta thấy chúng ta đã ứng trong sự hoà tan của cả càn khôn vũ-trụ, tiến lên lâng lâng trong tâm thức, tiến lên, tiến lên, tiến lên cho đến thanh nhẹ vô-cùng. Càng thanh-tịnh càng được rút ngay ngắn, càng vượt khỏi sức hút của hồng trần hay gieo cảm sự động loạn trong tâm thức của chúng ta. Chúng ta tự kiểm chứng trước khi bước vào tu và lúc đã tu với một dũng chí chuyên hành tự-đạt. Chỉ có hành-giả mới kiểm chứng nổi mà thôi.

Cho nên phương pháp công phu này nó dẫn các bạn từ giai-đoạn một, tiến-hoá rõ ràng, tùy theo khả-năng công phu của các bạn luôn luôn trong nghịch cảnh, luôn luôn trong sự kích động và phản động, từ phàm ngã hướng chân ngã. Và khi chân ngã đạt rồi thì chỉ thu hút phàm ngã tiến giải tới phần thanh nhẹ sáng-suốt, không còn động loạn nữa, không còn bị sự kích động của ngoại cảnh làm cho chúng ta đau lòng, thương tâm. Nhưng mà chúng ta đã có cơ bản để hoá giải mọi sự lầm than tăm tối, giúp trong chương trình dự định tiến giải nội-thức của chúng ta. Chúng ta lại càng hướng-thượng nhiều hơn, cứu cả hai, xây dựng chân ngã, cứu phàm ngã và thật sự trở về với chơn giác. Lúc nào tham thiền cũng ngay ngắn và thanh-tịnh, không đi vào ảo mộng, nhưng mà giữ vững niềm tin khả-năng sẵn có của chính mình, tự kiểm chứng những gì đã thành đạt. Cho nên nhiều bạn được rút bộ đầu, cảm thấy sảng khoái vô-cùng, thanh nhẹ vô-cùng. Nhờ thanh điển đó mới tuôn chảy những triết lý siêu minh. Rồi phát tâm tánh hư, đặt bút tác văn cũng nhắc nhở là mình nên tự-giác. Tìm ra hạnh-phúc, thanh nhẹ, du dương, bất diệt, mát mẻ cả bộ đầu. Chúng ta tự cảm thấy có tiền của không đổi được, danh vọng không đổi được, gánh cả gánh vàng đổi cũng không được. Những người đã dốc lòng tu học, bỏ tất cả những sự mê chấp của trần-gian để khôi phục lấy sự thanh-cao sáng-suốt vô-cùng-tận, phân minh mới thấy rõ. Thấy rõ bản chất eo hẹp của chính mình. Từ bản chất eo hẹp mà được, mừng mở ra lớn rộng hòa tan với cả càn khôn vũ-trụ, sung sướng vô-cùng. Chỉ hành-giả mới thấy rõ được giây phút thiêng liêng này, rơi vào tâm điểm yên tịnh tự-giác. Có món quà nào tại thế có thể đổi được tâm tư sáng-suốt trong giây phút thiêng liêng đó đâu. Các bạn đã hành, các bạn đã giác, các bạn đã tiến. Ôi sự vô-cùng quân-bình trong tâm thức. Các bạn đã hòa tan với cả càn khôn vũ-trụ. Các bạn đã ôm cả càn khôn vũ-trụ. Các bạn đã vui sống trong vinh quang hạnh-phúc của Đấng Cha Lành, thương yêu các bạn, bất cứ trong góc trời nào, nơi đâu các bạn đạt đến là được sự hộ trì sáng-suốt. Và các bạn sẽ có một triết lý siêu-nhiên sống động trong tâm thức, nhân danh của trần-gian, khai pháp minh triển tâm-linh của mọi người. Ở thế-gian luôn luôn

gặp phải những nghịch cảnh, những đau thương, những khổ nhục. Trong sự uất ức đó, chúng ta mới biết tìm chân lý, kiến tầm sự thật.

Chỉ có điển giới thôi, các bạn mới thấy rõ điển giới nó dẫn tiến tâm-linh chúng ta được, chỉ có điển giới mới mở rộng đường đi của chúng ta, chỉ có điển giới mới khai minh tâm tưởng của chúng ta để cho chúng ta nắm chìa khoá đó mà đi mãi mãi. Ở thế-gian đã chứng minh cho chúng ta thấy, mấy ngàn năm nay đã có bông sen, có cọng sen, mà vẫn sống với bùn. Sự minh thị của chúng ta thấy rằng sự thanh-cao ở bất cứ nơi nào, nó cũng là thanh-cao, qui nguyên tâm thức, thanh nguyên thường độ, trời ban sự an tịnh trong một tâm-hồn sáng-suốt vô-cùng. Tịnh mà đi, đi nhưng mà tịnh đó bạn ơi. Động nhưng mà tịnh, tịnh nhưng mà động. Hẹp nhưng mà rộng, rộng nhưng mà hẹp. Ai mở cho bạn được ngoài bạn? Điển đó bạn ơi. Chúng ta qua nhiều cơn thử thách, nhiều cơn nhồi quả của trần đời, trường học, để ôm lấy một điểm điển quang vô-cùng-tận trong tâm thức của chúng ta. Nó sẽ mở cho các bạn, nó sẽ đưa các bạn đi, bất cứ nơi nào bạn chưa đi, bất cứ nơi nào bạn chưa tới, bạn cũng chỉ nắm giữ một điểm này, rồi nó sẽ tới. Chúng ta đã đồng đi nhiều năm. Chúng ta đã đồng sống nhiều kiếp trong cả càn khôn vũ-trụ này. Chúng ta đã từng thương yêu ôm ấp nhưng chúng ta không bao giờ bỏ nhau và thanh điển từ từ phát-triển đó bạn. Bạn đã giáng sanh trú ngụ trong thể xác thiêng liêng này từ cực độ thanh điển đó bạn ơi. Bạn đã ôm một tình yêu sống động giáng thế tới ngày hôm nay, học trong sự kích động và phản động. Các bạn đã dự cuộc trần trược chán chê, rồi các bạn trở về với sự thanh-cao đời đời bất diệt. Hai nơi đều có sự quân-bình du dương, dẫn thức các bạn. Chúng ta tự cảm thấy ngày ngày thiếu thốn, và chúng ta tự trách lấy ta vì hướng ngoại quá nhiều cho nên chúng ta thấy chúng ta thiếu thốn.

Ngày nay chúng ta bắt được một pháp, tìm được một đường đi, chúng ta trở về với chúng ta rồi, chúng ta không còn sự nghèo nàn nữa và chúng ta không còn sự eo hẹp nữa. Chúng ta đã tự nới rộng tâm thức vì chúng ta đã cảm minh sự thiêng liêng sẵn có của chính mình, rõ rệt như ban ngày. Các bạn đã có âm thinh, các bạn đã được âm thinh truyền-cảm các bạn, và các bạn đã thức tâm, yêu thương. Hỏi chúng ta ở trong cơ đồng nhất hay trong cơ phân ly? Không có sự phân ly đâu bạn. Qui nguyên một thức mà thôi. Mấy ngàn năm bông sen, cọng sen, bùn dơ kia vẫn được sử dụng. Các bạn đã phân minh được trược thanh chưa? Trong giây phút thiêng liêng thâu đêm thiền của bạn, bạn đã phí công ngồi ngủ tới sáng để tìm những gì đó bạn? Chắc hẳn các bạn muốn tìm một sự thanh-cao nhạy cảm hơn, sáng-suốt hơn. Đó là điển giới đó bạn. Bạn đã có một phần điển thiên nhiên và kết tập với phần điển thanh-cao đời đời bất diệt ở Bên Trên để tiến-hóa tận tâm cang các bạn. Các bạn thử xem cái ánh

đèn tại thế bật sáng lên nó cũng chiếu vào tâm cang các bạn, huống hồ gì sự thiên nhiên, hào quang vô-cùng-tận của đấng Cha Lành đã chiếu cho bạn trong giây phút. Bạn đã ngủ ngồi để trở về với mọi sự thanh-cao. Ôi tình yêu đối với đấng Cha Lành sống động vô-cùng đó bạn ơi. Ngài đã ôm ấp các bạn và bạn đã mở rộng mới đón nhận Ngài là mới an ngự cho Ngài hằng hữu trong thâm tâm của các bạn. Đó là dũng chí của các bạn. Trở ngại nhiều hơn, nhồi quả nhiều hơn, đau-khổ nhiều hơn, để các bạn được gần Ngài nhiều hơn, gần đấng Cha Lành kính yêu của các bạn, của chúng ta, của muôn loài vạn vật, đã thương yêu chúng ta và xây dựng chúng ta trong lượng hải hà vô-cùng-tận, xây dựng một đứa con tiến-hóa tới khai minh tâm tưởng hải hà vô-cùng-tận. Không lý do nào các bạn bước vào điển giới còn tranh chấp, các bạn bước vào điển giới các bạn lại phụ bạc sự thương yêu dìu tiến của tâm-linh, hổ thẹn vô-cùng. Nếu chúng ta cảm nhận được trình-độ thương yêu sáng-suốt này, chúng ta phải dùng thanh quang của chúng ta để quỳ lạy đấng Cha Lành, để hưởng trọn niềm tin. Ngày trở về không xa, sự gấp rút điêu luyện tâm-linh luôn luôn được thay đổi tùy theo trình-độ của các bạn.

Cho nên các bạn có cơ hội được nhồi quả, được học bài, được lấy lại sự quân-bình sẵn có, sự dẻo dai sẵn có, sự thương yêu du dương tràn trề trong động, các bạn thấy không? Các bạn đã về, các bạn đã lấy lại sự quân-bình, các bạn đã cùng đi với tôi. Chúng ta đồng hành, chúng ta phải chấp-nhận. Chúng ta biết học nhẫn, chúng ta lại phải biết học hòa. Chúng ta thực sự thương yêu, thương yêu mến cảm trong giây phút thiêng liêng vô-cùng sống động. Đêm khuya thanh vắng, luồng điển dồi dào, xây dựng cho chúng ta từng giáng trần này, để cho chúng ta thường minh thường độ, để dìu tiến vạn linh trong Tiểu Thiên Địa này. Trở về với niềm tin tràn ngập trong ta, tâm chúng ta đã thực triển, thức chúng ta đang mở, chứ không phải lời nói bên ngoài tính toán đâu. Trở về bên trong chúng ta mới thấy rõ thực-chất. Cho nên các bạn đã từng nhắm mắt, các bạn đã thầm niệm trong nguyên-lý của lục tự Nam Mô A Di Đà Phật, trong động lực giải tỏa những sự ô-trược trong thâm tâm của các bạn, các bạn mới thấy các bạn tiến tới từ giai-đoạn một, từ trược tới thanh, từ tăm tối tiến tới sáng-suốt. Từ sự yếu hèn đạt tới sự nhẫn nhục thương yêu, lập lại một trật-tự văn hoá hiền hạnh. Đẹp biết là bao nhiêu, đẹp trong tâm, xây dựng duyên dáng, rõ nguyên lai bổn tánh, minh cảm thực-chất của chính mình. Một khoa học, triết giới tràn trong tâm-linh, càng học càng thích-thú, càng tu càng sống động.

Cho nên chư Phật đã tham thiền, càng nguyện thiền đời đời kiếp kiếp. Có lúc nào các bạn xuất ra thấy Phật không thiền đâu? Ngài đã thiền để lấy lại sự quân-bình. Ngài đã thiền để giao cảm cả càn khôn vũ-trụ. Ngài đã thiền để

học hỏi hạnh hy sinh. Hy sinh tất cả tánh hư tật xấu để trở về với trọn lành niềm tin. Chúng ta quá mê chấp, đã lỡ đâm đầu xuống thế. Tới ngày giáng xuất ở trần-gian phải lộn đầu mà đi ra. Cho nên sự tranh chấp đó đương nhiên phải có. Sự sai lầm đó đương nhiên phải có. Chúng ta đã đụng phải rất nhiều, ê cả đầu, tê tái cả tâm-hồn. Đó là khổ bên giới điển. Ngày nay chúng ta đã tìm được một vòng để khai triển, khai triển trong Tiểu Thiên Địa này, để hoà hợp với cả càn khôn vũ-trụ. Với một cái pháp đơn giản nhưng phải dày công, các bạn đã dày công, đã tìm đường lối, đã lập hạnh, hy sinh tánh hư tật xấu để truy tầm nguyên lai bổn tánh. Ôi, vi-diệu vô-cùng, tinh-vi vô-cùng, càng bước vào trong càng thấy rõ sự tinh-vi và chấn-động-lực của càn khôn vũ-trụ đã ân ban. Mừng đến rơi lụy thâu đêm, mừng được thấy rõ niềm tin của chính mình, mừng để xét khả-năng sẵn có trong du dương thăng hoa. Chúng ta phải đồng đi, chúng ta đã hòa diệu trong thanh điển cả năm châu, Vô-Vi, thanh nhẹ. Chúng ta đã tự tranh-đấu khai triển trong điển giới, từ ly một, để tiến tới, không nại hà sự khổ nhọc, không nại hà sự điêu luyện của cảnh đời. Chúng ta nguyện tu trong đời lẫn đạo. Các bạn đã thành đạt, chúng ta đã kết thúc một phần tươi đẹp và phải tiếp tục làm việc hơn, không bỏ, không van xin. Vì chúng ta đã có một quyền năng ngự trị trong Tiểu Thiên Địa rồi, chúng ta phải khai thác nó ra để cho nó hoà cảm tất cả càn khôn vũ-trụ. Sống trong những giây phút du dương sống động, tham thiền an định. Sống trong đời cũng như đang sống trong một đống bùn nhơ, bụi bậm bám víu từ đầu chí chân ta. Dòm thấy trong sạch thơm tho, nhưng mà kỳ thật dơ dáy bùn nhơ. Trong đó nó có sự phấn đấu như tôi đã nói, hoa sen vẫn nở, tâm thức con người vẫn trong lành, cọng sen vẫn có giá trị, củ sen vẫn bổ dưỡng, bùn vẫn nuôi sen. Hỏi trong đời có đạo không bạn? Chúng ta đã bừng hiểu được chân lý trong đời có đạo rồi bạn ơi. Chúng ta đã ngộ đạo ngay trong đời bạn ơi.

Các bạn đã làm mẹ làm cha rồi, các bạn bị bám víu bởi bùn nhơ biết là bao nhiêu, nhưng mà tâm thức bất diệt của các bạn vẫn còn. Các bạn có tâm thức yêu nước, yêu dân rồi. Các bạn đã bám víu bởi biết bao nhiêu sự ô-trược, làm cho tâm thức của các bạn đen tối, đã sân hận, đâu có thấy mình. Nhưng ngày nay các bạn đã tìm ra sự quân-bình rồi, các bạn đã biết tham thiền, các bạn đã biết đem lại sự an ninh cho tâm thức, thì tất cả những gì các bạn đã đi trên đường, đã ảnh hưởng nơi bạn, được dìu tiến theo sự dày công tiến-hoá của bạn. Các bạn yêu nước, các bạn phải biết yêu bạn. Tại sao bạn biết yêu nước mà người khác không biết yêu nước ? Vì các bạn đã sống hy sinh, nguyện cho các bạn, cho mọi người. Tự biết bạn ở đâu, biết bạn là Tiểu Thiên Địa này đó bạn. Bạn hãy lập lại quân-bình cho Tiểu Thiên Địa này, nhiên-hậu các bạn mới ngự trị được, mới sử dụng khả-năng sẵn có của các bạn để cống-hiến cho mọi người.

Các bạn phải dày công nghiên cứu cơ-tạng các bạn, khối óc của các bạn tinh-vi vô-cùng. Nếu các bạn không hiểu được cơ-tạng, không hiểu được khối óc tinh-vi của các bạn, các bạn lấy gì nghiên cứu đất nước các bạn ơi. Dù cho bất cứ một chế độ nào tại thế cũng đòi hỏi sự quân-bình để xây dựng đất nước, xây dựng tình thương cho đồng loại tại thế, có phải đòi hỏi sự quân-bình trong tâm thức không các bạn? Hỏi, người tu tham thiền có lập lại được sự quân-bình cho chính họ không ? Nếu lập lại được sự quân-bình thì những hành-giả đó đã làm cái gì ? Đã thực hiện kinh tế không ? Đã thực hiện chánh trị không ? Đã thực hiện quân sự không ? Kinh tế là các bạn biết hưởng thanh khí điển của tất cả càn khôn vũ-trụ, khai mở tâm thức để đón nhận dồi dào. Kinh tế có thừa thanh điển để ân ban cho người khác. Đó, phải kinh tế dồi dào không ? Chánh trị các bạn đã thấy rõ rồi, điều lành của cả càn khôn vũ-trụ đang làm việc cho các bạn. Các bạn nên mở tất cả những nẻo hóc để đón nhận sự chân chánh tự trị, khai minh tâm thức, lập lại trật-tự cho cả tiểu thiên địa nầy. Mỗi người đều được như vậy thì làm sao không ngồi gần với nhau được ? Chánh trị là gì ? Phàm ngã của các bạn đã đấu tranh, đã chiến thắng các bạn từ lúc sơ sanh. Ngày nay các bạn thức tâm, các bạn biết rằng còn một con đường thanh-cao sáng-suốt vô-cùng. Các bạn lấy cái chân ngã các bạn xây dựng và tiến giải. Thuận thiên giả tồn, thì lúc đó các bạn được sống động vô-cùng, thấy hồn là bất diệt. Hỏi, phàm ngã lúc đó có hoàn thành được không ? Chắc chắn rằng phàm ngã phải đi theo một con đường chân chánh, với một sức mạnh hùng dũng vô-cùng để dẫn tiến những sự ô-trược tạm bợ. Lập lại trật-tự, cống-hiến cái điều chân chánh, vô-cùng ở Bề Trên, đó là trở về với nguồn cội của Thượng-Đế đó. Chúng ta không có kinh tế, không có chánh trị, không có quân sự, làm sao chúng ta thành-tựu trong một cơ đồ tiến-hoá về đạo. Chứng minh là một Tiểu Thiên Địa, có lục phủ ngũ-tạng, có đầy đủ cơ năng tiến-hóa, có thể chứa đựng tất cả những tài liệu sáng-suốt, có nơi tồn trữ những giới ác ôn trong cơ-tạng của chúng ta.

Ngày nay chúng ta tu chúng ta thấy bằng một cái phương pháp Pháp-Luân Thường-Chuyển huệ tâm khai, các bạn đã và đang học, các bạn đã và đang thực-hành. Nhất lý thông, vạn lý minh. Các bạn đã làm cho thượng trung hạ giới được khai minh tâm tưởng, đồng thanh tương-ứng, đồng khí tương cầu, trong một chương trình kỳ công trọn lành tiến-hóa mới làm xong các bạn. Tôi thấy nhiều bạn mượn pháp để tìm bồng lai tiên cảnh, nhưng mà không rõ. Các bạn tu để tìm sự quân-bình của chính bạn trước hết, nhiên-hậu các bạn có tất cả những sự nào các bạn mong muốn, nhất lý thông, vạn lý minh. Sự thống nhất khai minh tâm tưởng là quan trọng. Các bạn nên hiểu, nên thấu đáo điều này để giữ lấy mà tu. Chúng ta không nên phí phạm thanh quang điển lành của Thượng-Đế đã ân ban cho chúng ta, chúng ta không dám làm.

Chúng ta dùng pháp Soi-Hồn để mở khối óc của chúng ta. Chúng ta dùng pháp Pháp-Luân Thường-Chuyển để khai minh ngũ-tạng chúng ta, nhiên-hậu chúng ta mới thấy rõ tánh hư tật xấu của chúng ta. Chúng ta đặt nặng vào niềm tin hy sinh, hy sinh những sự vá víu đó để trở về tâm thức trọn lành, mới biết yêu, biết thương, biết xây dựng. Chúng ta đồng học tại thế, biết hy sinh, khai minh tâm tưởng. Trong chương trình hành hương của chúng ta rất may mắn. Chúng ta may mắn nhờ đâu ? Nhờ sự kích động và phản động. Nhờ ai ? Nhờ phàm ngã đã phá chân ngã. Nhờ sự ô-trược đã xâm chiếm trong tư tưởng của chúng ta. Ngày nay chúng ta mới thấy rõ chúng ta có dũng chí, tin nơi dũng chí du dương bất tận bên trên, trở về với vinh quang đại đạo, vạn giáo qui nguyên, đồng thức, đồng tiến, ..sáng trong động loạn, tịnh tiến trong hạnh đạo. Muốn thương yêu người khác phải biết thương yêu mình. Muốn xây dựng cho một người khác phải biết xây dựng mình. Không nên tự xưng lời nói một cách vô thức. Không nên phung phí một tư tưởng nghĩ sai về người khác, tạo cho cái hồn chúng ta bất ổn. Vía hồn bất ổn là một tội hồn đó bạn, chỉ chờ ngày xử mà thôi.

Ngày hôm nay chúng ta có nhiều sự hỗ-trợ cho tâm-linh chúng ta tu học, cả những phần hồn đã xuất thế và đã xem xét rõ điển là do đâu? Thiên Đàng là đâu? Thế-gian là đâu? Đã cống-hiến cho chúng ta, chỉ chờ ngay sự đón nhận, mở rộng đường đi để học nhiều hơn, xây dựng nhiều hơn, sẽ cống-hiến nhiều hơn, trong chương trình tiến-hóa của chúng ta. Bước vào cõi Vô-Vi thanh quang, học biết là bao nhiêu khi các bạn nắm được chìa khóa. Trong lúc các bạn chiên xào cũng minh cảm sự kích động và phản động của ngũ-hành. Trong lúc đi đứng các bạn cũng minh cảm sự kích động và phản động của ngũ-hành. Trong lúc an nghỉ các bạn cũng thấy rõ sự an bài của định-luật. Rốt cuộc phải từ giã để mà đi. Không ai giúp bạn ngoài bạn.

Chúng ta đã đồng đi và đồng chứng nghiệm. Chúng ta cũng đồng thức tâm và đồng phê luận. Cho nên không nên hoang phí, phí phạm thì giờ và không nên vun bồi những sự tăm tối nữa. Bê trễ đau-khổ vô-cùng, ai cũng đem mình tới đó, ai cũng đạp mình để tiến, đâm ra sầu muộn vô ích, không tiến nổi, không giải nổi. Cơ duyên tốt lành đã về với chúng ta, trong thức tâm hiểu ta và càn khôn vũ-trụ. Càn khôn vũ-trụ là ta. Âm thinh này cấu trúc bởi cả càn khôn vũ-trụ, không phải ta có thể làm được. Duyên lành đó trời đã sẵn có, giữ lấy để hưởng, giữ lấy để tiến. Thành thật cảm ơn sự hiện diện đồng hành của các bạn ngày hôm nay.

Nam Mô A Di Đà Phật.
Nam Mô A Di Đà Phật.
Nam Mô A Di Đà Phật.

VÍA HỒN VẤN ĐÁP

Năm trăm năm xa cách, Viá Hồn không có cơ hội tương giao, kẻ ở hướng Đông, người ở hướng Tây, sống trong sự si mê động loạn. Quên về với chánh giác. Nay được hồng ân của Thượng-Đế ban cho Phần Hồn thức giác, lo tu học ngày lẫn đêm, cho nên Vía có cơ hội tương ngộ khắn khít ngày đêm bàn bạc về đời lẫn đạo, tự mình giải và quán thông dứt khoát thất tình lục dục. Sự thắc mắc giữa hai bên, nay đem ra cống-hiến cho chúng sanh tự-thức và tự tránh cái cảnh trầm luân trong bể khổ mà không hay.

Những phần vấn đáp diễn ra như sau Vía là vợ, Hồn là chồng (đối với phải nam) và ngược lại Hồn là vợ, Vía là chồng (đối với phái nữ).

Viá vấn: *Thưa anh, tại sao lúc này em cảm thấy càng ngày càng thanh-tịnh, sau khi tương ngộ và phối hợp cùng anh, lại cảm thấy tất cả xung quanh em đều là động cả?*
Hồn đáp: Trước kia em đã mất quân-bình, cho nên em tự cảm thấy càng ngày càng động. Nhưng đến nay, sau khi được tương hội và tương hợp, em đã được lần lượt khôi phục sự quân-bình đã bị đánh mất tự bao nhiêu kiếp. Càng được quân-bình, lại càng quán thông, cho nên em bắt đầu cảm thấy động ở xung quanh em vậy.

Viá vấn: *Chừng nào em mới được thanh nhẹ và nhàn hạ như anh. Lắm lúc em cảm thấy anh làm việc rất nhiều trong một lúc, nhưng không bị vất vả nhưng em, tại sao?*
Hồn đáp: Muốn có sự nhàn hạ và thanh-tịnh như anh ở ngày hôm nay, thì em phải học nhẫn hoà và thực hiện nhẫn hoà, thì em mới có thể làm việc nhiều trong một lúc được. Trước kia anh cũng thắc mắc và vất vả như em, thấy mình làm rất nhiều việc mà kết-quả không đâu vào đâu cả, chỉ ôm lấy sự sân si, buồn tủi trách móc, phiền não sái quấy, thù hận, ghen ghét vô lý mà thôi. Từ ngày anh dứt khoát, lo hướng-thượng tu học, biết được cuộc sống tâm-linh từ bên kia thế giới mang đến đây, chứ không phải tại đây có khả-năng tạo nó ra, cho nên anh không còn lưu luyến việc đời. Từ đó chính anh đã mở trói cho anh, cho nên ngày hôm nay anh mới được một phần thanh nhẹ

Viá vấn: *Thưa anh, làm sao tu cho đúng đường để tránh được những tai nạn có thể xảy ra ở tương-lai?*

Hồn đáp: Muốn tu cho đúng đường thì trước khi tu ta phải tự xét do đâu mà có sự hiện diện của ta tại trần? Xác thân và hành động có hữu ích gì? Sao lại cứ ham sống mà không muốn chết? Những sự thắc mắc kể trên phải được mổ xẻ và tìm hiểu cho thật cặn kẽ, nhiên-hậu mới tự chọn một con đường tự-tu tự-tiến. Ai đã tạo ra tai nạn và sẽ bị vấp ngã ở tương-lai? Tự chịu thầm hỏi lấy chính mình thì mới thấy rõ do sự cấu trúc siêu-nhiên từ bao nhiêu kiếp mới đem lại một hình thù duyên dáng trụ hình theo định-luật vay trả. Hành động tạo ra bài học và phải trả bài thì mới đúng là người tu. Quá si mê sự khuyến rũ của tứ quan và ngũ-tạng đã và đang thu thập và nung nấu những việc không thành như những kẻ bị trôi lạc giữa dòng sông, mà bám lấy phao này đến phao nọ, nuôi-dưỡng niềm hy vọng trong sự hy vọng mà thôi. Nhưng rốt cuộc cũng phải xa lìa mọi sự si mê và ham muốn, nhiên-hậu mới bắt đầu chịu tu và gánh vác. Lúc ấy mới thấy rõ giá trị của tâm thức là vô-cùng và sống động, nhận định rõ rệt trong cái có nó sẽ trở về không, mà trong cái không nó sẽ có. Nhiên-hậu mới bắt đầu truy tầm chơn lý, chơn pháp mà thực-hành.

Viá vấn: *Thưa anh, vậy nên chọn pháp nào đúng hơn và đi tắt hơn?*
Hồn đáp: Tất cả các pháp tại thế-gian này đều là phương tiện giúp cho hành-giả trở về nguồn cội, hành hay không cũng do hành-giả mà thôi. Pháp của anh đang hành là Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí Phật Pháp. Toàn pháp đều khử trược lưu thanh. Nó bao gồm như sau:
PHÁP SOI HỒN: Tập trung chấn-động-lực thần kinh khối óc từ nặng trược trở về thanh nhẹ. Quên đi những sự tập quán trần trược mà tự-động trở về với mọi sự thanh nhẹ sẵn có ở bên trong và tung ra khối bộ đầu mà hợp với nguyên-lý cả càn khôn vũ-trụ. Tự-thức mà không còn tạo động nữa.
PHÁP-LUÂN THƯỜNG CHUYỂN: Sử dụng nguyên-lý sẵn có, tận dụng khả-năng sãn có và khai mở những nẻo hóc, lỗ bịt ở bên trong ngũ kinh, ngũ-tạng, khai-thông lỗ chân lông, hoà nhập với thanh khí điển cả càn khôn vũ-trụ. Giải tỏa trược khí, tiêu trừ vọng động, huệ tâm khai triển, càng ngày càng thấy rõ sự tăm tối của chính mình, ăn-năn hối-cải, vun bồi sự cần-thiết và sáng-suốt. Thượng, trung, hạ định, huệ khai minh, vũ-trụ và càn khôn không còn xa tâm thức của hành-giả nữa, lúc nào cũng ổn định, tận hưởng những niềm tin tiến-hoá của chơn thức.
THIỀN ĐỊNH: Biển cho lặng, minh châu mới phát. Lòng cho riêng mới gọi là thần. Sau hai đoạn công phu kể trên đã làm đúng theo lời chỉ dẫn của phương pháp thực-hành, đã vẽ rõ từ nét một, thì hành-giả sẽ cảm nhận được sự thanh-tịnh khi Thiền-Định, càng ngày càng ngồi được lâu và thích-thú. Nhờ ba pháp kể trên mà ngày hôm nay anh mới rõ được câu:"*Sống đồng quan, chết đồng*

quách", tức là chúng ta đang sống chung đồng quan điểm và chúng ta sẽ chết chôn chung một hòm. Hồn vía tương hội đời đời bất diệt mà không bao giờ ly tán nữa. Chứ vợ chồng ở thế-gian thì áp dụng trong lời hứa mà thực-hành lại không. Chết rồi thì chồng một nơi vợ một ngã. Mỗi người tội trạng đều khác nhau. Đến giờ phút này chúng ta mới thật sự biết yêu nhau và yêu tất cả vạn linh của Đấng Cha Trời. Bởi vậy cho nên anh thường rơi lụy trong giây phút cảm động, thương tiếc cho chúng sanh đang còn ôm lấy sự si mê bất chánh và tiếp tục tạo ra sự chia rẽ sát phạt lẫn nhau. Niềm tin và thực-hành là điều cần-thiết, tùy duyên mà học. Bất cứ pháp-môn nào cũng đều có giá trị cả. Mau chậm rồi cũng sẽ về đến nơi.

Viá vấn: *Thưa anh cái gì gọi là niềm tin?*
Hồn đáp: Khi hành-giả đã hội-tụ được những điều kiện mà anh đã phân tách ở câu hỏi thứ ba của em ở bên trên, thì mới bắt đầu tạo niềm tin nơi khả-năng của chính mình, nhiên-hậu mới bằng lòng tu tiến trong thanh-tịnh và trật-tự, không còn bồn chồn động loạn. Lúc nào cũng bình tĩnh và sáng-suốt vì đã ý thức được trong không mà có, trong có mà không. Nắm chắc định-luật siêu-nhiên mà thực-hành thì niềm tin càng ngày càng mạnh và không bao giờ thay đổi. Thực hiện được quan điểm này, thì tâm-hồn lúc nào cũng sáng-suốt, tha thứ, và thương yêu, tin nơi cõi siêu-nhiên có, Hồn thích sự thanh nhẹ lại càng chứng minh rõ rệt hơn sự siêu thoát của càn khôn vũ-trụ, hoà mình vào tự-nhiên tận đạt nguyên-lý siêu-nhiên, nhiên-hậu mới tự cảm thấy đã và đang sống cùng trong nhịp thở của Thượng-Đế mà không hay. Niềm tin là một bằng chứng thúc đẩy con người tiến tới thanh-tịnh và sáng-suốt.

Viá vấn: *Thanh-tịnh và sáng-suốt là gì thưa anh?*
Hồn đáp: Thanh-tịnh và sáng-suốt tức là tất cả những sự trói buộc của nội-tâm thẩy đều được tháo gỡ. Quân-bình khôi phục bừng sáng trong nội-tâm, động tịnh phân minh, quán xét hai mặt, trái cũng như mặt, thanh cũng như trược thì mới gọi là sáng-suốt.

Viá vấn: *Thưa anh, người phàm lo tranh chấp một mặt chưa xong mà là sao hiểu hết hai mặt một lượt?*
Hồn đáp: Cho nên giá trị của người tu cần phải áp dụng đúng pháp, khứ trược lưu thanh, trung dung tiến-hoá, chẳng bênh bên nào và bỏ bên nào cả. Tự trở về dung điểm thanh-tịnh mà phán xét cả hai và dẫn tiến cả hai. Con người phàm thì đã và đang được điêu luyện bởi sự khắc khe, phản trắc của tình đời, dấy loạn nội-tâm, nhiên-hậu mới bắt đầu mưu tìm lối thoát, truy tầm chơn lý.

Viá vấn: *Thưa anh chân lý là gì?*
Hồn đáp: Chơn lý là sư thật không bao giờ thay đổi. Đó là dung điểm thanh-tịnh ẩn tàng trong nội-thức của mọi chơn tính.

Viá vấn: *Thưa anh em nói ra đây không phải là em ghen, nhưng em muốn biết thêm chiều sâu của tình yêu. Như em đã chứng kiến nhiều nam cũng như nữ, họ cảm thấy yêu anh từ đáy lòng của họ, thổn thức ngày đêm muốn được sống chung và hòa tan cùng anh, xem anh như người chồng người cha người thầy, người con yêu quí của họ, nhưng ngược lại hành động của anh lại biểu hiện sự giúp đỡ cho họ thức tâm, chứ không bao giờ em cảm thấy anh ôm lấy món qùa như người phàm đã được tặng. Tại sao?*
Hồn đáp: Những gì anh đã và đang thực-hành đều là gía-trị tháo gỡ trên con đường siêu thoát, chứ không còn sự troí buộc và tạo nghiệp nữa, cho nên mỗi mỗi em đều cảm thấy ngược lại với người đời. Người tu thì phải biết lập hạnh hi sinh, nhiên-hậu mới thức tâm người phàm, dìu tiến họ từ kiến thức này cho đến kiến thức nọ. Từ ngày em hội ngộ cùng anh cho đến nay, em đã học được biết bao nhiêu bài học thức tâm trên mọi lãnh vực từ tâm đến thân. Nhìn cho kỹ và xem cho kỹ thì ghen ghét sẽ không còn lưu luyến người tu nữa. Yêu mà xây dựng cho đến siêu thoát thì mới thực sự là yêu. Còn yêu mà ích kỷ là tiêu diêu cả Hồn lẫn Viá. Em đã thấy đấng Cha Trời yêu chúng ta mãi mãi và không bao giờ bỏ chúng ta, mới thật sự là yêu. Còn tình yêu của thế-gian thì chỉ biết yêu có một người, củng cố tà dâm tạo động và tâm trí lu mờ. "Khổ" tức là nghiệp vậy.

Em đã hiểu rõ tình yêu hạn hẹp của giới nam nữ trần-gian chưa? Vì vậy mà Cha Trời phải giáng lâm thuyết giảng cho con ngài tự-thức mà quay về với chính họ, nhiên-hậu mới thuần tính.

.....

CHƯƠNG ĐẶC BIỆT

Phần 1:
Ấn Chứng Tu Học
Của Ông Tám (1958, 1961)

Phần 2:
Thiết Thật Đời Đạo Song Tu
Của Cụ Đỗ Thuần Hậu

Lời Tường Thuật Của Ông Lương Sĩ Hằng

Sài Gòn, ngày 15 tháng 7 âm lịch năm 1958.

Hôm nay là lễ Trung Ngươn, tôi rất lấy làm hân hạnh được Ông Tư cho phép tôi tham gia cuộc tề tựu nầy để cúng Phật và là một cơ hội mà tôi được trực tiếp cùng quí bạn để học hỏi thêm trên đường đời cũng như đường đạo.

Tôi thường được nghe những lời khen ngợi vui lành của Ông Tư, cho tôi hay sự tiến triển của quí bạn, mỗi khi tôi đến hầu Ông Tư. Do sự cố gắng tiến triển của quí bạn, đã ảnh hưởng cho tôi một phần lớn lao và đã đem lại cho tôi một luồng điển mạnh mẽ, thăng tiến, kiên cố và tự sửa chữa để tìm hiểu đạo lý thiêng liêng.

Tôi không biết lấy gì đền đáp những sự dìu dắt thành thật với những lời vàng ngọc của ông Tư đã ban cho tôi lúc nào tôi thắc mắc.

Muốn khỏi phụ lòng Ông Tư tôi xin quí bạn cho tôi được tường thuật những sự hiệu quả mà tôi đã thâu lượm được trong thời gian ngắn ngủi đã qua.

Tôi muốn biết sự đồng ý của quí bạn trước khi tường thuật:
- Xin quí bạn nở nụ cười tượng trưng hoa sen để kính Phật.
- Tôi xin cầu nguyện Phật ban nhiều điển lành cho Ông Tư và chúng ta được sáng-suốt thêm để phụng sự bản thân, đạo lý và nhân-loại.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

Do đâu mà tôi được quen với Ông Tư ? Tôi nhờ ông bạn tôi tên là Phụng thường đến thăm tôi và nói nhiều đạo lý cho tôi được biết, lâu lâu có đề cập đến Ông Tư, nhưng trong lúc ấy tôi không để ý về những sự huyền-bí thiêng liêng, vì tôi còn trong vòng mê trần, ham mèo mỡ, ăn nhậu, có tánh tự tôn, chỉ nghĩ việc tiền, nếu có tiền thì mọi việc đều xong.

Đến tháng Giêng đầu năm nay, tôi có một người bạn, có một đứa con

gái bị bịnh 13 năm nay, chỉ nói xàm không làm được việc gì để giúp đỡ gia đình cả, ông bạn tôi làm bao nhiêu tiền cũng không đủ chữa bệnh cho con. Nhưng bệnh nặng nhứt là đầu năm nay, ông bạn đến cho tôi hay. Tôi đến nhờ ông Phụng đưa tôi đến gặp Ông Tư để yêu cầu Ông Tư cho phép đem người bệnh đến nhà nhờ Ông chữa. Ông Tư đồng ý, hôm ấy tôi được cơ hội nói chuyện với Ông Tư gần 3 giờ đồng hồ, nhưng rốt cuộc tôi cũng không hiểu gì về đạo. Đến sáng hôm sau, tôi đem bệnh nhân đến, Ông Tư vui vẻ xem bệnh và cho hay cô em nầy hạp với một người bạn ma gái. Ông cho bùa và thuốc uống. Ông khuyên hồn ma đi tu, khuyên liên tiếp một hồi thấy bệnh nhân bớt nói và xin ông cho ở lại không chịu đi về. Ông rất nhẫn nại khuyên tiếp một hồi, cô ấy miễn cưỡng ra về. Uống buà và thuốc đầu đuôi trong vòng 10 ngày cô ấy khỏi bệnh. Sau khi hết bệnh Ông Tư bảo mua chút ít đồ cúng cho hồn ma ăn, kẻ khuất mặt và người bệnh đồng đi tu. Đến bữa cúng tôi cũng có mặt tại nhà Ông Tư, trong lúc cúng Ông Tư nói chuyện với hồn ma. Tôi tự cười thầm và nói trong thâm tâm, ma đâu có thấy mà nghe ông nầy nói chuyện như có người đang hầu ông. Một chuyện thật là lạ đối với tôi, không tốn bao nhiêu tiền mà đã có thể chữa được một bệnh lâu năm.

Tôi về suy nghĩ và thuật lại cho hai người bạn tôi tên là Tỵ và Chanh, hai ông nầy không tin bảo tôi đưa đi gặp Ông Tư. Chúng tôi hỏi đủ điều, Ông Tư rất bình tĩnh trả lời một cách hợp lý, ông Tỵ nhờ Ông Tư xuất hồn đi Hải Phòng, Tourane, và Chợ Lớn xem nhà cửa ra sao ? Không mấy phút Ông Tư nhắm mắt một hồi rồi trả lời đầy đủ. Ông Tỵ hỏi Ông Tư có phải Phật hay là Tiên? Ông Tư nói: "Tôi không khác gì quí ông". Chúng tôi tiếp: " Ông có thể truyền đạo lại cho chúng tôi được không ?" Ông Tư nói: "Tôi luôn luôn sẵn lòng nếu quí ông muốn tu".

Ba anh em chúng tôi ra về và nói chúng mình sẽ tìm một hôm đến xin Ông truyền đạo. Chúng tôi suy nghĩ chính chắn, chúng tôi đồng ý đến xin nhập môn. Ông Tư chỉ pháp Soi-Hồn và Pháp-Luân Thường-Chuyển với hai câu nguyện.

Tôi tự nhận hiểu đây là phương pháp luyện nội công rất có ích cho thân thể. Đêm đầu tôi khởi sự thở è ạch, nghe nói dễ nhưng mà khó, mỗi đêm mỗi tập trong tâm trí tôi nghĩ rất nhiều chuyện, ngứa tất cả châu thân, tôi đến hầu Ông Tư để tìm cách tẩy trừ những trở lực đưa đến mỗi đêm khi tôi ngồi tịnh. Ông Tư bảo cứ cương quyết tập trung-tâm trí theo Phật thì mọi việc sẽ tiêu tan. Tôi tiếp tục cố gắng làm theo lời chỉ bảo, quả thật không lâu những sự rắc rối vừa kể trên không còn nữa, đúng thời hạn 3 tháng tôi thấy trong người khỏe nhiều, đi đứng nhẹ nhàng.

Tự cướp lại được nền kinh tế vững chắc như sau:
1 - Không ham chơi bời .
2 - Không hút thuốc lá thay vì mỗi ngày 3 gói.
3 - Không thích ăn thịt, thích ăn chay.
4 - Không gây lộn với vợ.
5 - Không phách lối, khinh ghét ai cả.
6 - Không dùng một giọt rượu.
7 - Hết đau lưng và tim hết hồi hộp.
8 - Tự nhìn nhận tất cả những tội lỗi đi lạc đàng từ ngày ra xã-hội đến nay.

Tâm trí sáng-suốt minh xét bất cứ một trở lực nào xảy đến, tôi tự xét rằng trở lực là một cơ hội tốt đẹp cho sự tu luyện, tu trong thời loạn hơn là lúc thái bình. Rồi từ từ tôi đi đến chỗ định tâm, tự vào trong tiệm nước hay rạp hát ngồi yên mở mắt tịnh thì không nghe ai nói gì cả, thấy trong thâm tâm mát mẻ như có một thanh khí đặc biệt. Những tài tử trên màn ảnh hình như không phương pháp nào lôi cuốn tâm trí của tôi trong lúc tôi tịnh.

Sự thấy lúc công phu ban đêm:

Ba tháng đầu thấy những giọt sáng như mây, xương sống nghe giựt cục cục.

Ba tháng sau thấy có những cảnh lạ trước mắt nhưng xa, sau khi công phu nằm xuống có khi điển giựt, biết trước nhưng không thể cản trở được, có đêm 5 tới 6 lần. Điển giựt đến đêm chót tôi thấy xuất ra một bóng đen định trở lại đâm tôi, tôi vẫn niệm Phật, không lâu tôi mở mắt thấy trước mắt tôi hiện ra một vị Phật đang tham thiền, phong cảnh rất ngoạn mục, tôi tập trung tư tưởng theo Đức Phật, thơ thới trong thâm tâm, lúc hình Phật xa dần dần thì bóng đen cũng mất luôn. Qua hôm sau mắt tôi trông thấy vạn vật đều rõ rệt.

Linh tính sáng-suốt, nhiều khi nghi là có.

Mỗi đêm ngồi ít nhất là 1 giờ.

Rất nhiều đặc điểm chưa minh xét được, tôi xin hứa cùng các bạn tôi sẽ đăng ký những gì tôi sẽ được thấy rõ rệt, hầu góp thêm phần kiến thức kỳ tới.

Hôm nay là ngày rằm tháng Giêng năm Tân Sửu (1961)

Đầu năm đang đón mừng với tánh cách xây dựng và thử thách.

Năm con chuột đi con trâu lại trở về, tôi vẫn được cơ hội tiếp tục việc tu hành, lần lượt theo dõi con đường gay go mà Ông Tư đã cố gắng xông pha và tìm kiếm để đem lại sự hữu ích và thực tế cho chúng ta về đời, cũng như về đạo.

Cuộc đời lao lý của người đã vượt qua và đang tiến, luôn luôn ở trong thực-hành. Chúng ta vẫn được gần một người bạn đứng tuổi, do Trời Phật đã ban cho chúng ta một ảnh hưởng lớn lao đang đối diện trong trí óc của chúng ta. Chỉ chờ nơi sự cố gắng của chúng ta hầu sớm kết tập một con đường chơn đạo Vô-Vi.

Tôi xin trân trọng thuyết trình cùng quí bạn về đường lối của Pháp-Lý mà Ông Tư đã dìu dắt tôi một thời gian đã là 3 năm.

- Giai-đoạn đầu được huấn luyện sau 6 tháng tôi đã tường thuật và ký lục vào ngày 15 tháng 7 âm lịch, năm 1958.
- Từ ngày ấy đến giờ, tôi không có lúc nào lãng phí thì giờ tu luyện, dù tôi đang đứng trong hoàn cảnh khó khăn về vật chất, vì sau sáu tháng tôi đã được nhận thấy việc đời là tự sanh và tự diệt đó thôi.
- Còn về phần đạo thì luôn luôn ẩn núp ở bên trong chính mỗi người đều có. Một cơ-cấu nước lửa gió đất đã kết thành hình thù duyên dáng ở bên ngoài, với những thứ riêng kết tập ở bên trong.

Mọi sự giản tiện và phức tạp đều giao phó cho chúng ta và chúng ta phải tự điều khiển lấy, với một ý chí cương quyết hay là lãng phí đó thôi. Còn về con đường tầm đạo tu hành thì cũng phải thực tập và tự tầm điển kinh, sắc bất dị không, không bất dị sắc, trong cái có nó có cái không mà trong cái không nó có cái có.

Vậy ai làm chủ cái có và cái không ?

Người tu hành có điển thì có thể hiểu rất rõ rệt và khoan khoái với một con đường điển quang thâm thúy luyến ái của Trời Phật. Mùi vị thiêng liêng đã

đem lại cho mọi người tự nhận thấy sự tự-do phát-triển vô bờ bến, tùy nơi sự khắc phục của mọi người.
- Tôi tu đến ngày nay tôi tự nhận thấy hơi thở của tôi thâu và phóng nơi bộ phận đầu nhiều hơn là bụng, không biết lo là cái gì.
- Tiếng nói rất nhẹ nhàng và lanh lẹ hơn trước.
- Trên đầu của tôi lúc nào cũng sáng, nhắm mắt lại càng sáng hơn và thấy lần lần phóng lên không trung, nhiều khi được thấy rất nhiều cảnh và được nghe rất nhiều. Nhưng thấy rồi là quên và nghe cũng vậy.
- Gặp cái gì cần nói đến là nói rất thông chứ không cần suy nghĩ mệt trí như trước nữa, có thể hiểu được tánh tình của người đối diện, lắm lúc tôi nói ra cứ sợ mình nói bậy, vì tôi không phải là thầy tướng. Có nhiều bạn nhờ tôi đoán việc nầy việc nọ, tôi nói ẩu, họ cũng cho là trúng, tôi nhận thấy con người của tôi càng ngày càng khác.
- Hằng ngày niệm Nam Mô A Di Đà Phật được biết rõ rệt chữ ấy, chạy lên bộ đầu và được nghe khớp xương mở, trên đầu sáng và mát mẻ. Ban ngày cũng như ban đêm lắm lúc tôi tự nhận thấy hình như tôi không còn ở nhà, tâm-hồn vơ vẩn trên không trung.
- Trong lúc nói chuyện hay viết thơ về đạo thì tôi được một thanh khí mát mẻ sáng sủa trên bộ đầu và tôi tự cảm giác rất nhẹ nhàng.
- Mỗi đêm công phu đều được phóng đi xa, luồng điển từ xuất ra ngay sóng mũi giữa hai chơn mày rồi đưa thẳng lên không trung, cứ lên mãi cho đến lúc mê và tê lạnh cả mỏ ác. Đến lúc hồi điển thì tỉnh lại và muốn tiếp tục công phu thì bộ đầu giựt run phải đi ngủ một chập mới có thể công phu trở lại được. Lúc nầy tôi công phu không nhứt định, đến giờ chỉ định cho bộ đầu của tôi sáng như đèn manchon. Không sao ngủ được tự-động phải thức dậy công phu. Muốn làm biếng cũng không được.
- Bổ đồng mỗi đêm cũng được 2 giờ đồng hồ, khi nhắm mắt ngủ cũng như khi công phu, thấy đi đây đi đó không có lúc nào rảnh cả.

Đến đây có thể nói tôi đã ghi thêm được một chấm trong con đường tu hành thực tập. Mọi sự khó khăn cũng đều đòi hỏi nơi thực-hành, ước mong được sự thông-cảm của quí bạn đã hoà lẫn tình đạo hữu với tôi. Thành thật kính chào quí bạn và chúc quí bạn vui tiến.

Kính bái,
Lương Sĩ Hằng

Sài Gòn, ngày 18 tháng 5 năm 1968

Tu hành vui thú triền-miên
Đệ nay xin thuật lại miền thiêng liêng
Xuất hồn đảnh lễ Sư Ông
Vượt qua Bỉ Ngạn lòng không thấy lòng
Nhẹ như thể tuyết lông hồng
Giao du thắng-cảnh vui Bồng Lai Tiên
Đánh tan tất cả ưu phiền
Tu hành cởi mở điển liền xuất theo
Từ nay hết sợ cảnh nghèo
Đường ta ta tiến chẳng theo thuyết tà
Chúc cho các bạn phân qua
Tìm đường tự-tiến mới là quang vinh
Đệ nay tận lý thuyết trình
Tự-tu tự-tiến mở tình Thiên-cơ

Kính bái,
Lương Sĩ Hằng

Bài Thơ Đầu Tiên Của Ông Tám

Tô lục chuốc hồng tựa cảnh Tiên
Điểm mùi chua ngọt lòng xao xuyến
Sơn tinh thủy tú luân phiên hiện
Hà thủy đục trong khắp các miền
Thợ vẽ hồn thơ gieo ý nguyện
Khéo khôn khôn khéo tìm phương chuyển
Xây dựng ngày kia sẽ thấu truyền

Cụ Đỗ Thuần Hậu
(1883-1967)

Thiết Thật Đời Đạo Song Tu

Thưa các bạn,

Khi tôi sanh trong đời, tôi vẫn như các bạn. Là người ở trần-gian, 9 tuổi mồ côi mẹ, vẫn còn cha, cha tôi là Đỗ Hạo Cừu sống được 73 tuổi (đã qua đời). Lúc ấy tôi không chị em, chỉ có một mình tôi tại thế đây, chịu những chua cay chát đắng mặn nồng lặn ngụp trong bể khổ không thể kể. Bởi thế tôi học nghề như sau : Thầy thuốc Nam, thầy bùa, thầy coi quẻ, thợ mã, thợ nhuộm, thợ sơn cùng nấu nướng mọi việc để lo sinh sống. Trong đời lúc nghèo hèn ấy tôi dạy học trò chữ Việt, chữ Pháp để lấy tiền cưới vợ lập gia đình. Lúc ấy cha thì có mẹ ghẻ, lại già, nên không kể đến, bởi thế tôi tự lập nhưng vẫn nương quyền cha, đủ hiếu nghĩa. Khi tôi lập gia đình cũng vẫn nương quyền cha trong hai, ba năm thì bà mẹ ghẻ đày đọa cực khổ và chính tôi được biết những sự chua cay lặn ngụp trong bể khổ không thể kể. Lúc tôi nằm nghỉ cùng lo lường để nuôi gia đình một vợ và tám đứa con thì cực khổ ấy cứ ràng buộc thêm vì phải chống chọi trong thế-gian này vì thấy mạnh hiếp yếu. Khi tôi làm được đủ ăn hằng ngày thì một ngày kia chán đời sang đạo.

Lúc tôi đi cầu đạo vào thâm sơn cùng cốc cũng có nhiều người tu luyện phép mầu cũng được thấy, nhưng giai-đoạn ấy tôi không được xu hướng do nơi Tiên Sư A Bí A Kìa là một người Địa Tiên tôi vẫn biết, tôi được trở về. Đi tầm đạo Phật, đi đến các chùa miếu trong thế-gian thì chùa có ông thầy bà vải phần nhiều là tánh trần cũng như người ở thế-gian không tu, nhưng khác hơn là đầu mặc áo nâu sòng tụng kinh gõ mõ truyền bá vậy thôi. Còn miếu thì thấy nhiều người làm cốt hay xác ông này bà kia nói chuyện ảo ảnh, những người ấy là người trần, chẳng phải tiên. Thật là trần tục ! Vì lúc ấy tôi nghiên cứu thấy nhiều vị tu hành trên đó được sung sướng, ăn no ngủ kỹ, nào là chùa ngói phương trượng, người ta họp lại kính dâng phẩm vật cùng bái cho Phật cùng người, như người ở thế-gian không thường những chi, trong sự tụng thì gõ mõ tụng kinh ca tụng giọng lên xuống êm tai, còn mục đích tu hành thì không thấy thuyết ra những điều nào khác. Khi họ thuyết kinh thì chỉ nói tích xưa cũ kỹ chớ không chỉ sự tu hành cho rõ rệt. Còn xét qua về phần pháp-môn thì biểu cúng quảy chiêm ngưỡng, thì mấy điều ấy có thể tôi làm cũng được.

Bởi thế tôi phải tầm chơn sư tới 6, 7 năm mới gặp được Đức Cao Minh Thiền Sư biếu 16 pháp-môn rút theo sách xưa nào là Tánh Mạng Khuê Chỉ của chư Tiên ở bên Tàu làm sách ấy. Còn sách Thanh Tịnh Kinh của Đức Khổng Tử bày ra cũng cứ nghĩa suông mà khảo cứu. Tôi cũng không lấy làm tin nhưng mà tôi phải vào đấy chịu quy y đài thọ các điều. Trong lúc ấy có nhiều môn đệ của

ông nhưng chỉ có một hai người cùng tôi làm được theo ông, biết được linh hồn sáng-suốt theo những bạn tu hành nói lại, còn chính tôi chỉ hiểu được lấy tôi. Nhưng lúc ấy tôi thấy sự tu hành có câu : "*Cư trần nhiễm trần*" Thì sự tham lam hăm hở các bạn tu với tôi vẫn còn, tuy tôi cũng có mà ít hơn. Tôi chán nản nửa chừng ấy, tôi tách ra để làm ăn ngay thẳng bảo trợ gia đình và tự nghiên cứu kinh sách nhà Phật từ ngàn xưa để lại. Từ đấy sắp sau 4, 5 năm tôi đã được 55 tuổi khởi đầu tu hành.

Và trí ý của tôi hàng ngày nghiên cứu cho rõ rệt, muốn đi đến cảnh Tiên nhà Phật, tự-tu tự-luyện và nghiên cứu không khí bao la thì tôi được biết trong pháp-môn xuất hồn có bốn điểm mà thôi, còn 12 môn khác phụ thuộc nhưng cũng có kiêm thêm nhiều bí mật. Nhờ sự xuất hồn trong ý trí mới sáng-suốt thêm mới tìm được ra bí mật sáng suốt ấy. Khi tôi khởi đầu để nghiên cứu và quan sát tôi mới có thể hiểu, các bạn làm pháp-môn như tôi coi sự tu hành có y như vậy không.

Trong 1 năm vừa qua, từ năm Canh Tý 1960 đến năm Tân Sửu đây, ngày Rằm tháng Giêng tôi xin mời các bạn để hội họp, lấy sự thành thật việc tu hành trong 1 năm, tánh chất bản thể ra thế nào, cùng linh hồn điển quang tịnh độ chất lượng ra sao để hiểu biết. Như các bạn cùng chung với tôi, tôi cũng làm một bản kiểm thảo này để phần năm tới là năm 1962 Nhâm Dần coi sự tu hành thúc đẩy tân tiến thế nào. Trong sự tu hành tôi được cho các bạn biết hèn hạ xấu hèn hung dữ, tính tình chúng ta không nên che đậy để chỉ rõ nhờ sự tu hành nó phát-triển thế nào mới biết được gọi là thiết thật. Nhưng trong đời người ta thấy cái sự hèn hạ, xấu hèn người ta che lấp, còn sự vinh sang tốt lành người ta bêu diễn lên, nói lên quá thế con người thì sự tu ấy càng ngày càng mờ ám. Từ tôi biểu các bạn đồng thời tu luyện đạo Pháp-Lý này, tôi được thâu lượm bao nhiêu xin kể rõ các mục. Còn những điều xấu của tôi cũng chỉ rõ sự hèn hạ. Sự tốt vinh quang về phần tu tôi được lượm lặt những điều sáng-suốt của phép Tiên nhà Phật đưa ra minh triết cũng xin kể rõ đặng để các bạn sưu tầm thêm.

Ngày hôm nay giờ này, phút này tôi được tiếp các bạn, kiểm thảo về sự tu hành vui vẻ hân hoan hoan hỉ, có phần long trọng hơn.

Xin chào các bạn để kết tình thân ái.

Cha tôi là Đỗ Hạo Cừu làm Phó Tổng tại An Thới, Sa Đéc, đã qua đời. Còn tôi là Đỗ Thuần Hậu 78 tuổi cũng đồng ở xứ quê hương của cha tôi. Vì bị thời cuộc tôi phải ở : Quận III, Đa-Kao

91 Phan Thanh Giản

lập bản Thiết Thật này.

Vấn: Ông là người ở trần tại sao ông tu?

Đáp: Từ lúc tôi 45 tuổi, người Pháp cai-trị trong lúc nước mất nhà tan, tôi đứng làm người trong thời ấy, thì tôi thấy nào bậc phú-gia, bậc quan-lại, từ bực thượng đến bực trung, thì tôi biết nhiều phần hiếp-đáp, xâu xé người. Giàu sang quan lại cũng thế đó thôi, còn hạng thấp cũng tham lam, gian trá, sân si, rồi cũng người này hiếp người kia, sanh thù-oán giết lẫn nhau, còn trong gia đình thì vì tiền của tham lẫn xâu xé, con không kể cha, cho đến đỗi anh em cũng thế. Lúc ấy tôi dựa theo quan lại để tầm bắt kẻ gian và điều tra những người hung-dữ, đâm chém đủ điều nhưng tôi dòm lại thấy hồn oan cáo báo cho tôi biết và xưng tên tuổi đúng không sai. Khi ấy tôi buồn, bỏ các việc làm ra làm một anh điền chủ thường-tình và tầm kiếm con đường giải-thoát cái đời của tôi cho khỏi sự bỉ ổi ấy, không có chi hơn là sự đi tu để tránh những điều dối-trá. Nhưng trái lại tôi có gia-đình đông con nhưng thấy trong Nhà-Phật, Thiền-Lâm tuyên bố phải ly gia cắt-ái, nếu không tu thì không thành Phật, còn tôi ở nhà niệm Phật tụng kinh cho là không thành vấn-đề. Bởi thế tôi suy-nghĩ đủ điều, nếu không đời sao có Đạo, khổ ơi là khổ !!. Khi tôi nghĩ rồi bước ra đi ta bà nào là chùa chiền, nào là núi non tầm đạo. Lúc tôi gặp được ông Cao-Minh Thiền-Sư dạy đạo, tôi quy-y cùng ông gọi là đạo Vô-Vi, xuất-chưởng Anh-Nhi, tu-tâm dưỡng-tánh, ở nhà làm lấy ăn để tu. Nhưng tôi thấy Vô-Vi chưởng Anh-Nhi thì cũng được, nhưng đàn ông thì không máy sanh-dục đựng con làm sao làm được. Nhưng tôi cũng mượn phần ấy, rồi nhờ sự nghiên-cứu thiêng-liêng để cứu xét. Khi ấy tôi hiểu rõ cư-trần là nhiễm-trần thì bao giờ chúng tôi cũng có tội-lỗi, không bao giờ mỗi việc gì cho khỏi, ví như cá dưới nước sao khỏi ướt mình. Sự chán đời bao trùm sự hiểu biết nhiều tội-lỗi, chớ tôi không chán-ngán. Khi ấy tôi phải buộc lòng tu-tâm dưỡng-tánh, nhưng đã lỡ có gia-đình không thể theo mấy ông cho được. Tôi mới suy-nghĩ ra tu là tu, còn luật gia-đình của Khổng-Thánh cũng là tu bởi thế tôi cho là *đời-đạo song-tu*. Vì thế ấy tôi suy-nghĩ ra tôi phải tu mà tu làm sao mới được, đây chữ tu tôi xin trả lời.

Tu là một nền-tảng điều-hòa vững-chắc làm cho hung-dữ hoá ra hiền, tự làm lấy mà ăn không sanh sự lý, lương-tâm tôi bình tĩnh không xao động. Cũng có chữ "Tu là tu trang", làm cho một cái nền trở nên đẹp đẽ vững chắc bằng phẳng. Chữ Tu là trao-dồi sửa đổi, ví như trong mình ta trí-não Mâu-Ni-Châu là cục ngọc, làm cho hồn ta được trong sáng, đó là Pháp-Luân Thường-Chuyển dồi mài cho thông khí, thời trí ta mới sáng, hễ sáng thì thông-minh làm ăn không thất-bại và trí ta dồi mài trao sửa, bỏ sự si-mê u-ám trở nên một người sáng-suốt. Đây là cái nền-tảng cốt-giác của sự tu-hành, là nguồn-cội của nó, cùng làm ăn để nuôi gia-đình, tôi thì công-phu luyện-đạo gọi là đời-đạo song-tu.

Vấn: Tại sao kêu là điển?

Đáp: Trước kia ta ở trong thai noãn, trong thai noãn phía trong nhờ khí dương loại đực của cha ta, loại cái của mẹ ta, khi giao cấu thì có chất lỏng nhớt, khí của loại đực là cha ta, chất ấy nóng là tánh hùng cường hung tợn hùng dũng, còn mẹ ta là chất lỏng nguội, chất ấy gọi là khí mát. Khi cha mẹ cấu tạo hợp nhứt gom lại cả hai tất cả nào là trí-ý tư-tưởng hợp-nhứt, hợp-tánh hợp-tình hợp lý-trí, hợp ý-tánh có thể cấu-tạo cả hai, khí lỏng chung-hợp, hùng-dũng, sức-lực đem lại chất cốt giác, nào là da thịt xương máu cả hai chung lại, khí-chủng hai bên hoá thành hợp-nhứt, đặc lại trở nên một cục máu, hóa sanh thai noãn, thì hằng ngày mẹ ta nuôi trong lòng mẹ ta. Ngoài thì nhờ hơi thở ấy dưỡng khí của Trời Đất mới hoá maú thịt nên hình tượng gọi là bào thai. Bào thai ấy nhờ tất cả tinh thần hai bên của cha mẹ thấm cho cục máu, mới có mắt mũi và tay chân, biến hoá vô cùng vô tận. Sự hợp nhứt của cha mẹ, khí hóa hai bên, sang sớt đầy đủ, rồi hoá ra ruột gan, phèo, phổi, ngũ tạng. Khi cấu tạo gọi là Nguyên-Thỉ (khởi đầu) thì thấy sóng gió là hơi thở hùng dũng, tất cả gom góp sức lực của cha mẹ gọi là bão tố nguy hiểm, lấy tất cả nguyên chất khí nước hai bên chất ấy gom lại, khí thành máu mới nên hình. Cốt giác của khí thành máu có 3 thứ: máu trong thịt kế xương gọi là máu đỏ, cùng bầm, để điều động thừa tiếp ngũ tạng và bên ngoài, còn máu nhớt màu trắng trong để thừa tiếp cho da cùng các chỗ chơn lông chống cự vi trùng ngoại xâm cùng ghẻ chốc, đết-xẻ, nhờ máu ấy mau lành. Còn ngũ tạng, ruột gan, da lông, tóc, cũng nhờ tất cả nguyên chất của cha mẹ, hơn nữa cũng nhờ cha mẹ và khí âm, khí dương, lúc ấy hai bên đồng mệt nhọc. Thở là gió hợp với dưỡng khí Trời Đất ở tại dương thế, hợp cùng thán khí của Trời Đất. Khi thai noãn ấy lần lần hóa sanh ra hình dạng, ví như một chiếc tàu có đủ máy móc. Rồi thai ấy ở trong bụng mẹ, có đủ ruột gan và tay chân, thành ra một thứ máy móc của chiếc tàu, biết bạo động và tùng theo hơi thở vô ra của mẹ, thì trong thai noãn có huyết mẫu, khí của cha mẹ chia sớt đó hợp với khí hạo nhiên cùng thán khí của dương thế trong Trời Đất để nuôi người, cây cối, và loài vật. Các loại cùng chúng ta đều có tánh chất, gọi là khí hạo nhiên của Trời và Đất.

Khi mẹ hoài thai 9 tháng thì thai noãn đủ nguyên hình, biết ăn, ngủ, ỉa, khi lọt lòng. Thì bản thể ta có nhiều nhớt bao xung quanh để nuôi dưỡng cho đủ sức thong thả cựa quậy, nhớt ấy làm da lông thông đồng hình thể, rồi loại cái là mẹ ta thở vô thở ra tập cho thai ấy làm theo khi ta ỉa đái cùng ngủ nghê, cùng làm việc nương chìu theo loại cái là mẹ. Trên đầu có chất nhớt trắng bao phủ, nhớt ấy là khí điển của cha trước kia dư lại tồn tại chất ấy để bổ túc cho đến khi sanh ta ra. Trái lại trong lúc người mẹ thai noãn, thai được 6 tháng thì thai ấy nhờ một chất điển Thiên Đàng sa xuống nhập vào hơi thở của mẹ, rồi hợp tác

làm chủ thai noãn, biết ăn, ngủ ỉa, động địa tay chân từ ấy đến 9 tháng 10 ngày thai ấy biết cựa quậy, khóc la đau ốm, nhức mỏi đủ điều. Bởi thế khi ta khỏi lòng mẹ, nào là hô hấp, khóc la cựa quậy, càng ngày càng biết đủ điều như cha mẹ, mới thành con người ta.

Con người ta nhờ Trí Thức ở trên Trời sa xuống gọi là Hồn, còn tánh tình la khóc, cựa quậy tay chân, vọt nhảy là tánh ý của mẹ. Trong kinh nhà Phật nói: Ta vốn là Ta, gọi là Căn Bản, Căn Bản gọi là khí điển. Hồn của ta trên trời sa xuống từ lúc mẹ ta có thai noãn trong 6 tháng, làm chủ bản thể gọi là trí, ý, hồn; tánh, tình là vía. Nhưng cũng có sự phụ thuộc vốn của cha mẹ ta là khí cấu tạo, rồi hợp thành một cái vốn khí điển của Thiên Đàng sa xuống nhập vào thai. Bào thai này nhờ có ngươn khí chất lỏng của cha mẹ tạo thành, gọi là khí bẩm sở câu, vật lực sở tế. Vốn điển này của cha mẹ ta giúp cho gọi là Tinh Khí, tánh vía của cha mẹ ta giúp cho. Còn điển Hồn trên Thiên Đàng sa xuống nhập vào bản thể, gọi là Hồn, vốn ở Thiên Đàng, vốn gọi là Giống. Tóm tắt: Tinh vốn của cha, Khí vốn của mẹ, Thần vốn của Thiên Đàng sa xuống. Nói chung là Tinh, Khí, Thần, gọi là Ta, vốn là Ta. Ta vốn là Thần Hồn trên Thiên Đàng sa xuống, cũng gọi là Căn Bản. Căn Bản là vốn gốc hồn trên Trời sa xuống làm chủ bản thể. Bản thể gọi là Căn, cha mẹ cấu tạo trước khi, còn Bản là vốn điển ở Thiên Đàng sa xuống, nhập vào ở chung với bản thể, kiết tụ thành hình dạng con người, cũng gọi là: Ta vốn là Ta. Cho nên tôi là tác giả giải điều ấy chung cho tất cả con người ở thế-gian đều có Hồn trên trời sa xuống làm Chủ Nhân Ông.

" Đố ai biết Lão là Ai?.. ..
Người trong thế giới hay ngoài càn khôn"
(Ta Vốn là Ta).. ..

Người đủ tri thức gọi là hồn, còn Ta là người ở thế-gian, cha mẹ ta sanh ra. Đến đây chấm dứt lời bổ di của tôi. Sơ xót xin các bạn thứ cho.

Vấn: Như thế nào là hành đạo?

Đáp: Hành là làm theo công phu Pháp Lý. Có ba đề mục: 1) là Soi-Hồn là để làm cho khí điển bản thể ta được thông đồng từ khớp xương này qua khớp xương khác, thừa tiếp nhau nẻo gân mặt cũng thừa tiếp trán, 2) qua trán, 3) mặt cùng xương. Xương thì cốt giác ngay giữa bao la huyết thịt, còn gân thì bao bọc bản thể ta để cho khí điển chạy châu lưu bản thể, khí điển là chất nóng trong máu. Máu có ba thứ: thứ trong thì ở ngoài da, còn thứ đỏ tươi thì ở từng theo sớ thịt, còn thứ đỏ bầm thì chất huyết này nặng nề, rồi nhờ Pháp-Luân Thường-Chuyển là phép củaPhật dạy ta công phu lừa lọc, hợp lại với thứ nhớt trong, gọi là tinh ba. Còn thứ đỏ tươi hợp với nhớt trược nhẹ, chung qui là một thứ khí quản, rồi thừa tiếp mở-kỷ xuống tại nơi đường mạch Đốc là chỗ dây gân xanh ở giữa 2 trái cật, nương theo đường mạch Đốc đi thẳng theo xương sống, làm ra một thứ

khí trong, để giúp cho linh hồn ta là một thứ máu nóng gọi là Điển Giống. Điển này thừa hành phận sự làm chủ bản thể, giống nó cũng như loại kim là sắt, ưa rút nhảy cũng như thứ (aitmant của magneto) mà thế tục thường làm xe hơi, để cho bộ máy chuyển động nó, để giúp cho thần hồn mạnh mẽ khoẻ khoắn. Hồn là trí não ở vào bộ óc là một thứ khí thiêng liêng của Trời Phật ban phó cho trong bản thể con người. Con người là gom góp khí âm cùng khí dương của người đàn ông và người đàn bà, khí ấy cũng là một thứ men giống của 2 thứ âm dương hoá sanh thai noãn, làm ra nòi giống của bản thể người. Hễ con thì giống cha mẹ là nòi giống ở trần, còn một thứ linh hồn ở Thiên Đàng, nương theo điển của Trời Phật, bị lỗi về Thiên Đình, điển ấy hễ có lỗi thì nặng, gọi là điển nặng sa xuống trần gian gọi là Hồn Thiêng từ lúc 2 nam nữ cấu tạo được thai noãn thì cục máu ấy hình tròn, có một đóm đỏ bầm gắn ngay giữa cục máu thai noãn, thì thai noãn nầy 3 tháng sẽ hoá sanh tay chân cùng tâm, can, tỳ, phế, thận, nó cũng là loại ngũ hành. Nhờ khi đôi vợ chồng hít hơi thở vô ra cho ngũ tạng là ngũ hành sanh sanh hoá hoá, nào là tâm, can, tỳ, phế, thận, hơi điển ấy nhờ hơi thở của người đàn bà hấp thụ nuôi dưỡng đúng 100 ngày, thì có điển quang thần hồn sa xuống trần gian. Vì bị tội Thiên-Nhan phải bị đày, ví như một con mắt, ngoài da vỏ bao bọc xung quanh con mắt, rồi kế trong đó là tròng trắng, là thai noãn, cục máu hợp thành rồi hợp với cục máu đỏ bầm nòi giống của trần sanh ra thai noãn con người, rồi con người ấy biết ăn, ngủ, iả thôi. Bộ máy tuần hoàn châu lưu bản thể đó là hài nhi. Còn điển Linh-Quang tội lỗi Thiên Đàng sa xuống đi theo đường tâm hồn, ngay xoáy óc của người đàn bà mang thai, điển vào ngay giữa một chất bầm đen bóng nhoáng, gọi là đồng nhơn hay con ngươi, lúc ấy trở nên con người là con của người, còn thần hồn soi xuống ấy điểm ngay giữa cục thai noãn một đóm đỏ bầm, đó là ta, gọi là người ta, nó sẽ làm chủ bản thể, mới có trí não thông minh, nhưng người ở trần thì phải mê trần lắm lối, ở đâu thì mê đấy, gọi là trần phải mê trần, rồi mê trần lo tham, sân, si, ăn, ngủ, iả, sung sướng cho bản thể con người rồi phải bị ngu mê. Nay Đức Di Đà bày ra Pháp Lý chỉ từ đường tu nẻo bước trong gan, ruột, phèo phổi ta cùng bản thể. Khi chúng ta đứng lên làm người ở trần gian, bị si mê mà ngu xuẩn. Bởi thế chúng ta muốn làm được một người ta ở tại dương thế, còn chúng ta muốn theo chơn đức Phật về cảnh cũ quê xưa tu hành theo chơn Phật. Tu hành là luyện đạo, trao dồi, sửa đổi nền móng cho sáng suốt thông minh hiền từ như trước, gọi là Chơn-như. Nhờ có 6 chữ Di Đà chuyên môn của Phật Ngài, là một vị thuốc trường sanh, dắt linh hồn chúng ta về Thiên Đàng cảnh cũ, nhưng ta muốn theo gót Phật, làm Tiên làm Phật thì phải ráng luyện đạo, hành đạo cho mềm dẻo bền bỉ mới sáng suốt nơi Thiên Đàng. Tóm tắt sự tu hành nhờ 3 pháp Khoa Học cùng 6 chữ Di-Đà, công phu bền bỉ thì trí não ta sáng suốt thông

minh gọi là Tiên hay là Phật trên Thiên Đàng. Nhưng trước đây ta phải công phu thấy Mâu Ni Châu xuất ra, đó là hồn. Hồn là một cục máu hoá sanh lửa điển gọi là Mâu Ni Châu trong mình ta trước trán phát tung bay ra mới gọi Hồn. Hồn biết bay là khí điển, rồi luyện đạo bền bỉ hóa đầu, mình, tay, chân, nguyên hình bản thể. Sự hóa này là điển của đầu, mình, tay, chân của người công phu luyện đạo gắn vào cục máu Hồn ấy, gọi là hóa thần hồn hay là linh hồn, bay thẳng thiên không làm Tiên Phật.

Theo kinh của Đức Di Đà nói:" Ngã Thị Chúng Sanh, Chúng Sanh Thị Ngã " nghiã là: Ta cũng như người, người cũng như ta, đó là cốt giác. Còn tại sao chúng ta được gọi là Ông Phật, có huyền diệu thiêng liêng mầu nhiệm do nơi điển lửa hào quang bản thể của Phật cùng hào quang sáng chói trên đầu gọi là Phật, Tiên, được thông minh, hóa phép mầu nhiệm, gọi là Điển Thiêng-Liêng Tiên-Phật.

Tóm tắt sự tu hành, coi kinh sách này để biết hiểu cốt giác tông chỉ của nó thì thông hiểu mà thôi, rốt cuộc phải công phu luyện đạo: Soi-Hồn, Pháp-Luân Thường-Chuyển và Định-Thần siêng năng, bền bỉ kỹ lưỡng. 3 phép này phân ra mỗi phép là 2 chữ Nam Mô, A Di, Đà Phật, 6 chữ này là Khoa Học Huyền Bí của Phật truyền, rồi phép này thừa hành phận sự cho chúng ta luyện đạo, nào là Soi-Hồn, Pháp-Luân Thường-Chuyển, Định-Thần hóa thành chơn như, lo chi không thành Phật. Chớ nào đâu coi trong kinh sách hiểu biết mà thành Phật, có đâu dễ quá. Phải nhờ cố gắng công phu luyện đạo, có Thầy bạn chỉ bảo mới nên. Cũng có khi ỷ sự học thông minh giỏi dắn, coi sách làm đùa bướng, sanh ra nhiều bệnh điên cuồng khờ khạo, là vì ỷ tài hay sức giỏi học hành rồi cũng thừa tiếp làm bừa làm bướng cho thành Tiên thành Phật. Hễ chữ là khoa học chữ, còn đạo là khoa học đạo tu hành, còn Phật Tiên cũng có 2 thứ: thứ Văn Phật thì do nơi thần Hồn để làm việc trên Thiên Đàng từ Trung Thiên sắp lên Thiên Không. Còn Võ Phật là Tiên Phật luyện phép mầu nhiệm, phải có vật chất, hoặc bùa hay là báu hồ lô bằng cây, luyện phép hoá thành cho limh diệu ở trần gọi là Địa Tiên Võ Phật làm việc thông tri từ thế-gian đến Trung Thiên mà thôi, nếu lỗi đạo thì Thượng Đế cho trở lại bào thai con người cực khổ, còn sung sướng thì ban thưởng làm người trọn lành dưới thế-gian, làm quan phước đức. Còn tội nặng làm người hèn hạ, ngu si, hung bạo, tù rạt, hơn nữa tội nặng bào thai loài vật vi trùng v.v..

Vấn: Pháp môn luyện đạo chữ tịnh hay là định thần ra thế nào?

Đáp: Chữ Tịnh là tinh khí dương, chữ Định là ý định phẳng lặng cho phần hồn, khi ta ngồi luyện đạo, ngay xương sống thẳng rẳng từ dưới lên tới bộ đầu, 2 cánh tay khép khít nách, ngồi như thường (bỏ kiết già) để cho thong thả, điển

chạy từ dưới xung lên bộ đầu. Ngồi như vậy làm cho điển trở nên mạnh không bị cản trở. Có câu "*Biển cho lặng minh châu mới hiện, lòng cho riêng mới gọi là thần*". Lúc ấy thân ta đã an tịnh rồi, thì điển chạy trên bộ đầu tung ra tục gọi là thâu hay là phóng, điển ấy hợp với thần hồn, thứ nhứt là hà sa. Hà sa là khí lộn lạo Trời Đất mới mở thì có một nhóm tí ti nhỏ nhỏ bay qua trước mặt ta, ý ta xem thấy mù mờ, đóm lửa nhỏ tí ti bay qua lại trước mặt ta là sự hợp nhứt cấu tạo của bản thể cùng điển Tiên Thiên nháng ra, cũng như đôi vợ chồng xác thịt của cha mẹ giao cấu, có hồn cùng vía bản thể ta. Cha mẹ gần nhau hợp nhứt, gọi là hợp tình hợp lý, đem hết sự hợp tình hợp lý ấy gom cho thai noãn. Sách Vô Vi có nói: "*Nhứt điểm hà sa nhứt quang minh*" nghiã là: Một đóm lửa bằng hột cát, sáng chói muôn dặm, khi luyện đạo trong 6 tháng thì có hà sa, công phu lâu 18 tháng chừng ấy mới hợp tình hợp lý qui nhứt, rồi khí điển hà sa mới gom lại hoá ra hạt Mâu Ni Châu.

Trong Vô Vi có nói: Khí điển kiết tụ thành thai. Nhưng mà Vô Vi để cục thai dưới bụng, kế rún là đúng 16 điểm, mỗi điểm là 2 năm, cộng 32 năm hay 32 tuổi. Nhưng chúng ta nghĩ lại trong trần, đời của ta có 100 tuổi khi chúng ta có đôi bạn ra đời, lập nên gia đạo, ít nhứt là 38 tuổi hay 40 tuổi có khi người bê trễ việc đời ràng buộc là 42 tuổi, vừa xong thế sự, lập căn cơ cho đời của ta hết 42 năm rồi, cộng với Pháp Vô Vi luyện đạo của nhà Phật truyền bá cho người luyện đạo vừa được thức tánh tu hành. Đời hết 42 năm, còn đạo pháp Vô Vi hết 32 năm nữa cộng chung là 74 năm, có nhiều người tâm trần, trong 74 năm hay 76 năm, bị trần lôi cuốn nạn tai, lao lực kềm hãm cho đời, mà trong đời người sống lâu chừng 100 năm mà thôi, nhưng chúng ta xét lại sự giao cấu đào tạo lao lực hết 35 năm mới được ra đời, cộng chung đời và đạo là 75 năm rồi. Có câu: "*Thế thượng nan hùng bá tuế nhơn*", nghiã là: Đời người chưa đầy 100 tuổi là thác. Bởi thế chúng ta nghĩ lại khi chúng ta công phu luyện đạo đối với số 100 năm nào có đủ, làm sao mà nên vị Tiên Phật cho được để đi đến Thiên Đàng thì là chết mất xác rã. Nào được thọ hưởng phần nào. Thôi! Thế sự giai hưu hĩ, nào được chức Tiên Phật chi đâu.

Nay đã đến đời hạ ngươn, đây là năm 1966, thì sẽ sắp có 2001 năm khởi đầu thượng ngươn, thì trong trần xáo trộn loạn ly, cũng có khi trong đạo nói đời hạ ngươn là đời mạt kiếp, chết chóc đã nhiều, bão tố phong ba nguy hiểm giặc giã lừng lẫy sự lộn xộn cho đến nỗi con lạc cha, chồng lạc vợ, thêm sự xáo trộn vồ nhân đạo, con không thừa lệnh cha, không nhớ nghiã mẹ, cúc dục ơn sâu, chồng quên vợ nào kể chi đâu, rồi giết lẫn nhau. Hôm nay chúng tôi lượm được Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí của Phật ra đời để gieo phần đạo của Phật Tiên, để cho người thức tỉnh trong dương thế, tu hành vắn tắt hơn, trong 10 năm được xuất hồn đi đến cảnh Tiên nhà Phật rất nhanh chóng, đương nhiên chúng

ta tu, công phu luyện đạo bền bỉ, trong 10 năm có lẽ được đến Thiên Đàng đảnh lễ Phật.

Các bạn ơi! Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí của Phật muốn cho người sớm thức tỉnh cho kịp đời hạ ngươn, đây trong lý tưởng của tôi thì đã gần hết đời hạ ngươn. Kể từ khai thiên lập địa đến nay đã 2000 năm rồi, mà Phật Thích-Ca Di-Đà khởi hấn đến đời này là năm 1966 cũng gần 2000 năm. Trên Thiên Đàng chư Phật thấy, nào là người thức tỉnh tu hành, nào là người trần thế lao lực, làm ăn xáo trộn, mất cả nghiã lý sâu xa, loạn ly không nhân đạo, Phật Tiên mới đưa ra một Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí để cho người luyện đạo vắn tắt hơn. Tôi viết ra quyển Vấn đáp nầy để cho các bạn hiểu Pháp Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí của nhà Phật đưa ra mà tôi lượm được. Khi tôi lượm được pháp này, trong 10 năm tôi công phu được xuất hồn, thì sự vắn tắt này cho người thức tánh luyện đạo mau chóng hơn xưa, vì trong lúc hạ ngươn, gần tới thượng ngươn, Phật theo nguồn đạo xuống thế-gian cho chúng ta tu hành luyện đạo cùng gieo giống kế tiếp căn-bản. Ví như nghiã đạo, gọi là *ương giâm nòi giống*. Thì trước hết chúng ta muốn trồng cây, phải gieo giống để cho cây phát triển .. .để lập đời thượng ngươn cho kịp kỳ đạo hạnh ra đời. Theo sự chúng tôi hiểu biết, việc đạo là khởi lập một cái vườn địa đàng, xưa kia khởi đầu người cùng hồn vía phần nhiều hiền từ an lành, tu mau chóng. Có câu " Nhơn chi sơ, tánh bổn thiện". Người mới sanh ra trong đời thượng ngươn cùng trung ngươn thì gốc căn-bản của nhà Phật gieo xuống được hiền lành, ít hung ác, rồi lần lần càng ngày càng đông thì càng hung ác, xáo trộn, khôn lanh quỷ quyệt hơn. Cho nên hôm nay chúng tôi được thấy Pháp-Lý Vô-Vi Khoa-Học Huyền-Bí của Phật, sự tu hành dễ dàng mau chóng hơn trước, vả lại khỏi chùa, miếu cùng tụng kinh kệ, khỏi tốn tiền mua nhang đèn, khỏi chay giới, nghèo giàu tu cũng được, ít tốn công hơn cho những người sốt sắng, vì gia đình mà phải bị lao lực, khổ sở nghèo nàn, cho khỏi tốn kém tiền bạc, về sự tu hành vắn tắt hơn, để cho có ngày giờ phương tiện, khỏi thắc mắc than xiết, nhơn chút giờ rảnh trong khi ban đêm công phu luyện đạo, chừng 2 tiếng đồng hồ rồi thì nghỉ, tùy theo những bực nghèo giàu đói khó, gia đình bận rộn, cũng có ích cho nhân loại. Người tu gọi là: bần đạo, không đủ tiếp xúc cho gia đình, để tu tâm dưỡng tánh, cùng luyện đạo ngày giờ vắn tắt hơn, đời-đạo song-tu theo phương tiện. Nhưng sự dễ dàng đây mà người trong thế-gian, đời thì nhiều, thức tánh là đạo có ít trong muôn một.

Viết tại Đa Kao năm Bính Ngọ, tháng 6 ngày 15. (1/8/1966)

Sấm Tu Hành

(của cụ Đỗ Thuần Hậu lúc 80 tuổi)

Tám mươi Hậu đã sấm ra
Thích ca truyền pháp Di Đà truyền khoa
Từ đây giác ngộ phân qua
Các bạn phải nhớ khoa này Vô-Vi
Từ đây Pháp-Lý gắng ghi
Pháp-môn rành rẽ Di Đà truyền khoa
Môn nào môn nấy có khoa
Bạn đừng lầm tưởng chung khoa lạc đường
Khoa-Học Huyền-Bí chủ trương
Học thời ấn chứng mới tường giả chơn
Luyện đạo suy xét thiệt hơn
Trí tâm tu luyện như đờn lên dây
Học đạo đừng thói tà tây
Nghe đâu đi đó không thầy không ta
Rồi đây xác thác ra ma
Chuyên môn thi nói bỏ ra đạo mầu
Đạo nào môn nấy cơ cầu
Học thời ráng giữ chớ sầu chớ lo
Phật đâu mà có hộ phò
Bạn đừng nghĩ quấy cu cò sao nên
Tu hành gắng chí cho bền
Nền đạo vững chắc mới nên đạo lành
Thấy cá tưởng cá là canh
Chánh tâm cố ý tu hành mới nên
Di Đà thọ ký ghi tên
Trên đầu lũng khuyết Phật cho tam liều
Luyện đạo cho kỹ đừng kiêu
Anh em bậu bạn phải chìu phải do
Trăm người ngàn tánh so đo
Kẻ hiền người nóng dạy cho nên hiền
Bạn thì dạy bạn mới thiêng
Thích ca dạy bảo chiếu liền bên con
Lời nói như nét vàng son
Con nên ghi gắng cho tròn công phu
Trong đạo kẻ sáng người ngu
Tiền căn nhơn quả gắng tu xóa liền
Thích Ca bí yếu huyền thiêng
Hễ tu là được phước duyên cho liền
Siêng năng cần mẫn ban liền
Thích Ca hoằng hóa tuyên truyền con ơi
Lời đây dạy bảo đã rồi
Di Đà thọ ký khoa nầy công phu
Học thời để ý đừng ngu
Dạy đâu nhớ đó công phu cho bền
Sáu chữ huyền-bí thông lên
Tầm đường nhện bủa mới nên đạo mầu
Ngươn đạo chỉ rõ cao sâu
Thâu được huyền-bí mâu ni phát liền
Di Đà là phép huyền thiêng
Công phu luyện đạo bệnh hung hóa hiền
Di Đà sáu chữ thầy truyền
Công phu rành rẽ bệnh liền hết ngay
Bệnh trong cho đến bệnh ngoài
Điển quang thầy trị có tài noi theo
Con tu đừng sợ chữ nghèo
Tâm lòng sáng-suốt khéo khôn mới tài
Việc làm khôn khéo là may
Tiền bạc phát-triển do ngay ý mình
Đừng làm hành khất đi xin
Không tham, không muốn, không xin mới mầu
Thầy đây ghét kẻ cơ cầu
Ganh đua xúi dục chẳng ban phép mầu
Ngày đêm thầy ở trên đầu
Phép mầu thầy dạy cơ cầu lắm con
Nam Mô phải giữ cho tròn

Điển lành phát-triển cho con tia vàng
Tia vàng chiếu điển hào quang
Công phu cố gắng bảo toàn thân con
Luyện đạo phải giữ cho tròn
Chịu khó chịu nhọc thân con chẳng gầy
Khỏe khoắn mập mạp thửo nầy
Thầy thương thầy dạy khỏi gầy khỏi lo
Soi-Hồn có bạn chỉ cho
Công phu ráng học thầy cho bảng vàng
Di Đà thọ ký rõ ràng
Trên đầu lủng lỗ thế gì con than
Đừng làm giả dối mơ màng
Công phu luyện đạo rõ ràng hỡi con
Không dùi không đốt cũng tròn
Phép Phật thần bí không mòn không phai
Thầy thương thầy mới chỉ ngay
Phép Phật nhờ điển mới tài đó con
Soi-Hồn phép Phật bớ con
Công phu luyện đạo đừng lầm đừng sai
Mười hai giờ Tí thông khai
Xếp bằng ngồi lại chấp tay định thần
An trí, an tánh, an thần
Chẳng lo, chẳng nghĩ, chẳng cần việc chi
Trí ý an tĩnh vô tri
Xả tay để xuống bế mi mới mầu
Thế-gian mê tín cơ cầu
Nhắm mắt tư tưởng ý hầu Phật Tiên
Dơ tay cùi chỏ ngang vai
Ngón cái chận bít lỗ tai mới mầu
Làm cho tinh điển đâu đầu
Thông-cảm bộ đầu mới rõ thông tri
Điển chạy bát chánh nhớ ghi
Soi cả các nẻo thông ngay xoáy đầu
Tay trỏ chận huyệt bộ đầu
Chận ngay mí tóc điển liền tập trung
Lư hương là mách điển chung
Trí ý phát-triển tiếp cùng thiên không
Nhức đầu cũng hết cũng thông
Khí trời vận tiếp thiên-công mới mầu
Huyệt nầy thông-cảm đâu đâu
Báo tin chư Phật cơ cầu đó con
Điềm lành xuất hiện vàng son
Hồn Vía mới rõ cứu tinh mới tròn
Trái tim hé hở cho con
Hồn Vía mới biết chẳng còn bị giam
Khớp xương mí mắt hình tròn
Ngón giữa ta chận chẳng còn hồ nghi
Kéo chằn nhè nhẹ một khi
Tim nầy tiếp điển chạy mi chơn mày
Điển này chớp nháng hoài hoài
Không mắt mà thấy mới tài đó con
Lỗ ghèn thông-cảm chẳng còn
Mắt lờ trở sáng chẳng mòn con ngươi
Từ ấy tia sáng bằng mười
Mặt mày tươi tắn con người vui tươi
Ngậm miệng cuốn lưỡi khác người
Nướu răng kế cận chớ lười gắng ghi
Từ đây an tĩnh nhu mì
Môn đệ của Phật tu mi mới mầu
Phép Phật biến hóa cơ cầu
Già thì biến trẻ chẳng sầu đó con
Miệng cười duyên dáng môi son
Công phu cố gắng sống lâu hơn người
Bạc chín khó đổi vàng mười
Trường sanh trở lại con người thắm tươi
Luyện đạo công phu chớ lười
Làm cho sức khỏe con người an khương
Điển quang soi thấu khớp xương
Trí-tuệ khai hấn thông thường thiên-cơ
Luyện đạo an tĩnh đừng mơ
Mắt mờ trở sáng thiên-cơ mới mầu
Trí ý gom tại bộ đầu

Tánh tâm đều biết cao sâu tâm người
Dầu cho già trẻ mấy mươi
Trí đạo hiểu biết bằng mười thế-gian
Gánh vàng đem đổi chẳng màng
Phép Phật thâu đặng hơn vàng thế-gian
Soi-Hồn đã hết lại sang
Pháp-Luân Thường-Chuyển mở màn
cho con
Di Đà khuyên nhắc các con
Cha Mẹ giao cấu sanh con thuở đầu
Hình dáng trần cấu cơ cầu
Năm tạng ngủ ỉa ăn sâu cuộc trần
Nuôi thân khôn lớn cõi trần
Làm việc nô lệ bao lần đó con
Thầy nói ghi tạc vàng son
Ngũ-tạng cởi mở chẳng còn như xưa
Chẳng tham chẳng luyến thừa ưa
Ngũ-tạng phân tách nào lừa thế-gian
Từ đây tánh ý mở màng
Điển quang ngũ-tạng chạy sang bộ đầu
Mắt thì ngũ uẩn cơ cầu
Điển lành đến đó để hầu việc nay
Bắt đầu theo Phật hằng ngày
Ngũ uẩn làm chủ dẫn ngay Thiên Đàng
Điển quang tập hợp mở màng
Cửu khiếu hợp nhứt tia vàng phát ra
Bất ấn Tam Muội cà sa
Quan Âm Bồ Tát cho ta phép mầu
Ngồi ngay xương sống thẳng đầu
Cánh tay khép lại khít sườn đó con
Xương sống vũ-trụ ngay bon
Cắn răng co lưỡi chẳng còn lo chi
Hít hơi đầy bụng một khi
Nghẹt hơi lại thở việc chi chớ sờn
Luyện đạo cố gắng thì hơn
Chết sống chớ sợ đâu sờn trí ta
Theo Phật nào phải theo ma
Con làm như vậy thì tà phải dang
Từ đây đi thẳng một đàng
Phật là căn bản rõ ràng đó con
Hồn Vía phải giữ cho tròn
Vốn KHÔNG căn bản nào mòn nào sai
Phật với con cũng một loài
Dương thế cõi tạm tù đày đó con
Làm sao cội phúc chớ mòn
Con về chốn cũ cho tròn nghĩa nhơn
Vốn KHÔNG là sợi dây đờn
Đà ngay nào dạy đâu sờn đâu sai
Tu thời chẳng sợ một ai
Tà ma quỉ quái chạy ngay không còn
Bệnh trần con luyến đó con
Phiền não sái quấy lại còn tham sân
Sao sao con biết đạo bần
Đủ ăn nuôi sống ân cần đó con
Bệnh trần tai hại tiêu mòn
Tà ma khuấy rối bệnh thời hết ngay
Nhức mình biếng nhác phô bày ,
Công phu luyện đạo chẳng còn mê say
Dương trần chẳng khỏi một ai
Phiền não sái quấy hoài hoài đó con
Tu thì hết bệnh vuông tròn
Sống thì lên phẩm chẳng còn u mê
Nam thì hết bịnh đa thê
Nữ thì hết bịnh sa mê cõi trần
Ngày đêm con phải ân cần
Khỏi lo phiền não là phần vui tươi
Phật đây vừa nói vừa cười
Uống liều dương thế bằng mười
thuốc thang
Dắt con khỏi chốn dương gian
Minh Triết Thiên Đàng gọi lại đó con
Diêu Trì Kim Mẫu lòng son
Hằng ngày cứu vớt lòng con thêm bàn
Phật nay mới bảo lời tràn
Càn khôn định đoạt mở màn đó con
Đà Phật định phần vàng son
Hồn về xứ Phật chẳng còn si mê
Sao sao cũng giữ một bề

Pháp-Lý thâu đặng dựa kề Phật Tiên
Định Thần thẳng rẳng tịnh yên
Gọi là Thiền-Định phép Tiên gọi truyền
Văn Phật phổ hóa chơn tiên
Tu thời nẻo chánh khỏi phiền đó con
Cuốn lưỡi ngậm miệng cho tròn
Cắn răng nhắm mắt nào còn si mê
Gọi con cố gắng trở về
Cảnh Tiên nhà Phật dựa kề bồng lai
Hào quang chớp nháng hoài hoài
Gắng công luyện đạo đi ngay Thiên Đàng
Từ đây trực-chỉ một đàng
Dắt về xứ Phật hơn vàng cho con
Nghĩa nhơn phải giữ cho tròn
Phật Tiên Thần Thánh nào còn chấp nê
Con mau sắp trở lộn về
Trung Thiên thấy Phật dựa kề bên con
Đảnh lễ Phật lạy cho tròn
Qui y theo Phật đâu còn làm ma
Từ đây con được ta bà
Thiên-cung dạo khắp giang hà con qua
Bỉ Ngạn tại đấy con à
Hà sa ban bố thật là Pháp-Luân
Từ đây thiên biến vạn trình
Ngày đêm đảnh lễ phát minh trí lành
Văn Phật là gọi đàn anh
Võ Phật phụ thuộc đấu tranh làm gì
Tiên Tiên Phật Phật nhiều kỳ
Hai phái văn võ con thì biết chưa
Luyện đạo con tỉnh hơn xưa
Ai xúi điều quấy con chừa đó con
Lời Phật như nét vàng son
Pháp-Lý cứu bịnh chẳng còn như xưa
Pháp-Lý dạy kỹ chớ ngừa
Dạy con theo kịp mới vừa văn-minh
Nhơn đạo là phép trá hình
Vật chất còn vậy tánh tình phải minh
Từ đây con khỏi lộ trình
Pháp-Lý đạo Phật của mình đó con
Tu thì linh nghiệm vàng son
Làm đâu biết đó chẳng còn hồ nghi
Diệu huyền ban xuống dương thì
Minh Triết tại xoáy dương thì phát minh
Khai môn mới mở pháp đình
Thượng-Đế Bồ Tát con minh mới mầu
Huyền Thiên Thượng-Đế cơ cầu
Thượng ngươn mới mở bắt đầu đó con

Công danh phú quý bất như nhàn
Cực khổ nghèo giàu há dám than
Mang gậy kim cang về bến giác
Thẳng đường thẳng lối đến Tây phang.

Tây phang vạn lý khổ nài bao
Góp gió ngàn phương mới thấy sao
Bệnh tử lão sanh nào sá kể
Pháp thần do Phật thẳng bay cao.

Bay cao xuống thấp tự nơi mình
Thanh lọc điển hồn mới phát minh
Trược biến thanh nhờ công phu chuyển
Quốc Hồn kêu gọi hỡi sanh linh

Hội Ái Hữu Võ Vi

Quí vị có thể liên lạc để có thêm tài liệu về thiền định ở các địa chỉ như sau:

USA

VOVI FRIENDSHIP ASSOCIATION OF USA
P.O. Box 2045
Westminster, CA 92684-2045, USA
Tel: (714) 891-0889
Fax: (714) 870-3118
E-mail: voviweb@ vovi.com

VOVI FRIENDSHIP ASSOCIATION
OF NORTHERN CALIFORNIA
PO BOX 21516
San Jose, CA 95151, USA
Tel/ Fax: (408) 259-5624
E-mail: xuanmai@ibm.net

VOVI FRIENDSHIP ASSOCIATION
IN WASHINGTON
4104 Goldsby SW
Olympia, WA 98502, USA
Tel: (360) 357-5675
E-mail: nguyen@worldnet.att.net

VOVI HOUSTON FRIENDSHIP
ASSOCIATION
11804 Adel Rd
Houston, TX 77067, USA
Tel/ Fax: (281) 440-8240
E-mail: Meditate@flash.net

DALLAS/ FORT WORTH VOVI FRIEND-
SHIP ASSOCIATION
4806 LaRue St.
Dallas, TX 752110, USA
Tel/ Fax: (214) 331-9124
E-mail: munglam@why.net

VOVI FRIENDSHIP ASSOCIATION
IN HAWAII
2106 Fern St.
Honolulu, HI 86817, USA
Tel: (808) 942-3208

CANADA

ASSOCIATION VOVI CANADA
2922 Jolicoeur
Montréal, Québec
H4E 1Z3, CANADA
Tel: (514) 362-0259
Fax: (514) 362-8036
E-mail: aphancao@videotron.ca

VOVI FRIENDSHIP ASSOCIATION
IN BRITISH COLUMBIA
625 E. 19th Avenue
Vancouver, B.C. V5V 1R1
CANADA
Tel: (604) 872-7294
Fax: (604) 822-5485
E-mail: Vuong@ubc.ca

EUROPE

ASSOCIATION VOVI FRANCE
12 Salvador Allende,
92000 Nanterre, FRANCE
Tel: 1-46-95-11-21
Fax: 1-47-21-69-13
E-mail: huynh@francenet.fr

VOVI FREUNDSHAFTSVEREINIGUNG
in DEUTSCHLAND E.V.
Platenstr 32
60320 Frankfurt am Main
GERMANY
Tel: (69) 560-3909
Fax: (69) 560-3130
E-mail: TDong@t-online.de

AUSTRALIA

VOVI FRIENDSHIP ASSOCIATION
OF WESTERN AUSTRALIA
28 Collingwood St.
Osborne Park, WA 6017, AUSTRALIA
Tel: (619) 244-3209
Fax: (619) 244-4726
E-mail: lucyaus@iinet.net.au

VOVI FRIENDSHIP ASSOCIATION
OF VICORIA
41 Hamel St.
Box Hill South, Victoria 3128,
AUSTRALIA
Tel: (613) 9808-1762
Fax: (613) 9429-6500
E-mail: nthieu@ozemail.com.au

VOVI FRIENDSHIP ASSOCIATION OF
NEW SOUTH WALES
108 MacArthur St.
Parramatta, NSW 2170, AUSTRALIA
Tel: (02) 9683-5717 / (02)95643878
Fax: (02)95692793
Email: tdvo@ozemail.com.au
tmtgiang@tig.com.au

VOVILED MUSIC PRODUCTIONS
2922 Jolicoeur
Montréal, Québec H4E 1Z3
CANADA
Tel: 514-362-0259
Fax: 514-362-8036
E-mail: aphancao@videotron.ca

VoViLED PUBLICATIONS
PO Box 71071
Sunnyvale, CA 94086, USA
Tel/ Fax: 408-739-2216
E-mail: voviled@ix.netcom.com

Website:
www.vovi.com
www.vmp.com

Hội Vô Vi Nam California
và Thiền đường Lưu Động, Lưu Tâm
ấn tống và kính biếu

Xin liên lạc với điện thoại số:
(949) 752-0616
hoặc (949) 248-3405
nếu cần thêm sách...

VôViLED Publications chân thành cảm tạ quý mạnh thường quân:

Trịnh P., Phạm C., K. Nguyễn, Nguyễn Văn Tiến, Gia đình Trần Ứng